Глава 1

Цей екзотичний куточок ще не був відомий багатьом мисливцям до розкішного відпочинку, дуже охочим відкривати нові місця. Хоча розташований приблизно в ста кілометрах від Стамбула, поряд з невеликим містечком Сіліврі, цей курорт вже встиг заслужити репутацію одного з найбільш фешенебельних на узбережжі Мармурового моря.

Він не чув про цю місцину і ніколи не бував тут, допоки йому не подзвонив старий знайомий, котрий гаряче рекомендував цей курорт. Він не любив шумливих місць. З роками йому стала подобатися вишукана суворість елітарних готелей, де цілком спокійно і майже не буває настирливих журналістів, так набридаючих своєю увагою. Опріч того, в готелях він ніколи не зупинявся під власним іменем, воліючи реєструватися під вигаданим, котрим ніхто не міг цікавитися. Але поголос про знаменитого аналітика Дронго все одно йшов попереду нього, і його часто пізнавали навіть тоді, коли він хотів лишатися інкогніто.

Приїхавши до Сіліврі, він винайняв у готелі не звичний номер, а віллу, розташовану напроти великого басейна. На цьому курорті можна було займати вілли, розташовані з правої сторони від дороги, що вела до моря. Двоповерхові будинки розміщалися таким чином, щоб усі балкони були звернені до моря і сонця. А з лівого боку від цих будівель містився великий плавальний басейн, в котрому з ранку до пізнього вечора засмагали і купалися прибулі сюди французи, американці, німці.

Тут дійсно було красиво. При в'їзді гості відразу звертали увагу на розташоване справа від основної будівлі готеля казино, в котрому по вечорах кипіли пристрасті і програвалися серйозні суми. З лівого боку був вхід до готелю. При цьому доріжка, по котрій ішли гості, була зроблена зі скла, і під ногами було видно сади і фонтани, розташовані прямо під цим склом. А в самій будівлі струмували фонтани і містилися

численні бари, які давали гостям насолодитися прекрасною кухнею місцевих кулінарів. Говорили, навіть, що шеф-кухар готеля – японець, і скуштувати кулінарні витвори, створені його руками, приїжджали гості, навіть, із Стамбула і інших міст Турції.

З холла готелю сходи вели донизу, в ресторани, які виходили терасами до моря. Ще нижче були розташовані сауна, тренажерна зала, масажна, звідки можна було пройти до закритого басейну, розташованого під великим скляним ковпаком. Закритий і відкритий басейни містилися поряд, і можна було попасти з одного в другий. В закритому басейні містився ще один, маленький басейн із забавними атракціонами для дітей, тут же було відведено спеціальне місце для ще одного міні-басейну з гідромасажем.

Вийшовши зі скляного яруса, можна було потрапити до відкритого басейну, де містився великий бар для відвідувачів; тут офіціанти обслуговували гостей просто побіля басейна. Ще далі – два кафе, в котрих крім традиційної кави подавали і міцний турецький чай. І, нарешті, спустившись сходами, чи пройшовши дорогою повз двоповерхові будиночки, можна було дістатися до французького ресторану, що знаходився у саду. Або спуститися ще нижче і вийти до останнього басейну – з морською водою. Поряд знаходилася невелика затока, де бажаючі могли покататися на невеликих яхтах і човнах. Словом, на курорті були забезпечені всі умови для чудового відпочинку.

І, якщо раніше на курорті звучала в основному німецька чи англійська мова, то тепер можна було почути російську та українську мови. З приїжджих найлегше було азербайджанцям. При майже повній тотожності мов вони відчували себе в Турції як вдома, спілкуючись з місцевим населенням на рідній мові.

В останні роки, завдяки бурхливому накату "човників" на Стамбул і інші міста Туреччини, в багатьох готелях, ресторанах і магазинах з'явилися люди, які володіли російською мовою. А навколо великого Стамбульського базара "Гапали чарши" з'явилися ресторани з меню,

написаному російською мовою, практично у всіх магазинах працювали дівчата з країн СНГ, котрі спілкувалися з покупцями на звичній їм російській мові.

Дронго, влаштувавшись на круглому балконі вілли, спостерігав, як напроти в кількох метрах від нього, гралася група молодих жінок, які виділялися серед інших стрункими красивими фігурами. Одягнуті в красиві купальні костюми, так модні в нинішньому році і скорше оголюючі всі принади, ніж приховуючі їх, вони весело щебетали російською мовою, і Дронго мимоволі прислухався, вже розуміючи, що гості прибули з Росії. Жінки обговорювали достойності якогось чоловіка, не соромлячись у виразах.

– Так я тобі говорю, він завжди такий, – гарячкувала одна з них, пишнотіла білявка, в темних окулярах з приробленим до них носом для захисту від сильного сонця, – вічно ставить із себе якогось супермена.

– Ні, ти його просто не знаєш, – перечила її подруга.

У неї були дивовижно довгі ноги, мовби вона їх навмисне вирощувала, і затягнуте в тугий вузол важке темне волосся. Третя молода жінка майже не втручалася в розмову, воліючи слухати. Вона була також брюнеткою, з розпущеним волоссям, котре час від часу просто відкидала за плечі характерним порухом голови.

– Як це, не знаю! – обурювалася білявка. – Я знаю його вже стільки років, ще з вісімдесят дев'ятого року, коли в нього взагалі не було грошей. Завжди такий нервовий і такий задавака.

– Ти його знаєш не так, як я, – заперечувала довгонога красуня, він просто багато гарує, і в нього буває потреба розслабитися, відпочити, зняти напругу. Мужику треба давати трохи волі, інакше він починає казитися.

– Ех, Інна, – сказала білявка, – вічно ти зі своїми теоріями. От дограєшся, він і тебе кине.

– Не кине, – усміхнулася довгонога Інна, так упевнена в собі, як бувають певні тільки дуже красиві жінки.

До них підпливла ще одна жінка, трохи старша. Їй було років тридцять, і волосся на голові прикривала гарна червоно-синя шапочка. Вийшовши з басейна, вона зняла шапочку, струсила головою, розсипаючи дуже довгі темно-коричневі пасма.

– А ти що гадаєш, Юля? – прикликала її в арбітри білявка. – Як тобі Віктор?

– Яке мені діло до нього? – байдуже відповіла та. – Нехай Інна про нього думає.

– От бачиш, Свєта, – звернулася до білявки вдоволена Інна, – усі на моєму боці. Я тобі кажу, що ти не знаєш життя.

– А ти що мовчиш? – запитала Свєта брюнетку з розпущеним волоссям.

Та повернулася, і Дронго побачив її чіткий профіль, наче виготовлений по замовленню кращим скульптором. Вона мала тонкі , ідеальні риси обличчя. Вона насупилась і раптом голосно сказала:

– Як на мене, він справжнісіньке лайно, – і, кинувшись у воду, попливла до другого краю басейна.

"Як цікаво, – подумав Дронго, – чотири жінки і чотири різних думки про одного і того ж чоловіка. І, здається, не всі говорять щиро." Втім, це не його справа. Він все одно виїжджає звідси через кілька днів. Він ще

раз поглянув на молодих жінок і, відвернувшись, пішов до своєї вітальні. Проблеми якогось Віктора його не цікавили.

Ввечері, за вечерею, він знову звернув увагу на цю групу. Втім, на жінок неможливо було не звернути уваги. Усі четверо дійсно були красиві, і багато хто з чоловіків у залі на них заглядалися. Втім, до смутку можливих залицяльників, у всіх чотирьох жінок були кавалери, які нагодилися майже одночасно, вочевидь, спустившись до ресторану після старанного вливання у барі.

Серед цієї четвірки виділявся один – високий, красивий, схожий на кіноактора. Він підійшов до Інни, поцілував її в шию. Дронго здогадався, що це і був той самий Віктор, про якого так гаряче сперечалися молоді жінки біля басейна. Поряд з білявкою сів кремезний широкоплечий чоловік років тридцяти п'яти, з понурим, незадоволеним обличчям. До брюнетки, котра так категорично висловилася про Віктора, підсів хлопець, років двадцяти. Він весь час усміхався, дивлячись навсібіч, і майже не звертаючи уваги на свою супутницю. Молодий чоловік спустився до вечері в шортах і майці, і постійно поправляв окуляри, ніби вони спадали йому з носа. А поруч з Юлею сів другий молодий чоловік, дивовижно схожий і одночасно несхожий на Віктора. Дронго подумав, що таке сполучення схожості і відмінності буває лише в дуже близьких родичів.

Гості зазвичай воліли вечеряти на терасі, насолоджуючись видом спокійного моря, проте ця вісімка, яка запізнилася через чоловіків на вечерю, змушена була розміститися в закритій зимовій залі неподалік від Дронго. Вечеря була представлена багатством страв на кількох столах, виставлених в одну лінію, звідки кожен міг сам вибрати все, що йому до смаку. Молоді кухарі в білих ковпаках ходили по залі, по ходу справи невпинно поправляючи, добавляючи чи розмішуючи всю цю кулінарну розкіш. Щовечора асортимент повністю обновлявся, і кількість страв перевершувала розумне число в десятки разів, приголомшуючи розмаїтістю і мистецтвом приготування.

Восьмеро, які сиділи поряд з Дронго за сусіднім столом, майже весь час були в русі. Хтось вставав з пустою тарілкою, відправляючись за порцією фруктів чи салатів. Хтось захоплювався смаженими делікатесами, так повно тут представленими. А хтось волів рибу, віддаючи належне майстерності кухарів, які вміло варіювали рибні та м'ясні страви.

Дронго, який полюбляв добре повечеряти, отримував справжнє задоволення від цих кулінарних дослідів, з гіркотою помічаючи однак, що помітно гладшає. І хоча він ніколи особливо не комплексував щодо своєї ваги, але перевищення розумної маси неприємним образом відбивалося і на його рухомості, і на його фізичній підготовці. Разом з тим, при зрості в метр вісімдесят дев'ять він важив більше ста кілограмів, і ніяк не міг опустити планку нижче центнера, розуміючи, що буде виглядати смішно і неприродно, якщо захоче сісти на надто жорстку дієту.

Він мимоволі звернув увагу на сварку, що спалахнула поміж Віктором та кремезним супутником Свєти, котрого називали Рауфом.

– Ти затям, – наполягав Віктор, – що все це дурниці. Ти сам не можеш нічого зробити, а хочеш, щоб за тебе робили інші. Це нерозумно, адже ти втрачаєш свої гроші.

– Я сам вирішу, що мені робити! – огризнувся Рауф. – Ти нічого не доведеш. Теж мені, апостол Павел! Ніби я нічого не знаю. Це ж ти тоді завадив нам домовитися. Думаєш, тепер ми нічого не зможемо без тебе?

– Дурень ти, – злісно сказав Віктор, – нічого не тямлячий дурень. І помреш дурнем.

– Це ще невідомо, хто помре першим, – відрізав Рауф.

Віктор смикнув рукою, і на підлогу впала склянка. Всі повернулися в їхній бік. Підбігли офіціанти і стали збирати осколки скла.

Побагрянівший Рауф піднявся і вийшов з-за стола. Майже відразу слідом за ним пішла і Свєта.

– Ну й чорт з тобою, – пробурмотів Віктор, – зовсім знахабнів, сука! Вирішив, що йому все можна.

– Ти б з ним обережніше, – порадив схожий на нього супутник Юлії.

– Йди до біса! Теж мені, вчитель знайшовся, – гаркнув Віктор, піднімаючись з-за стола, – ти мій брат, і в будь-якому разі маєш бути завжди на моїй стороні, на моїй, Юрко, ти чуєш, на моїй!

– А що я сказав? – образився Юрко. – Я просто не хочу, щоб ви з Рауфом лаялися.

– Ідіть ви всі до біса! – повторив Віктор, махнувши на всіх рукою.

– Віктор! – крикнула Інна, але він, вже не звертаючи ні на кого уваги, пішов убік виходу.

За столом запала тиша.

– Нічого, – промовив згодом його брат, – пусте, заспокоїться і повернеться.

Дронго з цікавістю стежив за цією компанією. Щось невловиме і страшне висіло в повітрі. Він це радше відчував, ніж усвідомлював. Багато разів у житті стикаючись з трагічними випадками, що відбувалися з різними людьми, він навчився якимось незнаним образом передчувати можливий розвиток ситуації.

– В останні дні Віктор якийсь нервовий, – поскаржилася Інна.

– Він завжди такий, – заперечив Юрко, – ти ж знаєш, у нас були неприємності в Америці. А зараз ще ця історія з Рауфом. Нічого, він швидко заспокоїться. Давайте після вечері підемо до басейну.

– Там холодно, – заперечила Інна, – як на мене, не варто.

– А ви можете купатися у закритому басейні, – порадив Юрко, – не обов'язково іти усім разом. Ти підеш, Юля? – запитав він свою супутницю.

Та кивнула.

– Тільки в закритому, – попросила вона.

– Я теж піду з вами, – заявила четверта молодиця, та сама, котра так різко висловилася про Віктора. Вона поглянула на свого супутника, дуже молодого чоловіка. – Ти підеш, Олег?

– Ні, – зіщулив плечі той, – по-моєму, справді зимно. Хоча гаразд. Все одно сидіти в номері сумно.

– Ти також можеш купатися в закритому басейні, – насмішкувато запросила Інна, – там ти не застудишся.

– Відчепися, йди краще за Віктором! – незлісно порадив Олег. – Може йому зараз погано, а ти сидиш з нами і ляси точиш.

– А ти мені не вказуй, – обурилася Інна, – коли мені треба буде, я сама піду. Молодий ще поради роздавати.

– Зате ти у нас вже стара, – неприємно засміявся Олег, поправляючи свої окуляри.

Дронго звернув увагу на дуже дорогу оправу.

Інна спалахнула і піднявшись гнівно промовила:

– Молоко ще на губах не обсохло, а лізеш куди не треба. – І пішла до виходу.

– Вічно ти говориш їй гидоту, Олег, – докорила його супутниця, – міг би й стриматися.

Олег понуро мовчав. Кінець вечері пройшов доволі невесело, і незабаром четверо молодих людей, які залишилися, вийшли з зали. Дронго замислено провів їх поглядом. Йому все менше й менше подобалися ці гості, які так неочікувано з'явилися на тихому курорті Сіліврі.

"Видається, там усі ненавидять один другого, – з гіркотою подумав він. – Оце так компанія, приїхали відпочивати, а натомість постійно лаються і сперечаються. Може, вони і не вміють інакше? Добре, що я відлітаю через два дні. Сусідство з ними може стати для мене надто обтяжливим."

Дронго завершив вечерю, піднявся, подякував кухарям, що стояли біля столів. І виходячи, поглянув на годинника. Було п'ять хвилин по восьмій. Він ще не знав, що вже через півгодини одного з вісьмох, вечерявших за сусіднім столом, не буде серед живих. Він ще не знав, але ніби вже передчував, що знову можуть знадобитися всі його здібності. І передчуття скорої катастрофи було найнеприємнішим почуттям, що лишилося у нього після цієї вечері.

Глава 2

Ввечері, увімкнувши телевізор, він сидів у вітальні, проглядаючи останні новини по Сі-ен-ен. Тут можна було дивитися італійське, французьке, американське, англійське, німецьке, іспанське, ізраїльське телебачення. Менеджер готеля серйозно подумував про те, щоб збільшити список каналів ще на один і включити в нього телепередачі на російській мові з Москви.

Дронго прослухав черговий блок новин і, взявши том свого улюбленого Шеклі, вийшов на балкон, маючи намір решту вечора провести саме там. Розташувавшись в одному з крісел, обличчям до басейнів, він час од часу підводив голову, спостерігаючи за тим, що відбувалося напроти. Незважаючи на вечірню прохолоду, біля відкритого басейна ще лишалося кілька людей. Цей басейн знаходився прямо біля його балкона. Щоб потрапити до нього, треба будо пройти по невеликій водній доріжці, і таким чином усі, хто йшов, мусили обов'язково перед басейном помити ноги. Потрапити до басейна, минаючи цю водну доріжку було неможливо, і кожний, хто підходив до басейна, знімав черевики, щоб пройти через це своєрідне водяне чистилище.

Відкритий басейн був з'єднаний з закритим, котрий у свою чергу, сполучався з сауною, що містилася правіше обох басейнів. Із сауни можна було піднятися нагору, до вітальні, чи потрапити до тренажерної зали, де стояли всілякі тренажери для бажаючих трохи розім'ятися чи накачати свої м'язи.

Дронго бачив, як до басейну з протилежного боку підійшли його сусіди по ресторану. Попереду йшов брат Віктора, Юрій. Ніс у молодого чоловіка був зламаний – можливо, він у молодості займався боксом. Юрій першим пройшов водяну доріжку, навіть, не знявши свої м'які капці. Затим, подумавши, вернувся зворотно і підійняв на руки Юлію.

– Ні! – гучно закричала жінка. – Не треба цього робити.

Він переніс її через водяну перепону. А потім, не зупиняючись, дійшов до басейну і скинув туди жінку прямо в одязі. Задихаючись і захлинаючись, вона вибралася з води.

– Кретин! – злісно крикнула жінка.

Чоловік і його друзі у відповідь тільки розреготалися. Олег, який ішов слідом, спробував повторити трюк свого товариша, але не встиг схопити свою супутницю, котра, знявши черевики, швидко пробігла до басейну.

– Кіра, почекай! – закричав Олег і ледь не послизнувся при вході, попавши в водяні ворота.

П'ятою йшла блондинка, котра успішно подолала перешкоду і мовчки пройшла до басейну.

Дронго, відклавши книгу, спостерігав за цими людьми. Юлія, далі лаючись, направилася до закритого басейну. Слідом рушила Кіра. Обидві жінки увійшли до приміщення сауни, вочевидь, щоб просушити волосся і перевдягтися. Трійця, яка лишилася біля відкритого басейна, роздяглася і кинулася у воду. Юрій, як перше, був невгамовний. При відсутності своєї супутниці він почав приставати до Свєти, піднімаючи її на руки і кидаючи в воду. Молодій жінці, видно, подобалися ці забави, тому що вона весело скрикувала і реготала. Другий молодий чоловік плескався поряд, не звертаючи на них уваги.

В дальньому кінці закритого басейна показалася жінка. Вона була у примітній яскравій червоно-синій шапочці і темному закритому купальнику.

– Юля! – закричала Свєта, висовуючись із води. – ходи до нас!

Жінка відмахнулася і стрибнула до другого басейну, вочевидь, не збираючись купатися під відкритим небом.

– Не хоче йти, – засміялася Свєта.

– Якщо ти будеш так скакати з Юрком, вона взагалі ніколи сюди не прийде, – їдко зазначив підпливший Олег.

– Ревнива дура, – знизала плечами Свєта, – вічно у неї якісь комплекси. Юрко, давай наввипередки, хто бистріше до того борту, – запропонувала вона молодому чоловікові, і той, погодившись, швидко поплив.

В цю мить на доріжці поміж басейнами і віллою, де жив Дронго, з'явився Рауф.

– Рауф, – закричала Свєта, – ходи купатися!

Однак, молодий чоловік відмахнувся і пішов униз до французького ресторану, що знаходився метрах у двадцяти від вілли Дронго, за наступною будівлею.

– Цей також не в гуморі, – сміючись, сказав Юрко, – у них у всіх сьогодні важкий день. Може, у них місячні? – запитав він у Свєти, і сам гучно зареготав, задоволений своїм жартом.

Дронго спохмурнів. Йому все менше подобалася ця компанія. Олег, котрому, вочевидь, стало сумно і незатишно наодинці, виліз із басейна і запросив:

– Давайте, підемо до другого басейну.

Проте, його ніхто не підтримав. Молоді люди далі бавилися удвох. І він, забравши свої речі, пішов до закритого басейну. Зайшовши через відкриті двері, він склав свої речі на стілець і плигнув до басейну. У цю мить із сауни показалася друга жінка, яка покликала Юлію. І та, вибравшись із басейна, пішла в сауну.

– Юля, куди ви? – закричав їй услід Олег. – Не йдіть! Я ж навмисне прийшов до вашого басейну.

– Зараз, – відповіла Юлія.

Обидві жінки виникли за хвилину і з розбігу кинулися у воду. Поки вони купалися утрьох, перша пара вилізла з відкритого басейна.

– Їм, схоже, там весело, – вказала Свєта на тих, що купалися.

– Що-небудь будеш пити? – запитав Юрко.

– Давай, – згодилася Свєта, і вони підійшли до бару.

– Два мартіні, – попросив Юрко бармена, притримуючи рукою свою супутницю. – А де Інна? – запитав він у неї. – Щось на неї не схоже!

– Мабуть, втішає твого брата, – засміялася Свєта, – вона ж як кішка. Тільки побачить Вітю і відразу вигинає спину.

Вони розреготалися і, забравши свої келихи, пройшли в глибину саду, де Дронго вже не міг їх бачити.

"Дивна компанія", – вкотре подумав Дронго, повертаючись до вітальні за склянкою води. Повернувшись на балкон, він побачив, як по стежці піднімається Рауф, все такий же понурий і невеселий, про щось замислений. Дронго подумав, що він явно чимось засмучений.

Взявши книгу, він почав було читати Шеклі, але з подивом помітив, що рядки зливаються. Його думки були зайняті іншим. Він знову поглянув убік басейнів. У закритому басейні маячили фігури трьох людей, які купалися. У відкритому – вже нікого не було. "Невже ці двоє все ще сидять у барі?" – з сумнівом подумав він, знову повертаючись до вітальні.

Його вілла була упорядкована таким чином, що велика вітальня виходила на доріжки, що вели до моря, а з балкона відкривався чудовий вид і на море, і на ближні басейни. Тоді, як дві спальні виходили на вузьку стежку позаду будиночків, поросли густим чагарником і квітами. Він зазвичай лишав вікно у своїй спальні зачиненим, по звичці перевіряючи ввечері усі вікна і двері. І тепер, підійшовши до вікна і прочинивши його, він раптом почув пристрастний шепіт двох молодих людей.

– Не треба, Юрій, – просила жінка, – ну не треба.

– Яка різниця? – шепотів Юрко переривчасто і гаряче. – Все одно твій мавр не дізнається.

– Боляче, Юрій, – просила молода жінка, – ну не треба, будь ласка.

Очевидно, він давив їй груди, притискаючи до себе.

– Чому ти тремтиш, як дівчинка? – запитував Юрко. – Не треба так боятися.

Дронго раптом зрозумів, що це був голос не блондинки, з котрою Юрій нещодавно купався, а голос Інни, тієї самої красивої молодої жінки, котра вранці так захищала його брата.

– Не треба, Юрій, – вкотре попросила молода жінка, – Віктор може дізнатися про все. Ти ж знаєш, який він буває у гніві.

– Та пішов він до дідька, – розізлився Юрко, – теж мені страшко! Яка різниця, хто? Старший брат чи молодший? Як на мене, ти знаєш, що він мені ні в чому не відмовляє.

– Ти вже отримав Юлю, – сказала жінка, – не липни до мене. Адже я приїхала з ним.

– А могла б зі мною. Ти раніше не була такою цнотливою.

– Ну ти й сволота, Юрко, – переконано сказала Інна, – ну чому ти такий? Не любиш свого брата, а він для тебе все робить.

– Теж мені, благодійник. Може, за це й не люблю. "Все робить". Та він просто мене використовує, як свого помічника! Що ти розумієш у цьому?! – презирливо сказав Юрко.

– Він мені подобається, – відповіла жінка, намагаючись вирватися, – прибери руки, відчепись!

– Авжеж, – неприємно засміявся Юрко, – може, ти більше любиш його бабки?

– Іди геть, – відрізала молода жінка.

Почувся шум падіння. Піднімаючись, Юрко гучно лаявся. Дронго визирнув у вікно. Червона Інна, вдягнена в легку сукню, під котрою явно нічого не було, пройшла під вікном. Кілька секунд по тому, потираючи забите плече, за нею поплівся Юрко.

Дронго поглянув їм услід і пішов до холодильника дістати помаранчевий сік.

У закритому басейні, як і раніше, бавилися троє, та купалися. Біля водяної доріжки з'явилася Свєта.

– Вже пізно, – капризно мовила вона, – виходьте скоріше. Ходімо краще в бар або казино!

– Краще до клубу ! – закричав із води Олег.

– А де Юрко? – запитала Юлія.

– Він покинув мене в барі і пішов про щось дізнатися, – знизала плечами Свєта, – напевне, зараз прийде. Ви йдете чи ні?

– Виходимо, дівчата, – скомандував Олег, першим вибираючись з води.

Дронго дивився, як три молоді жінки і Олег збирають свій одяг. Цього разу вони вийшли не звідти, куди входили. Усі четверо пройшли через відкриті двері масажного салона, що вели до тренажерної зали і нагору, до готелю. Сауна до цього часу вже була закрита.

З другого боку до готелю підходили Інна і Юрій, котрих перша четвірка не могла помітити. Але зі свого балкона всю цю сцену спостерігав Дронго. Він вкотре подумав, що компанії краще було не приїжджати на курорт.

І в цю мить почувся страшний крик, звідкись згори, де знаходилися кращі апартаменти готеля. Усі завмерли. Крик повторився.

Дронго підвів голову. Тепер він не сумнівався, що сталося щось жахливе. І що те, що сталося, так чи інакше пов'язане саме з цією вісімкою, що прибула на курорт тільки два дні тому, але вже встигла викликати його пильний інтерес.

А в самому готелі почалася метушня. За кілька хвилин служба і гості з жахом довідалися, що в готелі сталося вбивство.

ГЛАВА 3

Віктор лежав на підлозі кімнати з величезною червоною плямою, що розпливлася на грудях. Ніж, що стирчав у його серці, не лишав ніяких сумнівів відносно твердості намірів убивці, який вирішив покінчити з нещасним саме таким страшним способом. Кілька співробітників на чолі з менеджером готеля, які скупчилися біля входу в апартаменти, з жахом розглядали тіло, усвідомлюючи, що до приїзду поліції до них краще не заходити. Молода покоївка, яка виявила мертве тіло, вся тряслася, повторюючи якісь заклинання.

Інна прибігла на крик покоївки однією з перших. І тепер виривалася з рук тримавших її подруг, котрі намагалися вивести жінку. Свєта і Юля не могли її заспокоїти. Дрібно тремтячи, мов у лихоманці, плакала Кіра. Троє чоловіків понуро споглядали на свого колишнього товариша. Рауф і Олег хмурилися, а у Юрія тремтіли губи. Менеджер вже подзвонив у поліцію і тепер очікував, коли приїдуть поліцейські для огляду місця події і розшуку винного. Може, на ручці ножа, що стирчав з грудей убитого, знайдуть відбитки пальців, котрі точно вкажуть на вбивцю.

Дронго піднявся нагору разом з іншими відвідувачами і пробився крізь натовп до дверей. Йому завжди було неприємно дивитися на покійників, тим паче, на молодих людей, убитих таким звірячим способом. Тому, ледве поглянувши, він стенув плечами, повернувся і пішов по коридору, вже не звертаючи уваги на зацікавлених постояльців, які поспішали до місця події.

Як він і припускав, нещастя скоїлося. І тепер турбота по розшуку вбивці лежала на місцевих властях, які мусили приймати всі можливі заходи, щоб врятувати репутацію курорта, який зробив маленьке місто Сіліврі відомим.

Місцевий поліцейський комісар прибув за півгодини після виклику. На місці події вже метушилися поліцейські, коли кремезний літній чоловік пройшов до кімнати і, насупившись, запитав:

– Хто цей чоловік?

– Російський турист, – швидко відповів менеджер, – вони приїхали групою два дні тому і зайняли в нашому готелі кілька апартаментів.

– З ним хто-небудь жив у номері? – запитав комісар.

– Так, – кивнув менеджер, – з ним була дружина. Або його знайома, я не знаю. Ми зазвичай не перевіряємо такі речі, але взагалі-то росіяни, на відміну від німців, більше люблять приїжджати сюди зі знайомими жінками, ніж зі своїми дружинами.

– Ясно, – пробурчав комісар, проходячи до наступної кімнати.

У великій спальні, крім ліжок, стояли напівокруглий письмовий стіл і стільці. Комісар сів на стілець і важко зітхнув. Він вже оформив усі документи на пенсію і рахував дні, що лишилися до виходу на заслужений відпочинок. Здавалося, в Сіліврі не могло статися нічого несподіваного. І ось таке страшне вбивство. І де? На курорті, котрий був взірцевим місцем для усіх навколишніх районів! На курорті, котрий приносив основний дохід місцевому бюджету і був головною визначною пам'яткою містечка!

Комісар Фікрет Явуз мав велику сім'ю, що складалася з п'яти дітей, чотирнадцяти онуків і люблячої дружини. Йому завжди здавалося, що вихід на пенсію буде обставлений урочисто і святково. За стільки років бездоганної служби він заслужив це свято. І ось тепер таке неочікуване і неприємне вбивство. І це під самий кінець. Тепер він просто зобов'язаний знайти вбивцю, інакше ця ганьба незмивною плямою ляже

на його честь. Комісар зітхнув і вкотре подумав про несвоєчасність цього вбивства, немовби бувають убивства своєчасні і довгоочікувані.

– Як мені з ними розмовляти? – неприязно запитав комісар. – Вони хоч знають турецьку мову?

– Серед них є один татарин, – винувато сказав менеджер, – але він говорить тільки російською.

– Мені що, вивчити російську мову? – розізлився комісар. – Я гадав, у таких готелях є кваліфіковані перекладачі.

– Наші співробітники володіють усіма мовами, – нервово додав менеджер, – але лише в межах, необхідних для виконання їх основних обов'язків. Цього явно бракує для синхронного перекладу.

– Не знаю, – розізлився комісар, – пошукайте серед інших туристів. Може, хто-небудь знає дві мови.

– Звісно, – кивнув менеджер і стрімко вийшов з кімнати.

Труп Віктора, вже накритий простирадлом, винесли з апартаментів і повезли до місцевого моргу. У кімнаті продовжували працювати криміналісти. Комісар підкликав одного з них.

– Ну, що у вас? – запитав він, дістаючи сигарети.

– На ручці ножа ніяких відбитків, – доповів старший у групі, – або вбивця їх стер, або просто був у рукавичках. Там тільки сліди крові.

– А в кімнаті?

– Тут багато різних відбитків, – ніби виправдовуючись, відповів криміналіст, – ми їх усі досліджуємо. Проте, який з них належить убивці... Цього ми не знаємо.

– У будь-якому випадку зафіксуйте усі відбитки пальців, – понуро порадив комісар, запалюючи сигарету.

Видається, справа складніша, ніж він гадав на початку.

– Чому вбивця стер відбитки? – задумливо запитав він. – Адже, судячи з усього, він діяв у стані афекта. Тоді чому здогадався потім стерти відбитки? Тут щось не так. Ще раз перевірте все уважніше.

– Так, звісно, – погодився криміналіст, – але злочин цілком побутовий. Я не здивуюся, якщо з'ясується, що це вбивство вдіяла його власна дружина. Таких випадків буває скільки завгодно. У мене в минулому році був подібний. Тепер жінкам дали надто багато волі, от вони і казяться. А він був росіянин. Ви самі знаєте, які у них запальні і гарячі жінки. Все, що завгодно могло статися.

– Я це знаю, – поморщився комісар, – але як мені розмовляти з його дружиною, якщо вона зовсім не знає турецької мови, а я не знаю російської? Попросив менеджера знайти мені перекладача, та він бариться, поки що не може знайти.

– Треба відвезти його дружину до Стамбула. Або викликати кого-небудь з їх консульства, – запропонував криміналіст.

– До Стамбула ціла година їзди і стільки ж зворотно. Доки приїде їхній представник, вона встигне оговтатися, – розсудливо заперечив комісар. – А в таких питаннях краще допитувати відразу і без дипломатів, котрі будуть тільки заважати.

– Все одно доведеться сповістити їх консульство, – знизав плечами криміналіст.

– Опісля, – відмахнувся комісар, – після того, як вона нам усе розповість.

Вони пройшли до вітальні. На ковроліні виднілася велика кривава пляма, що лишилася після того, як винесли тіло вбитого.

– Смерть настала миттєво, – пояснив криміналіст, – від удару ножем. В цьому немає жодних сумнівів, але точно я буду знати тільки після розтину. Доведеться викликати патологоанатома із Стамбула.

– А де наш власний?

– Звільнився півроку тому, – нагадав криміналіст, – у нас же давно не було жодних убивств. Хто міг подумати, що тут може скоїтися таке?!

– Так, – погодився комісар, – це було найспокійніше місце на всьому узбережжі.

– Пане комісаре, – звернувся один із поліцейських, – вас до телефону.

Комісар повернувся і поспішив до телефонного апарата, який стояв у вітальні.

– Що у вас відбувається? – пролунав у трубці нервовий голос місцевого голови.

– Убивство на курорті, – доповів комісар. – На нашу думку типове побутове вбивство. Скоріше за все, під час сварки дружина вдарила

чоловіка ножем. Зараз ми якраз розбираємося з цим. На мою думку, нічого серйозного.

– Саме так, на вашу думку, – їдко підкреслив співрозмовник. – Не забувайте, що у нас скоро вибори. Ви ж знаєте, скільки голосів набрала ісламська партія по всій країні. У Стамбулі вже переміг їх представник. А в нашому місті їх кандидат наполягає на закритті курорта, який приносить нам такий дохід. Він вважає курорт гніздом розпусти і вимагає закрити казино і всі бари. Ви розумієте, яку козирну карту вони отримають після цього вбивства?

– Розумію, – винувато відповів комісар, – я постараюся розібратися чимскоріше.

– Повідомте у російське консульство, – порадив йому голова місцевої влади, – щоб вони потім не обурювалися приводу наших дій. Мені досить неприємностей зі своїми проблемами, щоб ще вислуховувати нотації міністра іноземних справ.

– Ми повідомимо їм відразу, як тільки допитаємо дружину вбитого, – згодився комісар, – не хвилюйтеся, ми тримаємо все під контролем.

– Я хвилююся і за вас також. Адже ви скоро маєте виходити на пенсію. Фікрет-ефенді, постарайтеся вийти гідно! Щоб у нас обох не було проблем.

Комісар поклав слухавку. Авжеж, його співрозмовник має рацію. Кандидат від опозиційної партії скористається цим випадком, щоб знову викрити правлячий режим в Анкарі, називаючи їх пособниками Заходу і розтлітелями турецького народу. Протистояти такій демагогії досить важко, і ісламісти впевнено набирали голоси по всій країні за рахунок сільських районів і тих міських жителів, котрі не визнавали змін, які відбувалися в турецькому суспільстві. Позначалися і помилки уряду, і невдачі в економіці.

"Коли прийде цей недолугий менеджер?" – з досадою подумав комісар. І мовби почувши його думки, в апартаменти увірвався менеджер курорта.

– Знайшов! – радісно кричав він, ніби вони відшукали вбивцю. – Ми знайшли чоловіка, який володіє обома мовами. Він погодився бути вашим перекладачем, ефенді. Він згоден.

За спиною менеджера з'явилася висока, масивна фігура чоловіка і темному костюмі. Комісар бачив тільки його лису голову. Коли менеджер зробив крок убік, комісар побачив перед собою чоловіка років сорока, високого, підтягнутого, глядівшого на нього несподівано насмішкуватими і все розуміючими очима.

– Ви знаєте турецьку? – запитав комісар.

– В усякому разі, я зможу вам перекладати, комісар, і бути вашим помічником, – усміхнувся незнайомець.

– Прекрасно, – зрадів комісар, – ходімо зі мною до кімнати.

Вони пройшли до спальні, де стояли стіл і стільці.

– Ви італієць? – запитав комісар у незнайомця. – Мешкаєте у цьому готелі?

– Так, я мешкаю тут, – кивнув невідомий, – але не в основному будинку готеля. Я наймаю віллу он там, внизу, поряд з басейнами. Щоправда, я не італієць. Просто добре знаю російську і турецьку мови. Окрім того, маю юридичну освіту, і мені видається, я можу бути вам корисний.

– Чудово, – зрадів комісар, – ви маєте документи? Я накажу офіційно оформити вашу допомогу в якості перекладача, і ви отримаєте за це гроші.

– Не треба, – м'яко усміхнувся незнайомець. – Звісно, документи я маю. У мене дипломатичний паспорт.

Він дістав паспорт і протягнув його комісару. Той відкрив зелений паспорт і прочитав ім'я невідомого.

– Чудово, – знову проговорив комісар, – це навіть краще, ніж я гадав. До того ж у вас юридична освіта. Ви коли-небудь приймали участь у розслідуванні подібних випадків?

– Дуже багато разів, комісар.

– І завжди успішно?

– Не завжди, – знову усміхнувся чоловік, – все залежало від ситуації.

– Однак, в даному випадку від вас вимагається тільки точний переклад, – суворо нагадав комісар.

– Я розумію, – згідливо кивнув добровільний помічник.

– Принесіть мені папір і ручку! – крикнув комісар своєму помічникові і, повернувшись до сидівшого поряд з ним чоловіка, уточнив: – Як мені до вас звертатися?

– Називайте мене просто Дронго, – попросив незнайомець.

Комісар згідно кивнув.

– Ну, коли, нарешті, мені принесуть все, що потрібно?! – знову закричав він.

Глава 4

Вони сиділи за столом в очікуванні першого свідка. Комісар нетерпляче поглядав на годинника. Перш за все йому хотілося допитати дружину загиблого. Незважаючи на те, що Інну зараз відпоювали у медпункті різними ліками, комісар наполіг, щоб її привели до нього першою, сподіваючись допитати жінку до того, як вона оговтається від шоку.

Змучена молода жінка з'явилася перед комісаром і Дронго в тому самому наряді, в котрому Дронго бачив її під час прогулянки до моря. Вона злякано скрикнула, коли, зайшовши до апартаментів, побачила криваву пляму на підлозі. Під сукнею, як раніше, нічого не було, і зрозумівши це, комісар спохмурнів. Він не схвалював подібної зухвалої поведінки іноземців. Проте волів зробити вигляд, що не помітив такого легкого одягу жінки. Його молодий помічник, густо почервонівши, не підводив на жінку очей, записуючи її відповіді.

– Доброго дня, – почав комісар.

Дронго виправлено перекладав:

– … я приношу вам свої співчуття. Ви його дружина?

Перекладаючи останнє питання, Дронго вже знав відповідь, але йому все ж було цікаво почути, що саме відповість молода жінка.

– Я його подруга, – сказала вона.

– Вона його близька знайома, – переклав Дронго.

– Наскільки близька? – уточнив комісар.

Дронго запитав.

– Ми мешкали разом, – пояснила Інна. – Невже вашого ідіота нічого не цікавить, крім цього?

Дронго усміхнувся.

– Пробачте, пані, але, звертаючись до нас, будьте люб'язні розділяти поняття "ви" і "ваші питання". Я тільки допомагаю комісару більш точно розуміти ваші відповіді. Ви не знаєте турецької мови, а комісар не говорить російською. Тому я тут. А взагалі я такий же турист, як і ви.

– Вибачте, – зітхнула Інна, – це смерть Віктора так на мене подіяла.

– Про що ви говорите? – запитав комісар.

– Вона цікавиться, хто я такий. Я пояснив їй, що всього лише ваш перекладач, – пояснив Дронго.

– Запитайте, де вона була в момент убивства, – уточнив комісар.

– Я гуляла по саду, – відповіла Інна, – спускалася до моря. І коли почула крики, була внизу, біля готеля. Зразу піднялася догори і знайшла тут нещасного Віктора.

– Коли вона з ним розсталася?

Дронго ставив запитання від імені комісара і перекладав відповіді молодиці.

– Зразу після вечері. Він вирішив піднятися в номер, а вона пішла трохи прогулятися перед сном.

– Хто-небудь бачив її, коли вона гуляла біля моря в момент убивства? Чи вона кого-небудь бачила?

Переклавши ці запитання, Дронго з напруженою увагою чекав відповіді. Проте Інна, трохи зніяковівши, все-таки сказала:

– Ні, я не бачила нікого. І мене ніхто не бачив.

– Ви гуляли по центральній доріжці? – запитав комісар.

– Так, спочатку по центральній, а потім поверталася по другій доріжці, за домами.

– І нікого там не зустріли?

– Нікого, – ледь повагавшись, відповіла Інна.

Чутливе вухо комісара вловило її деяке збентеження. Все-таки, він був дуже досвідченим спеціалістом. І тому уточнив ще раз.

– Можливо, ви випадково бачили когось зі своїх знайомих?

– Ні, – вже твердіше відповіла жінка, вислухавши переклад питання, – я нікого не бачила.

– Вони не сварилися з покійним? – вирішив змінити тактику комісар.

– Ні. Ми любили одне одного. Якщо він вважає, що я його вбила, то дарма втрачає час, – знову гарячкувала Інна, – я говорю правду. В момент убивства я тут не була і не можу знати, хто міг це зробити.

– Крім вас на курорті були і ваші знайомі. Ви приїхали всі разом? – запитав комісар.

– Так. Всі восьмеро.

– Ви разом працюєте? Чи ви родичі? Чи сусіди?

– Чоловіки працюють разом. Віктор і Юрій брати, власники фірми. Рауф їх компаньйон. А Олег, думаю, займає якусь фінансову посаду, але достеменно я не знаю.

– А жінки?

– Ми просто подруги, – відмахнулася Інна, – нічого серйозного.

– Всі "нічого серйозного"? – запитав Дронго вже від себе.

– У нас свободна любов, – трохи нервово відповіла молода жінка. – А чому це вас так цікавить? Він не ставив мені питання про наші стосунки.

– Він ще поставить його, – пообіцяв Дронго, – просто я хочу пояснити йому характер ваших стосунків.

– Свободний характер, – пояснила вона.

– Вона говорить, що поміж чоловіками і жінками в їх групі були вільні стосунки, – пояснив Дронго, – тут не було подружніх пар.

– Неподобство, – пробурмотів комісар, – типове падіння нравів. Ці іноземці нічого хорошого нам не привезуть. Пробачте, – згадав він про Дронго, – звісно, не всі іноземці.

– Пусте, – посміхнувся Дронго, – нічого страшного, я не образився. І потім, я приїхав на курорт зовсім один і, навіть, трохи заздрю цим молодим людям. У них такі прекрасні супутниці.

– А потім вони ще дивуються, що їх убивають, – сказав комісар, – при таких стосунках може статися що завгодно.

– Ви абсолютно праві, комісар – згодився Дронго, – та все одно я трохи їм заздрю.

Чоловіки посміхнулися один одному, а Інна нервово потяглася за сигаретами.

– Хай вона погляне, чи все на місці, – запропонував комісар. – У її друга були гроші чи цінності?

Інна спантеличено огляділась. Їй тільки тепер прийшло в голову, що вбивство могло бути пов'язане з пограбуванням: проникли в їх апартаменти вбивця міг зацікавитися її прикрасами чи грошима Віктора. Вона розглянулася.

– Мої речі лежали там, – показала вона на тумбочку поряд з ліжком.

– Ви дозволите? – запитав Дронго у комісара, ступивши до тумбочки.

Нахилився, відкрив дверцю. Дістав невелику шкатулку, протягнув її Інні. Вона уважно все переглянула. Годинник, браслет, дві пари сережок, каблучки. Так, все було на місці. Помічник взяв шкатулку, поклав на стіл.

– Все гаразд, – кивнула вона, – у мене нічого не пропало. Сподіваюсь, їх у мене не відберуть?

– Ні, – заспокоїв її Дронго, – вони просто все перепишуть. У них такий порядок, щоб опісля ви не подали претензії відносно пропажі своїх речей.

– А у вашого друга нічого не пропало? – запитав комісар. – У нього були які-небудь цінності?

– У нього був годинник "роллекс", – кивнула жінка і враз ошелешено поглянула на них. – Авжеж, звісно, у нього були цінності. У нього були гроші. Багато грошей. Він завжди возив при собі готівку.

– Яка сума у нього була? – спохмурнів комісар. Невже версію про побутовий злочин доведеться відкинути, і натомість з'явиться версія про вбивство з пограбуванням? Тоді про майбутнє курорта можна буде і не мріяти.

– На мою думку, п'ятдесят чи сто тисяч доларів, – відповіла жінка.

– Скільки? – ахнув комісар. – Він мав при собі таку суму готівкою?

Жінка здивовано поглянула на нього.

– Чому він так нервує? – запитала Інна у Дронго. – Вважає, що це надто велика сума?

– Фікрет-ефенді, – пояснив, стримуючи усмішку, Дронго, – у росіян свої правила. Вони не довіряють кредитним карточкам і воліють носити готівку при собі. У них просто такі звички.

– Але пятдесят тисяч доларів, – простогнав комісар, – це колосальна сума!

– Тільки не для них, – пояснив усміхнений Дронго, – в Росії їх називають "новими руськими". Це мільйонери, які зробили свій бізнес на різниці внутрішніх і зовнішніх споживчих цін на газ, нафту, різного роду кольорові метали. Багато з них казково розбагатіли за кілька місяців, ставши володарями багатомільйонних статків. Тому вони не звикли рахувати гроші і зазвичай возять їх при собі пачками. Невже вам це не зрозуміло?

– Не дуже, – зізнався комісар. – Убитий був мільйонером?

– Убитий був "новим руським", – знову пояснив Дронго, – і він не звик рахувати свої гроші. Щоб жити на такому курорті, треба мати багато грошей. Ви знаєте, скільки коштують такі апартаменти за добу?

– Як на мене, ви також не бідний, – нагадав комісар. – Скільки коштує ваша вілла?

– Згоден, – розсміявся Дронго, – але я заробляю трохи іншим способом. Принаймні, я не замовляю собі в номер чорну ікру і фірмовий коньяк о третій годині ночі. І не ношу годинників "ролекс".

– Еге ж, – зітхнув комісар, – наша опозиція говорить, що цей курорт треба закрити. Він справжній розсадник розпусти і розтління нашої молоді. Іноді мені здається, що вони говорять правду. Запитайте, де убитий тримав свої гроші?

– Де Віктор тримав свої гроші? – переклав Дронго.

– В "дипломаті", – відповіла Інна, – він привіз його з собою з Москви. А потім переклав до сейфу.

В апартаментах були вмонтовані сейфи, котрі зачинялися з допомогою кода, відомого тільки власнику номера.

– Покличте менеджера, – наказав комісар, звертаючись до свого помічника, – і відкрийте сейф. Мені треба знати, що там знаходиться.

Помічник кивнув і хутко вийшов з кімнати.

– У вашого друга були серйозні розбіжності з другими членами вашої групи? – запитав комісар.

Дронго переклав і з цікавістю чекав, що саме скаже молода жінка.

– Ні, – знову трохи повагавшись, відповіла вона, – у нашій групі були рівні, приємні взаємини. Ніяких суперечок не було. Ми приїхали сюди відпочивати всі разом.

– Ви працюєте у фірмі вашого друга? – запитав комісар, і Дронго перепитав у Інни, чим вона займається.

– Я манекенниця, – знизала плечами молода жінка, немовби це мало бути відомо і без її слів. – А з Віктором ми просто друзі.

До кімнати зайшов менеджер з цілою зв'язкою ключів. І ще технік готеля. У супроводі помічника вони підійшли до сейфу і кілька хвилин провозилися біля дверці. І тільки після цього менеджер з урочистим видом відкрив її. У сейфі лежали чотири щільні запечатані пачки грошей і дві початі. Все було на місці.

– Перерахуйте, – пожвавлено попросив комісар.

Усе ж таки версія пограбування зразу розвіялася. Це значно покращило його настрій, і він з новою силою повів наступ на молоду жінку:

– Ще раз згадайте, хто міг бачити вас під час вашої прогулянки до моря. Це дуже важливо для вас, інакше я не зможу вам повірити.

Жінка дістала чергову сигарету і мовчки запалила. Вона явно не збиралася нічого говорити.

– Відпустіть її, – порадив Дронго. – Я можу бути її свідком. Я бачив її на стежці, коли вона йшла до моря. Моя вілла знаходиться якраз напівдорозі від готеля до моря.

– Ви дійсно бачили? – недовірливо запитав комісар.

– Звісно. Я бачив її, коли вона поверталася з моря. І, до речі, була не одна. І взагалі, мені здається, нам слід об'єднати наші зусилля, комісар.

– Що ви хочете цим сказати? – не зрозумів Фікрет Явуз.

– Я приватний детектив, – усміхнувся Дронго, – і, думаю, зміг би вам допомогти, якщо ми, перш ніж допитати наступного свідка, трохи поговоримо.

– Чому ж ви досі мовчали? – ображено вигукнув комісар.

– Я вважав, що моя допомога знадобиться тільки в якості перекладача. Та, ваша правда: мабуть я помилявся. Справа в тому, що це дуже інтересна група. Практично всі прибулі сюди люди не любили вбитого. І мене зовсім не дивує, що був убитий саме він. Сьогодні я весь день був свідком їх розмов, і мені видається, що Віктор був просто приречений.

– Як цікаво! – вигукнув комісар. – Може, ми дійсно зможемо виявити вбивцю з вашою допомогою! Але зважайте, пане Дронго, що розслідування веду тут я, і ваша задача тільки допомагати мені.

– Безумовно, – кивнув Дронго у відповідь.

Глава 5

Після того, як Інна пішла, вони лишилися удвох. І Дронго розповів комісару про деякі свої спостереження.

– Вся справа в тому, – пояснив він, – що ця група являє собою досить цікаву компанію. Сьогодні вранці я був свідком розмови, що відбулася між жінками. Вони сперечалися про те, що із себе представляє вбитий. І єдина людина, котра хоч частково захищала вбитого, була якраз його подружка. Тільки вона запевняла, що він зовсім не такий поганий, як про нього говорили всі решта. При цьому одна з жінок взагалі назвала його лайном. Ви уявляєте, як треба ненавидіти людину, щоб назвати його так у присутності його подруги.

– І вона не стала спростовувати цей погляд?

– Принаймні, не особливо бурхливо протестувала, – змушений був визнати Дронго.

– Ви маєте якісь конкретні підозри? – запитав Фікрет Явуз.

– Поки що ні. Але я спробую викласти вам все, що відбувалося сьогодні в цій групі, в тій послідовності, в котрій я це спостерігав. Під час розмови жінок особливу нетерпимість проявила Кіра, це більш тендітна брюнетка, котру ви ще побачите, назвавша Віктора так безапеляційно. І Свєта, це білявка, з котрою ви теж зустрінетесь. Після розмови вони відправилися на вечерю, і їх столик виявився поряд з моїм. Через це я міг чути суперечку, що відбулася за столом. Один із компаньйонів Віктора, той самий Рауф, про котрого говорила Інна, явно загрожував Віктору, заявивши, що ще невідомо, хто помре першим.

– Він так і сказав? – швидко уточнив комісар.

– Я чув це особисто, після чого Рауф пішов і більше не з'являвся. А ось його дівчина, та сама білявка Свєта, котра і почала розмову про Віктора з дівчиною, котру ви щойно допитували, лишилася. І більше того, відправилася разом з рештою до басейну, щоб покупатися відразу після вечері. Вони купалися вп'ятьох. Брат Віктора – Юрій, його дівчина Юлія, Свєта, Кіра і Олег, той самий фінансист, про якого говорила Інна. Самої Інни в басейні не було. Усі п'ятеро пройшли до басейну, однак, купалися у відкритому басейні тільки Юрій і Свєта. Олег перейшов пізніше до закритого басейну, а Юлія і Кіра весь час знаходилися в ньому.

– Отже, у всіх є алібі? – зрозумів комісар.

– Ні, – заперечив Дронго, – не у всіх. Юлію я бачив, вона весь час сиділа біля басейна або купалась і була на виду. Олег також нікуди не відходив, якщо не рахувати його переходу від одного басейна до другого. Але він весь час був у мене на очах. А ось решта не мають твердого алібі. Юрій і Свєта вийшли до бару і трохи посиділи там. А потім Юрій покинув Свєту і пройшов до стежки за будиночками, де і зустрів Інну. Я сам був свідком їх розмови.

– Чому тоді Інна нічого нам не сказала? – не повірив комісар. – Вона ж могла легко підтвердити своє алібі.

– Не дуже легко, – знову заперечив Дронго, – справа в тому, що у них була не просто зустріч. Брат Віктора приставав до неї в досить безцеремонній формі, і вона не хотіла про це говорити, боячись, що сам факт подібного домагання буде розцінений як прихована неприязність до Віктора.

– От покидьок! – не втримався комісар. – Отже, він приставав до дружини власного брата?

– Не до дружини, – усміхнувся Дронго. – Зрозумійте, дорогий комісар, там зовсім інші стосунки. У вас все ще зберігається патріархальний уклад життя, пробачте мене за це слово, а вони в певному відношенні далеко випередили і Америку, і Швецію. Ті просто пуритани по зрівнянню з цими "новими руськими". У нас, в країнах СНГ одночасно з другими революціями відбулася і сексуальна революція, завдяки чому усі заборони були зняті. Тому Інна не дружина вбитого, а його брат вважає, що має повне моральне право приставати до неї, якщо йому дозволить його старший брат. Мені, навіть, здається, що у них щось таке вже було. Я можу судити про це по кількох фразах Інни.

– Падіння нравів, – пробурмотів комісар, – я завжди так боюся росіянок. Вони дуже красиві і пристрастні. Наші чоловіки через них просто божеволіють. Однак, повернемося до цієї групи.

– Свєта лишилася одна в барі, і нам треба з'ясувати, чи не виходила вона куди-небудь, поки там сиділа. Юрій стояв за домом і навряд чи міг би встигнути пройти до готелю і знову повернутися, щоб зустрітися з Інною. А ось Рауф, про якого я говорив, цілком міг учинити вбивство. Принаймні, він мав час, щоб зайти до вбитого. Деякий час я не бачив і Кіру, котра пройшла в сауну. Якщо завважити, що сауна пов'язана з готелем спеціальним виходом, то і вона могла пройти до вбитого. Отже, круг підозрюваних суворо окреслений. Це, перш за все, Рауф, який посварився з Віктором під час вечері. Це Інна, котру ми зараз допитували. Це Свєта, якщо бармен підтвердить, що вона виходила з бара і пройшла за готелем. Хоча їй знадобилося б для цього куди більше часу. І, нарешті, це Кіра, котру я не бачив, поки стежив за тими, які купалися. Тільки ці четверо. У Юрія практично не було часу, Юлія завжди була перед моїми очима, точно так же, як і Олег, який переміщався між басейнами.

– Як добре ви їх запам'ятали! – захоплено сказав комісар. – Слава Аллаху, що я маю такого свідка, інакше мені довелося б підозрювати всіх мешканців у цьому готелі. А тут зараз проживає більше двохсот гостей. Та плюс ще служба готеля.

– Ні, – рішуче сказав Дронго, – звісно, ні. Убивця – хтось із приїжджих разом з Віктором людей. Зверніть увагу, що удар був нанесений ножем. Я прийшов сюди одним з перших і бачив цей ніж. Не знаю, кому він належав, проте я звернув увагу на його рукоятку. Це дуже дороге знаряддя вбивства, і напевне ніж зроблений з хорошої сталі. А такий удар в серце може нанести і жінка.

– Я починаю вас боятися, – пожартував комісар, – як на мене, ви більший професіонал, ніж я про вас думав. Ви правильно розгляділи ніж. Такі продають у Стамбулі тільки в одному місці, і робить їх тільки одна сім'я. Ці мисливські ножі коштують дуже дорого, не менше трьохсот доларів. Я постараюся довідатися, хто його купував.

– Думаю, сам убитий, – припустив Дронго. – Вбивство вийшло спонтанно, ненавмисно. Інакше вбивця вдарив би в спину, а не в груди. Може, вони навіть боролися чи він приставав до жінки. А може, це просто помста чоловіка. В усякому разі, вбивство було здійснене кимось із цієї групи. В цьому я переконаний. І відкиньте версію пограбування. Інакше винесли хоча б коштовності молодої жінки, котрі також коштують немало.

– Скидається на те, – погодився комісар. – Так кого нам допитувати наступним? Когось з підозрюваних?

– Я думаю, краще брата вбитого, – запропонував Дронго, – по-моєму, ми можемо дізнатися в нього багато деталей, котрі досі не знаємо.

– Згоден, – кивнув комісар, – і не соромтеся. Якщо вас будуть цікавити якісь інші питання, окрім тих, які я буду ставити, можете запитувати від свого імені. Я сподіваюсь, що ми з вами зможемо виявити цього вбивцю.

Він крикнув своєму помічнику, наказавши знову принести папір і покликати брата вбитого. За хвилину до кімнати зайшов Юрій. Він був

пригнічений, явно не міг зібратися і усвідомити, що саме відбулося. Судячи по всьому, керівником фірми був його старший брат, і молодшому важко було уявити своє існування без нього.

– Ви Юрій Кошелев? – запитав комісар, прочитавши документи прибулого. – І ви молодший брат загиблого?

– Так, – кивнув Юрій, – я його брат. Це так жахливо.

– Ви разом керували приватною фірмою "Сентрал Тафт"? – уточнив комісар, а Дронго переклав.

– Точно, – погодився Юрій, – керували. Президентом був Віктор, а я віце-президент.

– А решта членів вашої групи?

– Олег Федоров наш фінансовий директор, а Рауф просто компаньйон.

– Ви раніше бували в Турції?

– Одного разу, проїздом, коли подорожували на теплоході, – пригадав Юрій.

– Кого ви підозрюєте в скоєнні злочину? – запитав комісар вустами Дронго.

– Звісно, Рауфа, – кинув зразу, не сумніваючись, Юрій, – цей покидьок посперечався з моїм братом під час вечері і навіть погрожував йому, сказав, що обов'язково його приб'є. А потім прийшов і вбив його.

– Чому ви так вважаєте?

– А хто ще? – здивувався Юрій. – Я його брат. Наш Олег навіть муху вбити не зможе. Жінки не в рахунок. Чи ви думаєте, що хтось із службовців пробрався сюди, щоб убити мого брата? Звісно, ні. Це міг бути тільки Рауф.

– Ви упізнаєте цей ніж? – запитав комісар, показуючи на лежавший на столі у целофановому пакеті ніж, котрим був убитий Віктор.

– Звісно, впізнаю, – кивнув Юрій. – Це ніж мого брата, він купив його в день приїзду до Стамбула. Нам сказали, що в Аксараї, – начебто так називалось це місце, – є крамниця, яка торгує хорошими мисливськими ножами, і ми пішли туди за покупкою. Це його ніж.

Комісар кинув погляд на свого добровільного перекладача і ледь помітно кивнув йому. Дронго точно вичислив. Ніж дійсно належав самому вбитому.

– Ви були всі разом?

– Так, ми разом гуляли.

– Скільки таких ножів ви купили? – запитав вже сам Дронго.

– Один, – здивувався Юрій, – ми хотіли купити два, але в крамниці ще одного такого не знайшлося. Тому ми взяли тільки один. Вони роблять ці ножі виключно на замовлення.

– А навіщо Рауфу було убивати вашого брата – запитав Дронго. – Я сидів поряд з вами за столом і чув, як ваш брат нападав на нього, вимагаючи щось зробити. Лише після цього відбувся розрив між вашим братом і його компаньйоном. І нічого особливого не сталося. Просто Рауф нагрубіянив йому, а він, у свою чергу, шпурнув склянку.

– Ти що, шпигував за нами? – розізлився Юрій. – Звідки ти все знаєш?

– Я ж говорю, що сидів поряд.

– Ну і заткнися, якщо такий вухастий! Тебе сюди перекладачем покликали, а не інформатором, – огризнувся Юрій, – теж мені, доносчик бісовий! Паскуда!

Дронго раптом різко викинув руку, і Юрій, отримавши сильний удар по обличчю, відлетів у другий кінець кімнати.

– Що сталося? – запитав нічого не зрозумівший комісар.

– Нічого, – заспокоїв його Дронго. – Просто цей тип дозволив собі трохи пофантазувати на мій рахунок.

Він поглянув на Юрія, який вставав з підлоги.

– По-перше, не треба так зі мною розмовляти, – холодно зауважив Дронго, – в такому хамському тоні. А по-друге, щодо доносчика і паскуди. Я ж не називаю паскудством твоє приставання до подружки старшого брата, коли ти притискав її на задній стежці, чудово знаючи, що Віктору це не сподобається.

Юрій зачудовано поглянув на нього.

– А це ти звідки знаєш? – злякано запитав він. – Інка розповіла?

– Я все чув сам, – бридливо зауважив Дронго, – моя вілла знаходиться якраз там, де ви бесідували.

Юрій мовчки пройшов до столу і сів на стілець, не сказавши більше ні слова.

– Скільки років ви знайомі з Рауфом? – запитав комісар.

Дронго переклав питання.

– Років п'ять, – байдуже відповів Юрій, вже не дивлячись в його бік.

– І ви вважаєте, що такий чоловік може здійснити вбивство?

– Не знаю. – Після сутички з Дронго у Юрія явно пропало бажання розмовляти.

– А хто ще, на вашу думку, міг скоїти це вбивство?

– Не знаю. Кому була охота вбивати Віктора! – роздратовано відповів Юрій. – У нас не було ніяких ворогів.

– Хто-небудь з жінок міг убити Віктора? – несподівано запитав комісар.

Дронго покосився на нього, але все таки переклав і це питання.

Юрій скинув на нього здивовані очі, в котрих повільно стала проступати лютість.

– Із жінок? – перепитав він. – Ні, не думаю. Навіщо їм було вбивати Віктора? Ні, – повторив твердо, – не може такого бути.

– Чим займається ваша компанія?

– Торгуємо нафтопродуктами, – неохоче сповістив Юрій.

Комісар, котрому Дронго переклав цю відповідь, задовільно кивнув.

– Який оборот у вашій компанії?

– Це комерційна таємниця, – усміхнувся Юрій і, подумавши, сказав: – Великий. Багатомільйонний. Втім, це не має відношення до вбивства Віктора.

– Хто тепер стане керівником компанії? – запитав комісар.

– Мабуть, я, – подумавши, відповів Юрій і, знову трохи подумавши, швидко сказав: – Але я не вбивав свого брата. Я ж не ідіот. У мене є алібі. Спочатку я купався у басейні, де мене бачили кілька людей, потім сидів у барі з Світланою – це така білявка із нашої групи, а потім зустрів на задній стежці Інну. Ну, цю розмову ти чув, – сказав він, киваючи Дронго. – Ні, я його не вбивав.

– Ніхто тебе в цьому не звинувачує, – відповів замість комісара Дронго, – просто ми хотіли знати, як налагоджена ваша компанія.

– Він вільний, – дозволив комісар, – але хай буде готовий завтра поїхати з нами до моргу. Ми мусимо підписати всі документи.

– Гаразд, – байдуже згодився Юрій і, вже встаючи, раптом бовкнув: – Якщо це зробив Рауф, то я його особисто придушу.

– Що він сказав? – запитав зацікавлений комісар.

– Пообіцяв помститися можливому вбивці, – переклав Дронго.

У коридорі почувся шум.

– Приїхав російський консул, – доповів увійшовший поліцейський.

– Здається, нам не дадуть спокійно працювати, – комісар поглянув на годинника, – вже дванадцята година ночі. Він цілком міг приїхати і

вранці. Запроси його, – віддав він розпорядження своєму співробітнику, поправляючи пожмакану і засмальцьовану краватку.

Глава 6

Співробітник російського консульства нервував ще більше, ніж комісар. Звичайно, це був не сам генеральний консул. Останнім часом у Стамбулі і довкола нього майже регулярно знаходилося кілька тисяч російських громадян, і співробітники консульства просто фізично не встигали реагувати на всі проблеми своїх співвітчизників. А по всій Турції відпочиваючих і роблячих закупи росіян були десятки і сотні тисяч, що робило задачу їх захисту чисто декларативною.

Проте, це не дуже хвилювало співробітників російського посольства в Анкарі, генерального консульства в Стамбулі і консульств в інших містах. Справа в тому, що система туризма і прийому "човників" була так ідеально налагоджена в Турції, що майже не потребувала втручання російських дипломатів. І досадні зриви чи надзвичайні події, що ставалися, сприймалися саме як надзвичайні випадки, до яких ставилися з осторогою і погано прихованою досадою.

Піднятий вночі зі своєї постелі співробітник консульства проїхав сто кілометрів, не зовсім розуміючи, що саме сталося. Тільки в результаті короткої бесіди з комісаром він з'ясував суть проблеми, втомлено поскаржився на свою зайнятість і, проглянувши необхідні документи, відбув назад, до Стамбула, пообіцявши вранці приїхати ще раз.

– Вже друга година ночі, – нагадав комісару його помічник. – Можливо, ми поїдемо, а вранці продовжимо розслідування?

– Допитаємо ще одного, – запропонував комісар, – а потім поїдемо до міста. І продовжимо вранці.

Дронго згідно кивнув, і в цей час почулися гучні крики з коридора. Викликаний для допиту Рауф зустрівся в коридорі з Юрієм, котрий напав на нього, схопивши за горло.

– Це ти його вбив, ти його вбив! – кричав Юрій, вириваючись з рук поліцейських.

Рауф, не очікуючи подібного нападу, ошелешено відбивався від брата вбитого. Поліцейські з зусиллям відтягли Юрія від нічого не збагнувшого компаньйона.

Комісар і Дронго поспіхом вийшли до коридора.

– Припиніть! – суворо наказав комісар. – Виведіть цього крикуна звідси, щоб він вгамувався!

– Він живе на цьому поверсі, он в тих апартаментах, – вказав один із поліцейських.

Із номера показалися вдягнуті в банні халати Юлія і Кіра. Обоє мали змучені обличчя. Вони повели Юрія в номер, забравши його у поліцейських.

Трохи заклопотаний і сполоханий, Рауф пішов до апартаментів убитого, оглядаючись по боках, мовби очікуючи побачити ожившого покійника. Вони ступили до спальні, і Рауф, обходячи криваву пляму на підлозі, ледве не спіткнувся.

– Сідайте, – запропонував йому комісар, – і не треба так хвилюватися.

Дронго виправлено переклав.

– Ви розумієте турецьку? – запитав комісар.

– Трохи, – зізнався Рауф, – але не можу говорити.

– Чому брат покійного напав на вас? – запитав комісар.

– Він вважає, що це я вбив Віктора, – зізнався Рауф, – ми сьогодні з ним посперечалися за вечерею. Я, здається, бачив вас там, поряд з нами, – сказав він, звертаючись до Дронго, – ви ж мали все чути. Ми просто посперечалися, і я пішов. Віктор мав дуже важкий характер, і він був дуже запальний. Не можу повірити, що його немає серед живих.

Дронго все переклав.

– Він зізнався, що посперечався з убитим перед убивством, – завершив Дронго.

– Але він міг зробити це зізнання через те, що пізнав вас, – резонно заперечив комісар, – відмовлятися було марно. Ви ж сиділи поряд і чули всю їхню суперечку. Тому він все і розповів. Мені треба знати, чи має він алібі.

– Де ви були після вечері? – запитав Дронго.

– Я ходив до моря, – згадав Рауф, – ми полаялись, і я вирішив трохи пройтися. А потім я зайшов до французького ресторану і просидів там весь час.

Дронго все переклав.

– Ви бачили, коли він проходив повз вас? – запитав комісар у Дронго.

– Так.

– А коли повертався?

– Ні. Коли пролунав крик покоївки, я відразу побіг до готелю і вже не дивився, хто саме вибігає з французького ресторана, – зізнався Дронго, – крім того, з мого балкона неможливо побачити вхід до ресторану.

– Отож, він міг непомітно вийти з ресторана і пройти по задній стежці до готелю, – припустив комісар, – а потім повернутися до ресторану.

– Міг, – згодився Дронго, – але навіщо йому було це робити? Адже він не знав завчасно, що я сиджу на балконі і стежу за всіма прохожими повз мене людьми. Навіщо йому було ховатися саме від мене?

– Логічно, – погодився комісар, – але у нього немає алібі в будь-якому варіанті. Здається, мені доведеться виписати ордер на його арешт. Чи на тимчасове затримання.

– Сварка – це ще не підстава для арешту, – тактовно нагадав Дронго.

– У вас є інший підозрюваний? – вперше неприязно поглянув на нього комісар. – Вони були компаньйонами. Всі чули, як вони полаялись за вечерею, в тому числі і ви. У нього немає алібі. І найголовніше, його компаньйон був убитий ударом ножа. До того ж, убивця знав, що в цих апартаментах він знайде цей ніж. Тобто це був хтось із близьких знайомих. Всі ці факти дозволяють мені арештувати його, поки ми не знайдемо інших фактів, або підтверджуючих, або спростовуючих його провину.

– Але ви не допитали інших жінок, – нагадав Дронго. – Серед підозрюваних не тільки Рауф, але й інші члени групи.

– Не варто бути таким недовірливим, – усміхнувся комісар, – у вас просто манія розслідування, мій дорогий друг. Дякую вам за переклад, та це не той злочин, де вбивця виявляється в самому кінці. Це звичайна буденна сварка двох нахабних, перейшовших межу бізнесменів, котрі, прибувши на курорт, знічев'я б'ють один другому морди і напиваються до нестями. Такі проблеми є у всіх. І у німців, і у наших. Якщо це зробила не його подружка, алібі котрої ви самі підтвердили, то зробив його компаньйон. Звичайна сварка, мій дорогий друг. Не треба бачити тут заплутане вбивство в дусі романів Агати Крісті.

– Просто я вважаю, що треба ще все перевірити, – вперто сказав Дронго.

– Я маю один аргумент, котрий подіє на вас абсолютно, – усміхнувся комісар. – Справа в тому, що це вбивство було спонтанним, несподіваним, на що вказує знаряддя вбивства. Такі злочини не бувають продуманими, мій дорогий колега. Інакше знаряддя вбивства було б іншим. Саме тому я наполягаю, що мені треба затримати чоловіка, який сидить перед нами.

– Я думаю, що ви робите помилку, – не здавався Дронго. – Якщо вбивця не він, то ми робимо подвійну помилку, дозволяючи вбивці припускати, що ми шукаємо не там, де треба. Звідси важко втекти непоміченим, і тому я пропоную вам все таки не квапитися до ранку.

– Гаразд, – махнув рукою комісар, – може ви і праві. Але біля воріт я все одно поставлю своїх людей. І біля станції човнів також. А ви проведіть цього типа до його номера.

– Звісно, комісаре, – кивнув Дронго, – ви мудрий чоловік.

Комісар піднявся і, кивнувши своєму помічнику, вийшов з кімнати. Помічник поспішив за ним, побіжно збираючи папери і документи. У

другій кімнаті метушилися поліцейські. Всі дуже втомилися, і всім хотілося спати.

Покинутий у кімнаті Рауф подивився на Дронго.

– Він хотів мене арештувати? – тихо запитав Рауф.

– З чого ви взяли? – повернувся до нього Дронго.

– Я ж сказав, що трохи знаю турецьку мову.

– Здається, ви знаєте її значно краще, ніж сказали, – зауважив Дронго.

– Так, – зам'явся Рауф, – я розумію багато краще, ніж говорю.

– Тоді ви повинні розуміти, що вам було б добре йти спати, – сухо зазначив Дронго, – і бажано сьогодні не виходити з номера. Де ваші апартаменти?

– Внизу, під цим номером.

– Ходімо зі мною, – запросив Дронго.

Вони вийшли з апартаментів і пішли по коридору. Поліцейський, який стояв біля дверей, віддав честь Дронго, гадаючи, що він також відноситься до апарату співробітників комісара поліції. Вони підійшли до ліфта.

– А де четвертий номер ваших друзів?

– Ще нижче, – невесело усміхнувся Рауф, – ми взяли три поверхи поспіль. Один над одним. Хтось, навіть, пожартував, що можна повісити

вірьовчану драбину. Королівські апартаменти розташовані в цьому крилі готеля якраз один над одним. А Юрію дісталися апартаменти поряд з Віктором, і з цього приводу він, навіть, комплексував.

– Ваша компанія так процвітає, що ви можете собі дозволити настільки дороговартісний відпочинок? – запитав Дронго, коли створки ліфта розкрилися і вони зайшли в кабіну.

– Так, – кивнув Рауф, – у минулому році прибуток був більше трьох мільйонів доларів. На мою думку, гроші почали зводити з розуму обох братів. Вони вирішили, що їм дозволено все. І стали порушувати закони.

– Можна подумати, що заробити такі гроші можливо без серйозного порушення законів, – усміхнувся Дронго.

Ліфт зупинився на потрібному їм поверсі.

– Ні, – мовив серйозно Рауф, не виходячи з ліфта, – я говорю не про державні закони. Вони почали порушувати якісь глибинні закони людських норм поведінки. І мені здається, що Віктор був приречений. Останнім часом він став таким дратівливим і запальним.

– Зараз закриються створки ліфта, – нагадав Дронго, ставши в проході, – виходьте, ми прибули на ваш поверх.

Вони вийшли з ліфта і направилися вбік апартаментів Рауфа.

– Чому ви посперечалися з Віктором? – запитав Дронго. – Що ви не поділили?

– Він вимагав від мене... загалом, він вимагав не зовсім правильні речі... пов'язані з нашою роботою, – зам'явся Рауф, – тому я йому і відмовив.

– Переконливо, – усміхнувся Дронго, коли вони, нарешті, добралися до дверей апартаментів Рауфа. – У вас є ключ?

– Свєта мала мене чекати. Ми якраз сиділи разом, коли мене покликали, – пояснив Рауф.

Дронго постукав. Ніхто не відповів. Він постукав сильніше. Знову мовчання. Чоловіки перезирнулися.

– Давайте ще раз, – чомусь пошепки промовив Рауф, і сам затарабанив по дверях щосили.

Двері зненацька відкрилися. На порозі стояла майже роздягнена Свєта, поспіхом накинувши на себе рушника. Мокре волосся красномовно свідчило про те, що вона приймала ванну. В апартаментах були в наявності джакузі.

– Що сталося? – сполохано запитала вона. – Чому ви так гучно грюкаєте?

Рауф покачав головою. Дронго усміхнувся.

– Все гаразд, – заспокоїв він, – зачиніть міцно двері і спіть. Сподіваюсь, цю ніч більше нічого страшного не станеться.

– Я теж сподіваюсь, – пробурмотів Рауф, входячи до кімнати. Потім, обернувшись, запитав: – Не хочете випити чаю?

– Ні, – усміхнувся Дронго, – на добраніч.

– На добраніч. І дякую.

Дронго пішов зворотно по коридору. Дійшовши до ліфта, він не став натискати кнопку виклику, а почав спускатися по сходах. В готелі, незважаючи на дуже пізню годину, все ще не спали. Здійснене вбивство було приводом для обговорень. В холлі горіло яскраве світло, і там сиділи кілька людей, в тому числі і менеджер готеля. Вони чекали, поки останні поліцейські зберуть свої речі і поїдуть до міста. Побачивши Дронго, менеджер підскочив до нього, простягаючи руку.

– Дякую вам, ви дуже нам допомогли.

– Нічого особливого, – потис його руку Дронго, – якщо можливо, дайте мені кого-небудь із ваших співробітників. Я хочу оглянути нижній закритий басейн.

– Ви щось там залишили? – запитав здивований менеджер.

– Ні, – тихо відповів Дронго, – просто я маю доручення комісара.

– Тоді звісно, – розуміюче кивнув менеджер. – Мехмед, ходи сюди! Проведи нашого гостя, куди він захоче. І візьми ключі від нижніх приміщень.

Удвох з молодим співробітником готеля Дронго спустився до масажної зали і ще нижче, де закінчувалися сходи. Там знаходилася невелика крамниця спортивного і купального одягу. Мехмед відчинив двері, і вони, пройшовши через роздягальню, увійшли до закритого басейну. Дронго роздивився. Все навколо було тихо. Він пройшов далі.

– А з сауни можна потрапити сюди, в роздягальню? – запитав він.

– Ні. Із сауни можна через дитячу залу гральних автоматів або кафетерій піднятися нагору, до холлу, – люб'язно пояснив службовець.

– А з бара, котрий знаходиться за відкритим басейном? – уточнив Дронго. – З нього можна куди-небудь пройти?

– Так, звісно, – здивувався його непоінформованості Мехмед, – можна піднятися по головній доріжці нагору, до готелю.

– Це я знаю, – кивнув Дронго, – а ще є яка-небудь дорога до готелю? Який-небудь інший шлях?

– Думаю, немає. Через головну доріжку все одно треба пройти. Он, якраз мимо тих двох будиночків, – вказав робітник в сторону вілли самого Дронго. – Хоча ні, стривайте, – пожвавішав він, – можна спуститися донизу і пройти через французький ресторан, по задній доріжці. Поряд з французьким рестораном є сходи, що ведуть нагору до готелю і до задньої бокової доріжки, позаду цих будиночків.

– Скільки треба часу, щоб пройти до готелю таким чином? – запитав Дронго.

– Хвилин п'ять-шість, може, трохи менше або більше, – пояснив робітник.

– Дякую, Мехмед, – Дронго вклав молодому чоловікові в руку десятидоларову купюру, – ви мені дуже допомогли.

Він повернувся і пішов до виходу. Піднявшись на рівень вище, туди, де була масажна зала, він вийшов через відкриті двері на головну доріжку і повільно покрокував до своєї вілли. Треба було обдумати все, що сталося. Вже підходячи до свого будиночку, він відчув неладне. Так і є.

Він завжди щільно закривав занавіски на вікнах, а зараз помітив, що за його відсутності їх явно хтось торкав. Немовби хтось сторонній спостерігав звідти за головною доріжкою.

Він підійшов до дверей, вставив ключа, обережно відкрив замок. В домі стояла тиша. Він прочинив двері. В домі виразно був хтось сторонній. Дронго відчув ледве вловимий запах сигарет. Для некурящого Дронго це було абсолютно очевидно.

Останнім часом у багатьох фешенебельних готелях стали вводити спеціальні номери і цілі поверхи для некурящих. І присутність в таких номерах курящої людини була неможлива, оскільки це відразу відчували сусіди.

Дронго запалив світло в коридорі і гучно запитав:

– Хто тут є, виходьте! Я все одно знаю, що у мене гість.

За дверима спальні пролунали чиїсь кроки.

Глава 7

Виходьте! – гучно повторив Дронго, вже почувши кроки.

Двері повільно прочинилися, і на порозі застигла чиясь фігура. Це була Інна.

– Вибачте, – стиха сказала вона, – я навмисно сховалася тут, щоб поговорити з вами, коли ви повернетесь.

– Ходіть до вітальні, – запросив Дронго, – і не треба так побиватися. Тут вас не вкусять. Чорт забирай, я мав би здогадатися! Адже вам ніде лишатися, вірно? У свої апартаменти повернутися ви не хочете, а в чужі не можете.

Молода жінка пройшла до вітальні. Дронго приніс їй теплий плед, помагаючи розміститися на дивані.

– Ваші друзі не будуть про вас непокоїтися? – запитав він, підходячи до телефону.

– Які вони мені друзі! – відмахнулась молода жінка.

Дронго підняв трубку телефона.

– Принесіть, будь ласка, мені на віллу чай на кілька людей, – попросив він, – і сухе печиво.

– Чому ви не вважаєте їх своїми друзями? – запитав Дронго, всідаючись навпроти.

– Які вони друзі? – повторила жінка. – Насправді я з цією компанією познайомилась тільки недавно. Віктор побачив мене на показі весняної колекції і вирішив, що має познайомитися.

– А ви як вирішили? – запитав Дронго.

– Хіба хтось запитує про моє рішення? – гірко всміхнулася жінка. – Просто мене йому представили. Спочатку він мені подобався. Ви ж його бачили, він зовні дуже красивий, для мене ж він став просто кумиром. Розкидав грошима, дарував дорогі подарунки. Словом, все, як зазвичай. Я, навіть, трохи в нього закохалась. А коли розгледіла, що він із себе являє, було пізно. Всі говорили, що він лайно, а я не вірила. Мені все здавалося, що зумію його перевиховати, чи що. Надто пізно я в ньому розібралася, і взагалі у всій цій компанії. А потім мені було все одно.

– Я не зовсім розумію вас, – зазначив Дронго, – що означають ваші слова про те, що ви в них не розібралися?

– Ви бачили обличчя обох братів? – запитала молода жінка. – Вони ж були справжніми божевільними. Якісь параноїки. Для них гроші заміняли все. Вони не визнавали в житті нічого, окрім грошей. Ніяких стосунків.

Думаєте, мені було дуже приємно весь час бути з Віктором? А недавно він захопився наркотиками. Це було жахливо, жахливо! У нього почали з'являтися якісь дикі сексуальні фантазії, він став вимагати все нових відчуттів. І я мусила це терпіти...

Вона зненацька істерично заридала.

У двері постукали, і Дронго пішов відкривати. Молодий чоловік приніс великий піднос з чайником і порцеляновим посудом. Поставивши піднос на столик і отримавши чайові, він швидко віддалився.

– Заспокойтеся, – попросив Дронго, – давайте краще вип'ємо чаю.

Він розлив чай по чашечках і подав одну з них молодій жінці.

– Це ви розповіли комісару про мою зустріч з Юрком біля вашого дому? – запитала крізь сльози гостя. – Я ж зрозуміла, що ви могли почути нашу розмову біля вашої вілли.

– Так. Вибачте, я мимоволі опинився свідком цієї розмови.

– Та ні, пусте. Все гаразд. Якби не ви, комісар би вирішив, що це я вбила Віктора, і мене напевне забрали б до в'язниці. Я ніколи б не змогла розповісти про Юрка.

– Чому? – зацікавився Дронго. – Я не зовсім розумію характер ваших взаємин.

– Я сама не розумію, – зітхнула жінка. – Я ж сказала, що Віктор вдався до наркотиків. Останнім часом йому подобалося на все це дивитися. От він так і з Юлею вчинив... А тепер хотів і зі мною.

– Я чув вашу фразу, сказану Юрію про те, що він вже одержав Юлію, але не зовсім зрозумів, що ви мали на увазі.

– А те й мала. Вони ж були знайомі давно. Але після того, як Віктор захопився наркотиками, він став "уступати" її своєму молодшому брату. Вона нічого не розповідала мені, горда. Я потім від дівчат про все дізналася. А я, отже, зайняла її місце. І тепер Віктор весь час хотів, щоб ми... словом, він любив різного роду збочення, груповуху. А мені все це було огидно.

– Розумію, – кивнув Дронго, – уявляю ваш стан.

– Останнього разу ми з ним через це дуже посварилися, і я вирішила, навіть, піти від нього. Однак, він умовив мене поїхати сюди, обіцяючи виправитися. І ось вже тут стався цей скандал з Рауфом.

– Я сидів за сусіднім столиком і все чув. Як ви думаєте, Рауф міг його вбити?

– Взагалі то він запальний, але навряд. Вся комерція Рауфа йшла через компанію Віктора. Пощо було вбивати людину, котра допомагала йому заробляти такі гроші? Ні, я в це не вірю.

– А Кіра? Вона могла зробити що-небудь подібне?

– Чому ви питаєте саме про Кіру? – злякалася жінка.

– Справа в тому, що Кіра виходила з басейна, коли там купались решта її подруг, – пояснив Дронго, – і в неї немає алібі. Тому я хочу знати. У неї які стосунки були з Віктором?

– Вона його зневажала, – трохи подумавши, відповіла Інна. Взявши чашечку, вона стала обережно пити гарячий чай.

– Може, її теж "уступили" кому-небудь? – припустив Дронго.

– Ні, – твердо сказала Інна, – не може бути. Вони, Олег і Кіра, – єдині серед нас, котрі були знайомі дуже давно, кілька років. Зустрічалися давно. Кіра вважала Віктора підлим і боялася за Олега, котрий працював з ним. Коли Віктор починав розповідати свої похабні анекдоти, вона завжди виходила з кімнати, щоб не слухати. І дуже жаліла мене і Юлю. Вони ж вчилися з Юлею в одній школі. І тому Юлю з братами познайомила саме вона. Але вона не могла вбити. Ви ж бачили Кіру. Хіба вона здатна на таке? Ні. Вона б не змогла.

– А Свєта?

– Не знаю, – знизала плечами Інна, – я її взагалі мало знаю. Іноді вона буває якоюсь істеричною, нервовою, а іноді навпаки – стає замисленою, тихою. Не розумію, для чого б їй було вбивати Віктора? Хіба що через Рауфа. Останнім часом Віктор дуже доводив його. Вони весь час лаялися, і Свєта дуже переживала.

– А Юрій? – раптом запитав Дронго. – Він міг убити свого брата?

– Так, – відповіла вона відразу, не задумуючись. – Цей міг все, що завгодно. Він дуже заздрив брату, вважав, що був у нього в "шістках". Весь час через те лаявся і з Юлею, і зі мною. Адже він тому до мене й приставав так нахабно, щоб укріпитися, показати, що він не гірший за Віктора. Так, цей міг убити. Ви знаєте, що тепер він стане президентом і всі гроші будуть належати тільки йому?

– Знаю, – кивнув Дронго, – як на мене, ви його не дуже любите.

– Я його ненавиджу, – зізналася жінка, – він справжній покидьок. У тисячу разів гірший за свого брата. Адже мого брата теж звати Юрієм. І мені завжди так подобалося це ім'я. Таке красиве і рідне. Але коли я

згадую про цього, мене всю перевертає. Так, він міг убити свого старшого брата, і він мав привід для вбивства.

– Розумію, – кивнув Дронго. – Вчора я мимоволі опинився свідком і вашої розмови біля басейна, і вашої сварки з Юрієм позаду мого дому. І вашої вечері, котра завершилася скандалом Віктора з Рауфом, і спільного купання п'ятьох членів вашої групи. Просто Олег і Юлія весь час були перед моїми очима, і тому я про них не запитую. У них абсолютне алібі. А от решта не мають такого алібі. А як Юлія ставилася до братів?

– На мою думку, не дуже добре, – чесно зізналася Інна, – але у неї маленька дочка, і їй треба було її якось забезпечувати.

– А Олег? Він же фінансовий директор фірми. Він повинен був ладнати з обома братами?

– Повинен був, проте також не ладнав. Олег розумник, фінансист від Бога. І ось має працювати на цих типів. Вони ж були пов'язані з мафією. Не робіть здивованого обличчя, як наче не знаєте, що всі наші підприємці так чи інакше пов'язані з мафією. Ось і Віктор був пов'язаний з мафією, котра допомагала йому на перших порах.

– Невесела історія, – підсумував Дронго. – Виходить, що в вашій компанії Віктора міг убити хто завгодно. Від його рідного брата до, даруйте, улюбленої жінки.

– Я його не вбивала, – заперечила гостя, – це не я.

– Я не сказав, що вбили ви. Я сказав, що його ненавиділи всі члени вашої групи. Інтересний він був тип, якщо зумів викликати таку колективну ненависть.

– Справді, – погодилася Інна, – саме колективну ненависть. Якщо хочете, це було навіть не море, а цілий океан ненависті.

– Пийте чай, – запросив Дронго, – і давайте домовимося, що сьогодні ви залишитеся у мене. Тут дві спальні, ви можете розміститися в одній з них.

– Дякую, – посміхнулася молода жінка. – А ви не боїтеся, що потім комісар почне підозрювати і вас? Я ж могла приїхати на курорт зі своїм знайомим, котрий і прибрав потім Віктора.

– У вас загострена фантазія, – усміхнувся Дронго. – Ні, я нічого не боюсь. По-перше, тому, що у мене теж є алібі. Я весь час знаходився вдома і сидів на балконі, не виходячи зі своєї вілли. А по-друге, у мене не вийшов би такий удар, яким убили Віктора. Подивіться на мене і на мої руки! Якби я наніс удар такої сили, то просто протикнув би хлопця, як метелика. Та й потім, мені не треба було його убивати таким способом. Я міг би його просто викинути з балкона.

– Ви серйозно? – прошепотіла Інна.

– Звісно, ні. Просто я хотів вас заспокоїти. Допивайте свій чай і йдіть спати, вже третя година ночі. Підозрюю, що завтра комісар буде знову всіх вас допитувати, терзаючи своїми підозрами.

– Дякую, – схлипнула молода жінка, – я так боялася туди йти.

Вона знову дістала сигарети. Дронго згадав про запах у кімнатах, котрий допоміг визначити йому присутність чужої людини в домі.

– А яким чином ви потрапили до мене на віллу? – запитав він. – Невже ви маєте другий ключ, чи ви вмієте користуватися відмичками?

– Ні, – ледь помітно усміхнулась Інна, – просто поряд проходив черговий, котрий приймав сусідню віллу у німців, котрі виїжджали. І я попросила його відкрити мені ці двері. Все дуже просто. Він, навіть, нічого не запідозрив. І зразу відчинив.

– Ще б пак, – засміявся Дронго, – красива молода жінка просить його відкрити їй двері. Крадіжок на цьому курорті не буває, убивство – випадковість, а присутність красивої молодої жінки в номері одинокого чоловіка – ідеальний стимул для його подальшого перебування на курорті. Так що все правильно.

Допаливши сигарету, вона загасила її в попільниці.

– Дякую вам, – сказала раптом Інна, – бо сьогодні мені було так погано.

– Це вам подяка, – заперечив Дронго. – Мені здавалося, що я просто заважаю. І моя допомога нікому не потрібна. А тепер, завдяки вам, я знаю, що це не так. Ідіть спати, на добраніч. Мені ще треба трохи посидіти на балконі.

– А ви хіба не підете спати? – здивувалася вона.

– Ні, мені треба ще про все подумати.

– На добраніч, – мовила, піднімаючись, Інна.

– На добраніч, – побажав їй на прощання Дронго.

Коли вона пішла в сусідню кімнату, він відкрив двері балкона, виніс туди вже остигаючий чайник, сів за столик і просидів так години зо дві. Тільки о п'ятій годині ранку він рушив до своєї спальні. Проходячи повз кімнату, в котрій спала гостя, він почув її тихе сопіння. І вперше

подумав, що важче всього в житті буває ось таким – одиноким і красивим жінкам.

Глава 8

Рано вранці він прокинувся від обережних кроків у вітальні. Інна пішла вмиватися. Він натягнув штани, одягнув сорочку і вийшов до коридору. Поряд з двома спальнями були відповідно дві туалетні кімнати. У ближчій з них стояла Інна, вже витираючи обличчя. Побачивши Дронго, вона посміхнулася йому.

– Здається, ми проспали, – винувато промовила вона. – Уявляю, які дурниці про мене будуть говорити. "Ще не остиг труп її коханця, а вона вже лягла в постіль до чужого чоловіка!"

– Не будуть, – заспокоїв її Дронго, – ви просто нікому не розповідайте, де провели ніч, і я обіцяю нікому нічого не говорити. До речі, снідання вже почалося, і я боюся, що ви можете на нього запізнитися.

Вона посміхнулася, але нічого більше не сказала. Через десять хвилин вона вже була готова іти на сніданок.

– Скажіть своїм знайомим, що адміністрація готеля надала вам інший номер, – запропонував Дронго, – і все буде гаразд.

– Я так і зроблю, – пообіцяла Інна і, підійшовши до нього, обережно поцілувала його в щоку. – Дивлячись на вас, – сказала вона задумливо, – починаєш вірити, що не всі чоловіки негідники.

І, повернувшись, швидко вийшла. Дронго подивився їй услід і пішов голитися. Дивлячись на себе в дзеркало, він подумав, що йому вже багато років. Тридцять сім, а він досі не одружений і не має дітей. Втім,

при тому способі життя, котрий він вів, його сім'ю чекали б нелегкі випробування. Хоча, можливо, що діти у нього й були.

У вісімдесят шостому він їздив до Румунії. Відправившись до Бухаресту з Києва потягом, він зустрів у вагоні Надію, молоду жінку якоїсь незвичної, що світилася зсередини, краси. Молода жінка зізналася йому, що помітила його, ще коли він стояв на пероні. Вони були разом одну ніч. Цілу ніч. Всього одну ніч. Він був ще дуже молодий і самовпевнений. Коли потяг зупинився в Бухаресті і він, зійшовши на перон, ішов до вокзалу, вона йшла за ним, намагаючись щось сказати. А може, це йому просто здалося. Потім вони попрощалися і пішли в різні боки. І більше ніколи не бачились. Але він пам'ятав, що був надто захоплений в ту ніч, і ця зустріч для жінки цілком могла мати більш серйозні наслідки.

Друга жінка, з котрою він був знайомий багато років і котра тепер мешкала в Німеччині, зізналася йому, що він був батьком її дитини. Дитини, котра загинула в результаті аборта. Це було особливо неприємно, тому що він був рішучим противником абортів, вважаючи їх аморальними і страшними по відношенню і до жінки, яка не стала матір'ю, і до ненародженої дитини. По його твердому переконанню, чоловік не мав права на зачаття, якщо не хотів мати дитини. А завагітніла жінка не повинна була лишати саму себе такої радості, убиваючи свій плод.

Він не був пуританином чи моралістом, просто йому завжди здавалося, що існують цінності багато важливіші, ніж просто стосунки двох людей. Народження, Любов і Смерть. Ці три категорії були поза часом і вічними, до них він ставився шанобливо і побожно, вважаючи їх найбільшими чудесами на світі.

Саме тому, визнаючи право жінки на аборт, він вважав однаково відповідальними за його здійснення і чоловіка, і жінку, які спочатку віддаються пристрасті, а далі гублять плод спільного кохання.

Закінчивши голитися, він по звичці дістав лосьйон "Фаренгейт", котрим завжди користувався після гоління, і туалетну воду "Фаренгейт." Попри те, що останніми роками з'явилося багато різного роду нового відмінного парфюма для чоловіків, він зберіг вірність одного разу вподобаному "Фаренгейту," вбачаючи, що той відповідає його суті і внутрішньому вогню.

Лише завершивши туалет, він вийшов з дому, направляючись до готелю, в ресторанах котрого вже збиралися туристи на сніданок. Всі обговорювали вчорашню подію. Про вбивство говорили з ентузіазмом, мовби про останній модний кінофільм чи бродвейський спектакль.

Нагорі, в ресторані, за двома різними столиками сиділи члени групи, яка розділилася. Юрій, Олег і їх супутниці Юлія і Кіра – за одним столиком, що стояв ближче до входу. А Рауф, Свєта, і Інна, яка до них приєдналася, зайняли столик ближче до тераси. Сьогодні вранці було досить прохолодно, і тому на терасі майже нікого не було.

Дронго посміхнувся Інні, кивнув сидівшим за обома столиками, як знайомим, і пройшов до невеликого столика, що містився в глибині зали. Замовивши свій традиційний чай, він взяв тарілку і пішов вибирати блюда, надаючи перевагу сухим кексам і джемам. Він не любив пишних вранішніх сніданків, і поготів різного роду м'ясних і рибних блюд. Волів просто чашку чаю. Вочевидь, це було пов'язано і з його роботою, коли розумова діяльність досягала свого піка саме до вечора, коли і вимагалося основне харчування. Ранками він відчував себе розслабленим і втомленим. До вечора він набував прилив нової енергії і виглядав значно свіжіше.

"Добре ще, що вони не стали вчора з'ясовувати стосунки прямо за столом," – згадав Дронго про сутичку Юрія з Рауфом. Однак, сьогодні вранці, схоже, обидва вчорашніх суперника сиділи відносно спокійно, очікуючи приїзду поліцейського комісара, котрий хотів допросити всіх решта. Цього разу в якості перекладача мав виступати співробітник

російського консульства, котрий прибув рівно о дев'ятій годині ранку і нетерпляче чекав пана комісара в кабінеті менеджера.

Фікрет Явуз прибув близько десятої, кремезний, неквапливий, невдоволений прийдешніми переговорами. Особливо йому не подобалося, що перекладачем буде співробітник консульської служби. Але виключити дипломата з бесіди було неможливо, та і небезпечно. У випадку звинувачення кого-небудь з російських громадян генеральне консульство в Стамбулі завжди може пред'явити претензії до роботи поліцейського комісаріата, звинувативши його співробітників у упередженому ставленні до громадян своєї країни.

Поки до приїзду комісара лишався час, Дронго ще раз спустився до басейну, проходячи попереднім шляхом. Цього разу двері в сауну були відкриті, і він зайшов досередини. За стойкою сиділи дві миловидні і привітні дівчини-туркині.

– Скажіть, – звернувся до них Дронго, – звідси можна вийти, минувши вашу стойку?

– Еге ж, – засміялася одна з дівчат, – он там вхід до сауни, а напроти вихід до басейну. Якщо хтось захоче там вийти, то це буде нескладно зробити. Дехто любить відразу після сауни іти до басейну. І хоча у нас є в кожному відділенні невеликий басейн з холодною водою, багато хто надає перевагу великому басейну. Ми не суперечимо. Головне, щоб будь-хто бажаючий не затримувався надто довго в самій сауні. Це буває іноді шкідливо для організму.

– Вичерпне пояснення, – усміхаючись пробурмотів Дронго, – велике вам спасибі. А можна мені самому пройти туди?

– Наша роздягальня зліва. Там вам видадуть халат і рушник, і приймуть ваші речі. Там же є необхідні предмети для укладання волосся, масажний салон, косметичний кабінет, – показала, куди слід

іти, дівчина, яка сиділа зліва. – Ви можете пройти до сауни, тільки роздягнувшись.

– І, звісно, тільки в чоловіче відділення, – додала друга, пирснувши від сміху.

– Отож, до сауни не можна пройти в одязі. І кожен, хто приходить сюди, мусить роздягтися, перш ніж пройде далі, – уточнив Дронго.

– Звісно, – дівчина здивувалася цьому прискіпливому незнайомцю, – не в одязі ж іти в сауну!

– Зрозуміло, дякую за інформацію, але я не збираюся купатися. Мені просто треба подивитися. Скажіть, там, у сауні, вже прибирали?

– Ні, прибирають зараз.

– А в жіночій?

– Там зараз теж прибирають, – знову повторила дівчина, – ви там щось загубили? Чи загубила ваша дружина?

– Ні, просто я допомагаю комісару в розслідуванні вчорашнього вбивства, – пояснив Дронго, – він просив мене зайти в сауну.

– Але вбивство було нагорі, в готелі, – здивувалася дівчина, – ми про це нічого не знаємо.

– Можна я пройду? – збагнувши, що розмова небезпечно затягується, запитав Дронго.

– Звісно, – дозволила дівчина, – тільки швидше. Бо нас будуть лаяти, якщо дізнаються, що ми впустили чоловіка до жіночого відділення.

– Не хвилюйтеся. Я думаю, менеджер не скаже вам нічого. Навпаки, ще й оголосить подяку, – втішив Дронго, рушивши по коридору.

Вхід до жіночого відділення сауни був якраз напроти входу до басейну. Він постукав, двері прочинила літня повнотіла туркиня, яка прибирала в сауні.

– Пробачте мені, – вибачився Дронго, – моя дружина забула вчора тут свій рушник.

– Я вже все віддала до білизняної. Вони, мабуть, відправили все до прання, – зітхнула жінка, – але ви не хвилюйтеся. Все буде гаразд. Нам його обов'язково повернуть. Просто вчора корзина, в котрій ми зберігаємо чисту білизну і запасні рушники, виявилася мокрою, і мені довелося все відправити до прання.

– Ви ввечері теж працювали?

– Так, звісно. Я була тут до дванадцятої години ночі. Ми працюємо з моєю змінницею по два дні.

– Ви зазвичай сидите там, поряд зі стойкою?

– Якщо мене не покличуть, – звісно, там. Але іноді треба буває подати свіжий рушник чи халат. Звичайно, я ходжу тільки в жіноче відділення. Чоловіче обслуговує чоловік, – суворо пояснила вона.

– А вчора ви не бачили нікого, хто б пройшов мимо вас? Може, хтось вийшов із басейна і піднявся із сауни?

– Ні, – твердо запевнила прибиральниця, – сторонніх не було. Скільки людей зайшли, стільки і вийшли. Нікого сторонніх не було. Ми ж їх рахуємо, тому чужий тут пройти не може.

– Спасибі вам, – подякував їй Дронго, протягуючи купюру в сто тисяч турецьких лір.

– Ні, – заперечила вона, – не треба. Що я такого зробила? Просто розповіла вам усе, як було. Якщо я візьму гроші, то буду потім непокоїтися. Раптом сказала що-небудь не так?

– Дякую, – ще раз усміхнувся Дронго, виходячи з сауни.

Зазирнувши в закритий басейн, він знайшов там вже людей, які купалися. В основному це були діти, чий маленький басейн зі спеціальною вишкою і закрученим спіралевидним скатом в воду представляв для них основний інтерес. Пройшовши далі, він вийшов до відкритого басейну. Тут майже нікого не було. Дронго пройшов далі і зупинився біля входу, де знаходилася водяна доріжка, через котру не можна було пройти, не замочивши ніг. Подумавши трохи, він пройшов далі і переліз через огорожу, щоб не знімати черевиків і шкарпеток. Тут було невисоко, і зробити це було нескладно.

Підійшовши до бару, він привітався з обома барменами і запитав, хто з них працював учора.

– Я, – відповів один з них, чоловік високого зросту, чорновусий, з пишною, трохи посивілою чуприною і червонуватим обличчям. Він представляв собою колоритний тип турка, котрий важко було забути.

Дронго підійшов ближче, дістаючи двадцятидоларову купюру.

– Вчора пізно ввечері тут за одним із столиків сиділи двоє російських туристів.

Чорновусий дивився на портрет Джексона на двадцятидоларовій купюрі.

– Ти їх бачив? – знову запитав Дронго.

– Тут буває багато людей, ефенді, – бармен ухилився від відповіді.

– По-моєму, цей папірець може вилікувати твою пам'ять, – Дронго поклав купюру перед барменом. Папірець вмить зник.

– Були, – враз згадав бармен, – були двоє. Приблизно о дев'ятій, десятій годині. Пишна білявка і високий чоловік. Вони були в купальних костюмах, а свій одяг поклали поряд. Але чоловік майже одразу пішов, а потім пішла і білявка.

– Куди вона пішла?

Бармен знову зробив нерозуміюче обличчя.

– Важко все згадати, ефенді.

Дронго, стримуючи сміх, дістав ще двадцять доларів. Але, покрутивши їх у руках, не став віддавати бармену.

– Так куди вона пішла? До моря, чи зворотно, до басейну?

– Ні, – покачав головою бармен, – вона пішла до французького ресторану, он туди.

– Не може бути, – спохмурнів Дронго, – цього просто не може бути. Я весь час сидів на балконі он тієї вілли. Отже, вона пройшла повз мене? Ні, це неможливо.

– Вона пішла туди, ефенді, – вперто проказав бармен, – і як на мене, її там хтось чекав. Я бачив, там хтось стояв біля ресторана.

– Коли це було?

– Майже відразу, як тільки пішов чоловік, – уточнив бармен.

"Виходить, що в цей момент я слухав бесіду Юрія і Інни позаду дома, – подумав Дронго. – Саме в цей момент Свєта могла пройти до ресторану, де її хтось чекав. Виходить, що вона точно знала, де буде Рауф у цю мить, адже він теж якраз у цей час спускався до французького ресторану."

– А потім вони не виходили з ресторана? – поставив він останнє запитання.

– Цього я вже не міг бачити, – бармен розвів руками, – може, й виходили. Але я не дивився в той бік. Білявка була вже дуже примітна, і тому я мимоволі звернув увагу, куди вона пішла.

– Добре, – Дронго сховав другу купюру собі до кишені.

– Ви забули, – усміхнувся бармен, простягаючи руку.

– Авжеж, – погодився Дронго, – у мене така ж погана пам'ять, як і в тебе. Може, заплатиш мені двадцять доларів, щоб я згадав, що саме я забув?

Не дивлячись більше на розгніване лице чорновусого бармена, Дронго пройшов до метрдотеля.

– Доброго ранку, – почав він свій своєрідний допит, – це ви працювали вчора ввечері в ресторані?

– Ні, – посміхнувся метрдотель, – вчора був мій змінник. Він буде ввечері. А чому ви запитуєте? У вас що-небудь пропало?

– Ні, дякую. Я зайду ввечері. Скажіть, звідси можна потрапити на задню доріжку?

– Звісно. І через нашу кухню, і обійшовши ресторан справа.

– Багато людей буває по вечорах?

– На вечері так, дуже багато.

– А після вечері?

– Лишаються в основному молоді пари. П'ють вино чи пиво. Ні, після вечері людей буває зовсім небагато. Дві-три пари. Але взагалі-то, ми відкриті до дванадцятої години ночі. І будь-хто бажаючий може до нас зайти.

– А хто з офіціантів працював вчора вночі?

– Їх нікого немає. Усі будуть тільки ввечері, – винувато посміхнувся метрдотель. Він був ще молодий і трохи хвилювався.

– Добре, – зрозумів його хвилювання Дронго, – я зайду сьогодні ввечері. Передайте своєму напарнику, що я хочу з ним поговорити.

В цю мить до ресторану забіг менеджер готеля.

– Дорогий друг, – закричав він з порога, – ми шукаємо вас по всьому курорту! Наш шановний комісар Фікрет Явуз вже півгодини як приїхав і вимагає вас знайти.

– У нього ж є співробітник російського консульства, котрий добре говорить на обох мовах, – нагадав Дронго.

– Він вимагає тільки вас, – заперечив менеджер, – говорить, що не почне допитів, поки ви не прийдете.

– Вже йду, – засміявся Дронго.

Видається, комісару сподобалась його вчорашня робота. І не тільки в якості перекладача.

Глава 9

Комісар запізнився під'їхати в умовлений час не з власної волі. Йому подзвонили зі Стамбула. Довелося, вислухати все, що він і передбачав почути. І про бездарність місцевих пінкертонів, і про важливість курорта для населення цілого вілайєта. Комісар довго погоджувався, та під кінець розлютився і зазначив, що будь-який бажаючий розумник може сам приїхати і проводити розслідування. Після чого на другому кінці повісили трубку, а перспектива виходу на пенсію з хорошим послужним списком стала примарною.

Саме тому, приїхавши на курорт, він зажадав перш за все знайти свого вчорашнього перекладача, справедливо вирішивши, що цей досвідчений чоловік в подібному розслідуванні не завадить. Коли чоловікові вже стільки років, скільки було Фікрету Явузу, і за його плечами довгі роки старанної служби, самолюбство не так важливо, скільки перспектива почесної пенсії і спокійного життя у своєму домі. Саме тому він нічого не мав проти допомоги Дронго, вже встигши зрозуміти і оцінити масштабність і аналітичний склад розуму свого добровільного помічника. Більше того, він навіть хотів його допомоги.

На цей раз допит свідків проходив не в апартаментах убитого, а в спеціально виділеному для цього кабінеті менеджера. Перш, ніж зайти до комісара, Дронго згадав про Інну і попросив менеджера перевести молоду жінку в другі апартаменти, де вона могла б нормально розміститися. Менеджер зразу побіг виконувати прохання гостя, а

Дронго зайшов до кабінету, де вже сиділи комісар, його помічник і представник російського консульства.

– Мерхаба, – поздоровкався турецькою комісар, – як ви спали?

– Добре, – потис йому руку Дронго, – хоча, чесно кажучи, спав мало. Весь час думав про вчорашнє вбивство.

– Жахливий злочин, – підтвердив турецькою представник російського консульства, також підводячись з місця. Він прийняв Дронго за представника турецької прокуратури.

Зрозумівши це, Дронго посміхнувся:

– Ми можемо говорити російською, – сказав він, – я виконую тут функції перекладача і позаштатного помічника комісара.

– Прекрасно, – зрадів дипломат. – Самойлов, – представився він, – Микола Сергійович.

– Дуже приємно, – Дронго назвав ім'я і прізвище, під котрим він зареєструвався в готелі.

Комісар наказав запросити наступного свідка. Ним виявилася Свєта.

Жінка увійшла до кімнати і, боязко оглядівшись, сіла на стілець. На ній була темна строга сукня, але її пишні форми, вочевидь, хвилювали помічника комісара, котрий знову дуже почервонів, хоча, на відміну від Інни, прибула була вдягнена доволі скромно і не збиралася демонструвати свої форми.

– Ви Світлана Морозова, – сказав, проглядаючи її документи, комісар, – і ви прибули на курорт разом з групою людей, серед котрих був і вбитий Віктор Кошелев. Все правильно?

Дронго чітко переклав. Тепер, в присутності співробітника російського консульства, який володів турецькою мовою, не можна було імпровізувати, інакше це зразу стало б явним.

– Так, – підтвердила жінка, – ми приїхали всі разом два дні тому.

– Ви працюєте в фірмі, котру очолював убитий?

– Ні, просто я подруга його компаньйона. А хіба хтось сказав, що я працювала в його фірмі? – занепокоїлася вона, ніби комісар запитав щось непристойне.

– Заспокойтеся, – порадив Дронго, – він просто ставить запитання. Відповідайте чіткіше і повно на конкретні запитання, і не ставте своїх.

Жінка кивнула, трохи заспокоївшись.

– Багато свідків показали, що у вашій групі весь час спалахували сварки і суперечки. Що ви на це скажете?

– Різне бувало. Часом траплялися і сварки, – відповіла Свєта. – А чому ви запитуєте?

– Вчора ввечері, за вечерею, відбулася неприємна розмова поміж убитим і вашим другом, Рауфом. Що ви можете сказати сприводу цього?

– Вони просто посперечалися, – знизала плечами жінка, – з ким такого не буває? Просто посперечалися через свої справи. І Рауф відразу пішов, щоб не сваритися далі.

– Вони і раніше сперечалися таким образом?

– Іноді сперечалися. Проте, врешті-решт, завжди знаходили спільну мову, – додала Свєта.

– Куди ви пішли після вечері?

Комісар запитував, помічник записував, а Дронго добросовісно перекладав. Російський дипломат в допит поки що не втручався, тактично вирішивши дати комісару можливість спокійно працювати.

– Ми пішли купатися, – відповіла жінка.

– Ви можете назвати, хто саме був з вами?

– Звісно, там були Юрій Кошелев, наш Олег і дівчата – Юля і Кіра. Нас було п'ятеро.

– І ви весь час купалися у басейні, нікуди не відходили? – уточнив комісар.

– Так, – невпевнено кивнула Свєта, – весь час були там.

– Може ви кудись відходили від басейна, поки інші купалися? – запитав комісар.

– Ні, – вже твердіше сказала Свєта, – я нікуди не відходила.

– Ваш друг Юрій Кошелев показав учора, що, поки інші купалися, ви пройшли до бару, де випили дві чашки кави. Після чого він пішов, покинувши вас одну, – прочитав комісар показання брата вбитого.

– Так, вірно, – згадала жінка, – ми були в барі. Але пили не каву, а мартіні. Все одно я сказала правду. Ми не відходили від басейна, бар міститься поряд з ним.

Дронго згадав про інформацію бармена, але промовчав, вирішивши, що не варто зараз викривати її у брехні. Це могло сплутати всі його плани і завадити нормальному ходу допита.

– І ви весь час сиділи в барі? – знову уточнив комісар. – Бармен зможе це підтвердити?

– Мабуть, зможе, – знизала плечами жінка, – я ж там була. Ми, навіть, пройшли туди в купальних костюмах і потім, коли трохи обсохли, вдяглися. Він мав би мене запам'ятати. У нього такі великі пишні вуса

– Коли ви почули крик покоївки, ви все ще були в барі? – запитав комісар.

– По-моєму, так, але точно не пам'ятаю.

– Які взаємини були у вашого друга Рауфа з убитим?

– Ділові, нормальні. Вони ж були компаньйонами. А те, що сперечалися, це нічого не важить. Зараз усі сперечаються і лаються. По-другому бізнес зробити не можна, – розсудливо завершила жінка.

– А як до вбитого ставилися особисто ви? – несподівано запитав комісар, і Дронго переклав, з цікавістю чекаючи відповіді.

Вона раптом перемінилася в обличчі, зблідла і сказала з викликом:

– Я його не дуже любила. Але це моя особиста справа.

– Тепер не особиста, – заперечив комісар, вислухавши переклад. – Хай вона роз'яснить нам, чому вона його не любила, – попросив він Дронго.

– Він був жорстокий і нахабний, – пояснила Світлана, – тому я його і не любила.

– У нього були суперечки чи сварки з його дівчиною? – запитав комісар, і Дронго замість останнього слова назвав ім'я Інни, помітивши на собі здивований погляд російського дипломата.

– По-моєму, ще ні. Взагалі-то, вони були вже на межі. Інна весь час цікавилася, чому ми так погано ставимося до Віктора. Я думаю, що через деякий час вона б пішла від нього. Вона надто горда жінка. Але до цього часу ніяких скандалів не було.

Поки Дронго перекладав, вона трохи подумала і, раптом, додала:

– Якщо вони гадають, що Віктора вбив Рауф чи Інна, то помиляються. Вони ніколи б на таке не пішли. Це просто нерозумно так думати.

– А хто б пішов? – не став перекладати її фразу Дронго і поставив своє питання.

Вона розгубилася.

– Не знаю... я просто не знаю.

Як і всяка білявка, вона швидко червоніла. Тепер легкий рум'янець залив її щоки.

– А Юрій міг убити свого брата? – поставив питання Дронго, не дожидаючись запитання комісара.

– Юрій?.. – явно злякалася жінка.

Самойлов скочив з місця.

– Хто тут допитує? – турецькою закричав він, щоб зрозумів і комісар. – Що тут відбувається? Яке право має цей чоловік ставити питання від себе?

– Він мені допомагає, – твердо сказав комісар, – і, по нашій домовленості, може ставити будь-які запитання. Якщо вас щось не влаштовує, ви можете скаржитися, пане дипломате. Усі запитання він ставить від мого імені.

Під його поглядом Самойлов сів, а Дронго, отримавши підбадьорливий кивок комісара, поставив наступне запитання:

– Які взаємини були між братами?

– Не дуже хороші, – чесно зізналася Свєта.

– Ви не відповіли на моє перше запитання. Як ви вважаєте, чи міг Юрій вбити свого брата?

– Я не знаю, – збентежилася жінка, – не знаю.

– А другі члени вашої групи? Наприклад, Кіра?

– Ні, – зразу сказала Свєта, – нізащо. Її нудить при виді крові. Вона б – ніколи.

– А ви? – зненацька запитав Дронго, і настала тиша.

Комісар зрозумів, що його помічник поставив якесь каверзне запитання, на котре жінка не знає відповіді. А Самойлов переводив погляд з жінки на чоловіків і не розумів, чому вона мовчить.

І раптом жінка заридала. Гучно заридала, і дипломат знову підхопився на ноги.

– Припиніть знущатися! – вже російською закричав він.

Дронго коротко виклав суть своїх запитань комісару і додав, розуміється, турецькою, так що Свєта не могла його зрозуміти:

– Вона не весь час була в барі. Я говорив сьогодні з барменом, який працював учора. Вона вийшла звідти і пройшла до французького ресторану.

– Але ви цього не бачили, – резонно зазначив комісар.

– Ні. Видно, в цей момент я стояв у спальні і слухав бесіду брата покійного й Інни, до котрої він приставав. Мабуть, тоді вона і пройшла до французького ресторану.

Жінка дістала з сумочки хустку, і Дронго, почекавши поки вона витре сльози, поставив наступне запитання:

– Чому ви нас обманули? Ви ж не сиділи весь час у барі. Ви пішли звідти, як тільки Юрій вас покинув. І зразу пройшли до французького ресторану, де вас хтось чекав. Хто вас там чекав?

Вона злякано поглянула на нього. Цей чоловік, здавалося, знав про все.

– Там був мій друг, – тихо зізналася вона, опустивши голову.

– Ім'я цього друга? Хто це був? Чому ви зустрілися з ним таким дивним чином?

Жінка мовчала.

– Ми чекаємо, – нагадав Дронго.

– Це був Рауф, – тихо проговорила вона.

– Але чому тоді він усе втаїв від нас? – Комісар зрозумів, чиє ім'я вона вимовила, і додав з доріканням: – Все-таки марно я його вчора не затримав.

– Чому ви зустрічалися з ним саме таким чином? І чому він нічого нам не розповів про цю зустріч? – запитав Дронго.

– Ми домовилися зустрітися з ним там ще під час вечері, – сказала Свєта, – він сам попросив мене піти з усіма до басейну. Він хотів... хотів... Словом, він хотів, щоб ми всі пішли, а він би сам поговорив з Віктором.

Дронго точно переклав слова жінки, і комісар скрикнув з задоволенням:

– Ну ось і все, що треба було довести! Рауф все таки зустрічався з Віктором вчора після вечері. І в результаті їх сварки все було вирішено ножем самого Віктора.

– Він сказав мені, – вела далі жінка, – що Віктор не захотів з ним розмовляти. Він подзвонив йому і хотів до нього піднятися, але Віктор сказав, що він зайнятий і вони поговорять завтра вранці. Ми якраз сиділи в ресторані, і коли пролунав крик, ми вискочили на головну доріжку.

Дронго переклав і ці слова, після чого комісар замовк. І, трохи подумавши, запитав:

– Вони весь час сиділи в ресторані?

Дронго переклав, і жінка кивнула.

– Так, вони весь час сиділи в ресторані і нікуди не виходили.

– Треба все перевірити, – нервово запропонував комісар, – вона може збрехати, щоб вигородити свого друга.

– Нам доведеться знайти метрдотеля, котрий працював учора ввечері, – зауважив Дронго, – і офіціантів. Таку жінку, як ця білявка, мав би запам'ятати будь-який турок.

Помічник пирснув від сміху. Навіть російський дипломат усміхнувся.

– Якщо вони підтвердять, що ці двоє нікуди не виходили, тоді у Рауфа буде абсолютне алібі, – завершив Дронго. – Бармен бачив, що вона підходила до чоловіка, котрий явно чекав її біля ресторана. А саме вбивство було скоєне якраз після цього. Вони були в ресторані не менше півгодини. Коли я піднявся в його апартаменти, то побачив, що кров ще не звернулася до кінця. Віктор був убитий зовсім недавно, буквально за кілька хвилин до того, як його знайшла покоївка. Вона могла б угледіти вбивцю, якби зайшла трохи раніше в ці апартаменти.

– Ви вирішили виступити тепер в ролі адвоката? – розчаровано запитав комісар.

– Мені здавалося, що істина для вас багато важливіша, аніж усі наші розмови, – спокійно зауважив Дронго. – Чи я помилявся?

Комісар відвернувся, стараючись не дивитися на свого перекладача. Він розумів, цей тип знову виявився правий. І, поглянувши на жінку, додав:

– Ви вільні. Терміново знайди цього менеджера, – наказав він, вже звертаючись до помічника. – Хай привезе до нас метрдотеля, котрий чергував учора у французькому ресторані, і офіціантів. Усіх, хто там був.

Глава 10

Отримавши категоричний наказ комісара, помічник вийшов з кімнати, і чоловіки лишилися утрьох.

– Хто ж все таки, на вашу думку, скоїв це вбивство? – запитав російський дипломат. – Я так нічого і не зрозумів.

Розмова йшла на турецькій, щоб його розумів і комісар.

– Поки не знаємо, – пересмикнув плечами Дронго, – вчора ввечері сталася серйозна сварка між убитим і його компаньйоном. У компаньйона до цього часу немає алібі. Тому вони його і підозрюють.

– А у всіх решта це алібі є? – нервово смикнувся дипломат.

– Не у всіх, – зізнався Дронго, – після того, як вечеря закінчилася, вони вийшли до басейна вп'ятьох. Моя вілла якраз знаходиться напроти цих басейнів. Двох я весь час бачив перед собою, але решта час від часу кудись відходили. Ми допитали декотрих їз них. Поки що алібі немає тільки у трьох: у подруги убитого Інни, його компаньйона Рауфа і молодої жінки на ім'я Кіра. У всіх решта є. У деяких не настільки абсолютне, але все ж є.

– Я не мав на увазі членів групи, – обурено зауважив дипломат, – я говорив про інших туристів. Тут кілька сот людей, стільки обслуги,

робітників! Чому ви не підозрюєте нікого з них? Чому вбивство мали вдіяти конче члени російської групи? Звідки така упередженість, комісар? – обурено закінчив він.

Фікрет Явуз покачав головою. Як йому не подобається працювати в подібних умовах! Видається, його пенсія дійсно буде на межі мінімума, установленого у таких випадках.

– Я вам відповім, – сказав комісар. – По-перше, ваш колишній громадянин був убитий власним ножем, про який знали тільки члени його групи. Вони купували його разом у Стамбулі, і стороння людина могла прийняти його за звичний сувенірний ніж. По-друге, в номері після вбивства лишилося одних тільки грошей близько п'ятдесяти тисяч доларів. І ще коштовності. Як ви думаєте, якщо це був звичайний грабіжник, чому він не взяв ці гроші і цінності?

Дипломат ошелешено мовчав. Потім нерішуче сказав:

– Вибачте. Я всього цього не знав.

У кімнаті з'явився менеджер. На ньому була квітчаста безрукавка і світлі штани. За ним увійшов помічник комісара.

– Я все знаю! – закричав менеджер. – Я вже розпорядився всіх викликати сюди. Вони мешкають у місті, і наш автобус вже поїхав за ними.

– Прекрасно, – кивнув комісар, – тепер я розумію, чому всі пориваються на наш курорт. У вас прекрасна реакція.

Менеджер посміхнувся.

– Я розпорядився принести сюди чай і каву, пане комісар. Якщо вам знадобиться ще чого-небудь, мій секретар вас усім забезпечить.

Він вийшов з кімнати.

– Хто у нас ще у списку головних свідків? – запитав комісар. – Здається, ви весь час говорите ще про одну дівчину, котру ви не могли бачити зі свого балкона.

– Дійсно, – кивнув Дронго, – одна з тих двох жінок, які лишилися у басейні. Я не міг її бачити, оскільки вона доволі довгий час була в сауні.

– Як її звати? – пожвавішав комісар.

– Здається, Кіра. Прізвища я не знаю.

– Розпорядіться, – наказав комісар помічнику, – нехай її запросять наступною.

За п'ять хвилин у кімнаті постала Кіра. Вона була вдягнена у світлий костюм зі штаньми і, попри явні зусилля видаватися впевненою у собі і незалежною, дуже нервувала. Це було видно і по її манері триматися, і по обличчю, яке смикалося. Вона сіла на стілець навпроти комісара, намагаючись вгамувати тремтячі руки. Її мініатюрне личко було недбало нафарбоване: вочевидь, її покликали прямо з номера.

– Чому ви так нервуєте? – запитав Дронго.

– Начебто ви не знаєте, що сталося, – видихнула вона, – такий жах! Убили Віктора!

– Ви його добре знали? – запитав комісар.

– Не дуже.

– Але він був президентом компанії, де працював ваш друг.

– Про кого ви говорите? – не зрозуміла жінка. – Який друг?

– Той чоловік, з яким ви сюди приїхали. Здається, його звати Олег Молчанов, – пояснив Дронго, – він же фінансовий директор компанії, котру очолював Віктор Кошелев.

– Він мій чоловік. Ми збираємося розписатися зразу після повернення, – гордо сповістила Кіра, – я ніколи б не приїхала на курорт просто з другом.

– Пробачте, – усміхнувся Дронго, – це, звісно, важливе уточнення. Але тим не менше ви не відповіли на запитання комісара. Ви добре знали Віктора Кошелева?

– Не дуже добре. І зовсім не хотіла знати краще.

– Чому? – запитав комісар, коли йому переклав Дронго.

– Він був падлюкою і мерзотником, – безапеляційно заявила Кіра, – і я геть не шкодую, що його вбили.

– Це занадто категорична заява, – покачав головою Самойлов, – не треба говорити такі речі. Вас можуть запідозрити у вбивстві.

– Мене? – засміялася Кіра. – Ніколи! Хто мене може запідозрити? Мені-то навіщо було його вбивати?! Що він мені зробив поганого?

– Ви деякий час були відсутні у басейні? – запитав Дронго вже від самого себе і помітив, як здригнулася жінка при згадці про басейн.

– Я була в сауні, – квапливо сказала вона.

– Можливо, – погодився Дронго, – втім, ви мали час, щоб вийти із сауни, добігти до номера Віктора, вбити його і знову повернутися. Із сауни є вихід до готелю через дитячу кімнату і кафетерій.

– Яка маячня, – знизала плечами жінка, – для чого мені це було потрібно?

Вона спробувала дістати із сумочки сигарети, і було видно, як сильно тремтять її руки. Нарешті, вона розкрила сумочку і, діставши пачку, з зусиллям витягла сигарету, щоб запалити. Потім подивилася по боках.

– У вас немає запальнички? – запитала вона у Дронго.

– Я не палю, – сухо відповів він.

Самойлов дістав запальничку і підійшов до жінки. Вона запалила, легким кивком подякувавши дипломату.

– Справа в тому, що ваш майбутній чоловік був фінансовим директором у чоловіка, котрого ви щойно назвали мерзотником. Може, ви вирішили таким чином звільнити свого чоловіка від мерзотника? – припустив комісар.

– Він в особистому житті був мерзотником, – гнівно відповіла жінка. – а на роботі він був якраз доволі розумним і пробивним типом. Для чого мені було його вбивати?

– А хто, по-вашому, міг це зробити?

– З нашої групи ніхто, – дуже твердо відповіла жінка. – Шукайте серед обслуги. Може, хтось спокусився на його гроші.

– Не проходить, – заперечив Дронго. – Після вбивства ми знайшли всі гроші в його сейфі.

– Які гроші? – швидко запитала Кіра. – Долари?

– Так, звісно. Близько п'ятдесяти тисяч доларів лежали в його персональному сейфі. І коштовності Інни також були там.

– А фунти? – раптом запитала Кіра. – Вони також були в номері?

– Які фунти? – навіть розгубився Дронго.

– Він збирався звідси летіти в Англію. У нього в номері лежали дві пачки грошей. Двадцять тисяч англійських фунтів. Олег вчора їздив до Стамбула і отримав ці гроші в банку.

Комісар і Дронго перезирнулися. Це міняло весь хід розслідування. Фунтів вони не знаходили і тепер цілком можна було виставити гіпотезу про пограбування. Комісар з жахом подумав, що, попади така версія в газети, курорт можна зразу закривати. А його звільнять за невідповідністю займаній посаді.

– Хто знав про ці гроші? – закричав він нервово.

– Окрім Віктора і Олега, ніхто. Віктор просив тримати це в таємниці, і Олег все розповів тільки мені, пояснивши, навіщо він їде до Стамбула.

– А брат Віктора знав про ці гроші?

– Цього я не знаю. Мабуть, знав. Віктор йому довіряв.

Комісар витер долонею правої руки спітніле обличчя. Покачав головою.

– Тільки цього нам бракувало, – з досадою промовив він.

– Я ж вам говорив! – переможно вигукнув російський дипломат.

– Треба буде все пильно обшукати, – запропонував Дронго, бачачи стан комісара, – всі номери. Всі без винятку. Такі гроші не могли покласти аби куди.

– Так-так, звісно, – розгублено сказав комісар.

– У вас ще є до мене запитання? – запитала Кіра, насолоджуючись справленим ефектом.

– Ні, – гірко відповів комісар, – вона може йти.

– У мене є ще кілька запитань, – втрутився Дронго. – Як ви вважаєте, чому Інна не знала про гроші? Вона ж їх, навіть, не бачила.

Кіра збентежилась в черговий раз.

– Не знаю, – сказала вона, – може, просто не звернула уваги.

– Хто ще міг знати про гроші?

Вона знову занервувала. Покачала головою.

– Ви вже мене запитували. Я не знаю. Я ж вам сказала, що не знаю!

– До побачення, – перебив її Дронго. Йому явно не подобалася ця надто розумна особа, яка так намагалася приховати своє хвилювання.

Молода жінка піднялася і вийшла з кімнати.

– Це міняє справу, – гірко сказав комісар, – тепер дійсно доведеться підозрювати всіх туристів. Влаштувати обшук по всьому курорту. Буде скандал на всю Турцію. Сюди більше ніхто не захоче приїжджати. А мене просто вижбурнуть з поліції, навіть, якщо я в результаті і знайду вбивцю.

Самойлов піднявся слідом за жінкою.

– Я вважаю, що вам треба ще раз подумати, перш ніж пред'являти звинувачення громадянам моєї країни, – сухо і офіційно заявив він. – На вашому курорті вбитий наш громадянин. На мою думку, вам слід зайнятися пошуками вбивці, а не мучити членів цієї туристичної групи, і без того морально постраждалих в результаті того, що сталося.

"Який ідіот! – розчаровано подумав Дронго. – Невже він нічого не розуміє?"

– Послухайте, Микола Сергійович, – насилу стримуючись, сказав Дронго, – невже ви не хочете зрозуміти очевидних речей? Гроші для вбитого привезли тільки вчора. Привезли із Стамбула. Про них не знав ніхто. Жодна людина, крім знову таки, членів цієї групи. І гроші пропали. Тож який висновок із цього випливає?

Самойлов знизав плечами.

– Розбирайтесь самі, без мене. Усі документи я потім підпишу, – завершив він і вийшов з кімнати.

– Що ви йому сказали? – запитав комісар.

– Сказав, що про ці нові гроші могли знати теж тільки члени групи.

– Їх міг побачити будь-хто із співробітників готеля, – припустив комісар.

– Ну, цього я йому не сказав, – розсміявся Дронго, – мені просто хотілося поставити його на місце. А ви не переживайте так, комісаре. Ми можемо все перевірити вже прямо зараз. Треба допитати водія, котрий відвозив Молчанова до Стамбула. І покоївок, котрі вчора працювали в цьому номері. Хоча одна з них точно поза підозрою. Та, котра закричала, знайшовши труп. Ще міг бути хтось із допоміжних служб готеля, наприклад, із хімчистки. І посильний з ресторана. Це не так багато, і ми можемо досить швидко перевірити.

– Мені б вашу енергію, – сумно сказав комісар, – мені здається, що я вже видихся. І тепер мене змушують бігти після фінішу.

– Головне, що ви ще в хорошій формі, комісаре, – підбадьорив його Дронго. Давайте все таки допитаємо чоловіка цієї дівиці. Вірніше, жениха. Чесно кажучи, мені вона дуже не сподобалася. І другу даму, котра була з нею. Вони єдині, кого ми поки що не допитали.

– Хай покличуть Олега Молчанова і подругу брата убитого, – розпорядився комісар, і, коли помічник вийшов, тихо сказав: – Мені дзвонили зі Стамбула. Якщо я не знайду сьогодні вбивцю, то завтра будуть дзвонити вже із Анкари. А післязавтра мене просто викинуть із поліції.

– Сподіваюсь, до цього справа не дійде, – заспокоїв його Дронго.

До кімнати зайшли помічник комісара і Олег Молчанов.

Глава 11

– Доброго ранку, – втомлено привітався комісар, – проходьте і сідайте.

Олег Молчанов явився вдягнений у строгий сірий костюм. На ньому була дуже дорога краватка від Валентіно. Дронго знову звернув увагу

на оправу його окулярів, що тягла на кілька сотень доларів. Вочевидь, справи у фірмі йшли зовсім непогано, якщо фінансовий директор міг дозволити собі подібні витрати.

– Ви фінансовий директор компанії, котрою керував убитий Віктор Кошелев? – уточнив комісар.

– Так, – спокійно сказав Молчанов. Він сидів розкуто, спокійно, ніби на звиклій діловій нараді.

"Як він управляється з такою жінкою, як Кіра? – подумав Дронго. – Вони ж зовсім різні люди. Він спокійний, зосереджений, вдумливий, а вона емоційна, різка, пряма. Може, єдність протилежностей і є умова ідеального шлюбу?"

– Ви можете назвати оборот своєї фірми? – запитав комісар. – Якщо це, звісно, не секрет.

– Біля двадцяти мільйонів доларів на рік, – відповів Молчанов.

Комісар і Дронго переглянулися.

– І хто тепер буде очолювати таку фірму? – поцікавився комісар.

– Не знаю, – зізнався Молчанов, – в принципі, у нас контрольним пакетом акцій володів Віктор. Тепер, після його смерті, вони, мабуть, перейдуть до його сина.

– Він має сина? – запитав Дронго, навіть, не переклавши відповідь Молчанова.

– Так. Віктор розлучився з дружиною два роки тому. Хоча сина любив. Але ще більше любив свою свободу.

Дронго переклав усе комісару.

– А його брат? – запитав Фікрет Явуз.

– Він володів кількома процентами, – відмахнувся Молчанов, – Віктор ніколи серйозно не розраховував на свого брата, тверезо оцінюючи його здібності. Він ввів посаду віце-президента по зв'язках з громадськістю і призначив туди Юрія, котрий нічого не робив, а просто отримував зарплату.

– Отже, після смерті Віктора його молодший брат не зможе стати президентом фірми? – уточнив комісар.

– Що? Хто вам це сказав? – засміявся Олег. – Мабуть, він сам. Так він же формений кретин! Хіба він може стати президентом?! Ні, він ні при яких обставинах, ніколи не стане президентом.

– А ваш компаньйон Рауф?

– Він всього-навсього компаньйон, – пояснив Молчанов, – він не має до нашої фірми прямого відношення.

– Виходить, що місце президента можете зайняти ви? – підбив підсумок комісар.

– Чому виходить? – здивувався Олег. – Якщо нічого не станеться, то я і буду президентом. Це ж і так ясно. Я думаю, зібрання акціонерів обов'язково висуне саме мене.

– Ви сміліва людина, – зауважив Дронго. – Не боїтеся, що вас звинуватять у вбивстві Кошелева.

– Ні, не боюсь. У мене є абсолютне алібі. Після вечері ми відразу всі разом пішли купатися, і я був весь час у басейні, поки не пролунав крик.

– Ви купалися спочатку у відкритому басейні, а потім перейшли до закритого, – уточнив Дронго.

Олег зняв окуляри, щоб протерти скельця. По тому, як він заморгав, було видно, що він дуже короткозорий і тільки в окулярах почувається впевнено.

– Правда, – промовив він, – а звідки ви знаєте?

– Я сидів у цей час на балконі, – пояснив Дронго, – моя вілла знаходиться якраз поряд з відкритим басейном.

– Дивно, – здивувався Молчанов, – а я вас там не бачив.

– Ви привезли вчора гроші? – запитав комісар, і Молчанов перший раз збентежився.

– Звідки ви знаєте про гроші? – у свою чергу запитав він.

– Нам розповіла ваша майбутня дружина, – пояснив не без деякої зловтіхи Дронго.

Олег знову усміхнувся.

– Вона сказала, що збирається бути моєю дружиною? – запитав він і, не дожидаючись відповіді, завершив: – жінки завжди такі язикаті.

– Ви підтверджуєте, що привезли вчора гроші?

– Так, звісно, підтверджую. Двадцять тисяч фунтів стерлінгів.

– На якій машині ви туди їздили?

– Ми взяли два автомобілі напрокат. Вони стоять на стоянці курорта, – пояснив Молчанов.

– Окрім вас, хто-небудь знав про ці гроші?

– Мабуть, усі знали. Ми не робили з цього особливої таємниці, – знову поправив окуляри Молчанов.

– Тим не менше уточніть, кому ви ще говорили про ці гроші?

– Кірі говорив. Думаю, знала про них і Юля. Ще мав би знати Юра. Віктор збирався летіти в Англію у справах, а Юра з дівчатами повинен був повертатися прямо звідси до Москви.

– А Рауф чи Інна знали про гроші?

– Може, знали, а може, не знали. Так ви що, думаєте, через них Вітьку вбили? – здивувався Молчанов. – Та це ж для нього були не гроші, так просто, на сємки. Він Інні міг подарувати один браслет на таку суму. А Рауф багата людина. Навіщо йому через таку суму Віктора вбивати? Та ні, це все несерйозно.

– Хто, на вашу думку, міг бути заінтересований у смерті Кошелева?

Молчанов задумався. Потім відповів:

– Не знаю.

Комісар поглянув на Дронго. Той кивнув.

– Ви вільні, – комісар дозволив Молчанову піти. – Покличте з приймальні жінку.

– Дякую, – Молчанов вийшов з кімнати.

– Так ми нічого не дізнаємося, – гірко промовив комісар.

У кімнату зайшла молода жінка. Вона була такого ж зросту, як і Кіра, але відрізнялася міцнішою будовою. Юлія пройшла до стільця і, не питаючи дозволу, сіла.

– Ви приїхали сюди разом з Юрієм Кошелевим? – уточнив комісар.

– Я приїхала сюди сама по собі, – зухвало відповіла жінка, і Дронго поморщився. Ще одна психопатка. Після Кіри не хотілося ні з ким говорити.

– Однак, ви мешкали в одному номері з Юрієм Кошелевим, – наполягав комісар.

– Це моя особиста справа, з ким мені мешкати, – огризнулася жінка, – не треба лізти до мене в постіль!

– Вона просить не цікавитися її інтимним життям, – переклав Дронго.

– Нехай вона нам розповість усе, що знає, і йде звідси, – стомлено сказав комісар, – вже полудень. Це ж та сама, котра весь час була у басейні?

– Саме так. Вона і Молчанов весь час були у басейні, – кивнув Дронго, – я їх весь час бачив.

– Розкажіть про все, що відбувалося в той день, – попросив Дронго.

– Спочатку ми повечеряли, а потім пішли купатися. І після цього почули, як закричала покоївка, – стисло розповіла жінка.

– Так не піде, – перервав її Дронго, – нумо докладніше. – Розкажіть про вашу розмову вдень біля басейна з Інною. Про сварку Рауфа з загиблим Віктором. Про те, хто і де знаходився в момент убивства.

– Вдень ми розмовляли біля басейна, і, здається, хтось із дівчат почав розмову про Віктора. По-моєму, це була Свєта, – почала розповідати Юлія. – Вони всі хотіли знати, що Інна думає про Віктора. Але нічого конкретного не було. Просто я сказала, що він непорядний тип, і все. На вечері Рауф і Віктор серйозно посперечалися, але через що, я не знаю. Потім ми уп'ятьох пішли купатися. Олег, Кіра, Свєта, Юрій і я. Ми купалися у басейнах, коли почули крики покоївки, і побігли до апартаментів Віктора, де і знайшли його вбитим.

– Ви знали, що він має ніж?

– Аякже. Ми ж його всі разом купували.

– А про гроші?

– Які гроші? – нахмурилася Юлія. – У Віктора завжди була при собі готівка. У нього одного разу щось сталося з кредитною карткою, і він відтоді завжди мав готівку.

– Ви не знали, що Олег Молчанов поїхав до Стамбула за грошима для Віктора?

– Ви думаєте, що я пішла би вбивати задля грошей? – презирливо запитала Юлія. Її красиве обличчя виражало непідробне обурення. – Здається, Кіра щось говорила, та я не звернула уваги.

– Ким ви працюєте?

– В одній сервісній фірмі, – якось знехотя відповіла жінка. – Ви не будете питати мене про мою зарплату?

– Не буду, – посміхнувся Дронго.

– Відколи вона знає братів Кошелевих? – запитав комісар. – Нехай все розповість.

– Ви давно знайомі з братами? – переклав питання Дронго.

– Мені іноді мариться, що все моє життя, – раптом зізналася жінка. – Ні, недавно. Кілька років. Віктор був основним клієнтом нашої фірми. А потім я познайомилася і з Юрою.

– Ви давно з ним живете?

Вона відвернулася.

– Ви не чули запитання? – перепитав Дронго.

– Я не буду відповідати на це запитання, – відрізала жінка, – це не стосується вбивства Віктора.

– Як ви думаєте, міг Юрій убити свого брата?

– ВІн може зробити все що завгодно. Але я думаю, що ні. Навіщо йому різати курку, що приносить такі доходи? Без Віктора він – пусте місце.

– Як ви думаєте, Інна, подруга вбитого Віктора, могла вдарити його ножем? – поставив чергове запитання комісар.

– Ні, – усміхнулася жінка, – аж ніяк. Вона навіть не вірила тому, що ми говорили про Віктора. Вона все ще дивилася на нього крізь рожеві окуляри.

– Ви маєте дітей?

– Маю. Але сім'ї у мене немає.

– Чому?

Вона поглянула на Дронго у вічі. Вона мала сірі очі з жовтуватим відливом.

– Мій чоловік загинув. Він був військовим. Офіцером-прикордонником. Загинув у Таджикистані три роки тому. У вас є ще запитання?

– Ні, – відповів Дронго і за себе, і за комісара, – перепрошую. Ви можете йти.

Опісля, коли вона вийшла, він все розповів комісару. Ледве він закінчив, як до кімнати знову увірвався менеджер. Очі його гарячково палали.

– Усіх доставили, пане комісар. І метрдотеля, і офіціантів.

– Прекрасно, – зрадів комісар, – давайте їх до нас.

І саме в цю мить пролунав гучний постріл. Менеджер злякано озирнувся. Комісар підхопився на ноги.

– Якщо вб'ють ще кого-небудь, мене просто розшматують, – простогнав він.

І, сам того не чекаючи, накаркав біду. За кілька хвилин усі присутні в кімнаті стояли біля другого трупа.

Глава 12

Вже почувши постріл, вони завмерли, збагнувши, що сталося щось неймовірне. Проте, Дронго оговтався першим.

– Звідки стріляли? – закричав він.

– Здається, з апартаментів, розташованих під номером убитого Віктора.

– Мерщій! – закричав Дронго. – Мерщій, або ми запізнимося!

Вони вибігли з кабінета і кинулися до ліфту.

– Це на третьому поверсі! – закричав зляканий менеджер.

Апартаменти знаходилися в кінці коридора і були останніми з розташованих на правому крилі будівлі. Вибігши з ліфта, всі поспішили туди, звідки був чутний постріл. До них вже прилучилися двоє поліцейських. Пробігаючи по коридору, вони проминули очманілу від страху покоївку, яка стояла біля візка з білизною.

– Чий це номер? – запитав комісар дорогою.

– Молчанова і його супутниці, – пояснив менеджер.

Вони підбігли до дверей.

– Ламайте замок, вбивця може вийти по балкону! – наказав комісар, і двоє поліцейських кинулися вибивати двері.

Через кілька секунд вони забігли до номера. Але в кімнатах нікого не було. Оглянули всі приміщення, але нічого не знайшли.

– Незрозуміло, – прошепотів менеджер, направляючись до відкритих дверей балкона. І раптом погукав:

– Дивіться!

На балконі лежав Юрій Кошелев. Куля влучила йому прямо в серце, біля тіла вже розповзлася кривава пляма. Помічник комісара, який схилився над ним, майже відразу піднявся:

– Мертвий, – доповів він.

Той неголосно вилаявся. Це вже переходило всякі межі.

– Якщо бізнесменів, прибуваючих на наш курорт, будуть убивати з такою періодичністю, то тут скоро нікого не залишиться, – невдоволено сказав менеджеру

Дронго.

Той знизав плечами.

– Викликайте криміналістів і експертів, – розпорядився комісар, – і нехай приїдуть лікарі.

– Погляньте, комісар, – вказав Дронго, – поряд з убитим лежить пістолет.

Комісар обернувся.

– Обережно! – крикнув він помічнику, який схилився. – Щоб ніхто до нього не торкався, допоки не приїдуть наші криміналісти. На ньому можуть бути відбитки пальців.

У коридорі біля входу вже товпилося кілька людей.

– А де хазяї номера? Приведіть їх! – закричав комісар, втрачаючи всяке терпіння. Він уявив собі, що скажуть йому, коли сюди знову приїде представник російського консульства і, навіть, застогнав від злості.

Дронго вийшов на балкон оглянути тіло. Підійшов до поручнів, нахилився і поглянув донизу.

До апартаментів зайшли Олег і Кіра.

– Де ви були? – накинувся на них комісар. – Тільки не говоріть, що нічого не чули.

– Ми чули, – спокійно відповів Олег, – але ми обідали. Сиділи в ресторані, коли це сталося. За п'ять хвилин до пострілу до нас прийшов Юрій і попросив ключі від нашого номера, сказав, що хоче забрати свою камеру, котра лежала у нас.

– Де камера? – запитав комісар.

– Лежить у спальні.

Олег пішов було туди, але комісар гукнув його:

– Стривайте, я сам усе перевірю!

Він пішов до спальні і незабаром дійсно повернувся з камерою.

– В мить убивства ви були в ресторані? – знову уточнив він.

– Там з нами було людей з п'ятдесят, – холодно зазначив Молчанов, – я ж не буду вас дурити.

Комісар відвернувся від них і вийшов на балкон, від злості у нього тряслися руки. Дронго вийшов слідом і став поруч.

– Знову спонтанне вбивство? – комісар допитливо зиркнув на нього, запалюючи сигарету.

– Ні. Перше теж не було спонтанним. Убивця діє по дуже чіткому плану. Нам треба з'ясувати, як сюди потрапив цей пістолет. І куди подівся вбивця.

– В якому сенсі? – комісар зиркнув на нього з цікавістю, він зрозумів, що Дронго вже щось надумав.

– Ми бігли по коридору близько хвилини. А після пострілу і нашої появи на поверсі минуло значно менше часу. Тож куди подівся вбивця? – запитав Дронго. – Виходить, що він забіг у сусідній номер, щоб з нами не зустрітися. Однак, тоді вбивцю мала б бачити покоївка, котру ми зустріли у коридорі, коли поспішали сюди.

– Вірно, – комісар повернувся і зайшов до кімнати, – там, у коридорі, була покоївка. Терміново покличте її сюди, – наказав він помічнику.

Той, бачачи стан шефа, кинувся виконувати наказ. За хвилину налякана до краю жінка постала в апартаментах.

– Ти стояла в коридорі, коли пролунав постріл? – запитав комісар.

– Так, ефенді, – привіталася жінка. – я тільки вийшла з другого номера, як почула постріл.

– Хто-небудь пробігав повз тебе? Ти кого-небудь бачила?

– Ні, комісаре-ефенді, нікого. В коридорі нікого не було.

Дронго поглянув на нього.

– Цього не може бути! – закричав комісар, віджбурнувши недопалену сигарету. – Там напевне хто-небудь пробігав!

– Ні-ні, – злякано і жалібно відповіла жінка, – там нікого не було. Нікого.

Збагнувши, що від неї більше нічого не доб'єшся, комісар дозволив їй піти. Після чого гепнувся на диван.

– Будь проклятий цей курорт і цей готель! – зі злістю проговорив він. – Будь все прокляте!

Дронго сів поруч. Йому було сумно і соромно. Виходило, що вбивця просто знущається над ними.

– Покличте знову цю парочку, яка проживає тут, – наказав комісар. – Хоча ні, покличте тільки чоловіка.

Молчанов знову з'явився перед комісаром.

– Звідки пістолет? – впалим голосом запитав комісар.

– Він мав свій пістолет, – відповів Молчанов, – законно оформлений і дозволений. У літаку він здавав його пілотам, а коли прибували на місце,

знову отримував. Юрій завжди їздив з пістолетом. Віктор наполягав, щоб у кого-небудь завжди була зброя.

– Чому ви нам нічого не сказали про пістолет? – комісар почав закипати від люті.

– Тому, що ви нічого не запитували, – відповів Молчанов, знову поправляючи свої окуляри. – Ми усі знали, що у Юрія був пістолет, і тому...

– Ідіть! – перебив його комісар. – Хоча ні, зберіть всю вашу групу у сусідньому номері, я хочу з вами поговорити.

Молчанов вийшов, а комісар замовк, втупившись невидющим поглядом перед собою.

– Убивця серед них, – переконано сказав він. – Один із них – убивця, він все це придумав. Я знайду його за всяку ціну!

– Як убивця міг щезнути – запитав Дронго. – Це для мене загадка. Я оглянув балкон. Навіть скалолаз не ризикне спуститися звідси на другий поверх. Крім того, з тераси ресторана цей балкон прекрасно видно. І того, хто перелізав би після пострілу побачили б усі.

Комісар зиркнув на нього.

– Вам теж подобається наді мною знущатися? Мабуть, убивця просто вивітрився?

– Так не буває, – усміхнувся Дронго. – Боюсь, що він виявився розумнішим і хитрішим, ніж ми думали. Він нас обманув. Ходімо на балкон, я вам покажу.

Комісар важко піднявся і пішов за Дронго.

– Погляньте, як лежить убитий, – вказав Дронго, – в нього явно стріляли не тут. Його вбили в кімнаті, а потім притягли сюди.

– Чому ви так вирішили?

– Подивіться на його рану. Кров уже трохи засохла. Постріл, котрий ми чули, не міг його вбити. Це був постріл у повітря.

– А він помер з переляку, – їдко промовив комісар, – у нього розірвалося серце, авжеж?

– Ні, його вбили в іншому місці, – наполегливо вів далі Дронго, – а потім принесли сюди. Подивіться, як стікала кров. Немовби він падав декілька секунд. Вона застигла у нього на боці. Думаю, нам треба оглянути весь номер ще раз.

Комісар не став заперечувати. Вони повернулися в кімнати і все уважно оглянули, особливо ковролін.

– Тут нічого нема, – досадливо поморщився комісар. – Його напевне убили на балконі. Просто потім перевернули.

Дронго підійшов до постелі. Двоспальне ліжко було акуратно застелене.

– Подивіться, – показав він комісару.

– На що подивитися? – не второпав Фікрет Явуз.

– Постіль прибрана. Адже покоївки тут ще не було.

– Тільки не говоріть, що цього бізнесмена убила наша покоївка, – буркотливо завважив комісар.

Замість відповіді Дронго різко відкинув покривало разом з ковдрою і простирадлом. На матраці чітко проступала невелика пляма. Але її не було на простирадлі.

– Ось бачите, – показав Дронго на пляму. – Його вбили, коли він лежав на ліжку. До того ж лежав досить у дивній позі, ніби збираючись знайти щось під ліжком. Його застрелили, коли двері балкона були зачинені, і ми нічого не чули. А потім, загорнувши в інше простирадло, відтягли на балкон, де й покинули.

– Дуже цікаво, – злостиво підсумував комісар. – І для чого все це робили?

– Убивця знову хотів забезпечити собі алібі. І другий постріл пролунав уже в повітря. Убивця стояв на балконі. Тільки не тут, а нагорі.

– Знову апартаменти Віктора? – поморщився комісар. – У вас галюцінації.

– Ходімо знову на балкон, – запросив Дронго.

Комісар вже не наважився перечити, знову вийшов на балкон.

– Погляньте, як це було, – показував Дронго. – Убивця розрахував усе точно. Спочатку пострілом в упор був убитий Юрій. Причому пострілу ми не чули саме тому, що він був зроблений в упор. Зверніть увагу на пороховий ободок навколо рани вбитого. Після цього вбивця перетягнув тіло на балкон і спокійно вийшов з номера. Піднявся нагору і, вийшовши на балкон, вирішив кинути пістолет сюди. Але, падаючи донизу, пістолет невдало вдарився, і тоді пролунав постріл. На балконі вже

нікого не було. Ні нагорі, а ні внизу. Однак, вбивця одержав ще одне алібі. Прекрасне алібі.

– Фантастична версія, – пробурмотів комісар, – але як ви її зможете довести? Пляма на ліжку ще не доказ. Хіба мало що може бути.

– А це? – Дронго вказав на ствол зброї. – Бачите, як сильно погнувся бойок? І ствол подряпаний. Його явно кинули згори. А постріл був лише випадковістю, котра допомогла убивці від нас піти. Я певен, коли ми перевіримо зброю, то знайдемо, що з неї стріляли двічі. Саме двічі, комісар.

– Це ми дійсно перевіримо. – Комісар подивився догори. – Цікава у вас версія. Якщо пістолет падав під кутом, то мав би вдаритися ось об це. Чи об це. А потім відлетіти туди.

– Треба запросити експертів балістів, щоб вони визначили траекторію падіння зброї, – запропонував Дронго.

Комісар махнув рукою.

– Які баллісти? Тут вам не Стамбул. Добре ще, що під рукою є кілька звичайних хлопців, котрі вміють знімати відбитки пальців і складати протокол з місця події.

Дронго знову підійшов до самого краю балкона, де із каменя була складена красива огородка.

– Однаково, тут все треба оглянути, – переконано сказав він. – Пістолет кинули згори, я в цьому певен. Нічим іншим пояснити відсутність вбивці в номері не можна. Я не вірю в містичні сили. Перше вбивство теж було не зовсім таким, яким ми його уявляли. Убивця і в першому випадку все розрахував точно. Він прекрасно знав, що в номері Кошелева знайде ніж, яким і скористається. Точно так убивця знав і про

пістолет Юрія. Це міг бути тільки один із членів їх групи. Проте, нам доведеться у всякому разі ще раз уважно оглянути верхній номер. Можливо, вбивця у поспіху лишив там які-небудь сліди.

Комісар покликав помічника.

– Піднімись нагору, – наказав він, – і поглянь, що там коїться. Візьми з собою менеджера, у нього око приціlene. Якщо знайдеш що-небудь підозріле, зразу до мене. Ти мене зрозумів?

Помічник, задкуючи до дверей, кивнув. З коридора в апартаменти зайшов один із поліцейських.

– Комісаре-ефенді, – доповів він, – ці росіяни зібралися у сусідньому номері, як ви й просили.

– Ходімо до них, – запросив комісар Дронго, – сподіваюсь, убивця дійсно серед них.

І першим ступив до коридора.

Глава 13

Члени групи, котрі зібралися у сусідньому номері, були приголомшені подією. Це читалося на їх обличчях. Два убивства поспіль – надто багато для нервів будь-якої нормальної людини. Навіть незворушний Рауф весь час поглядав по боках, наче очікуючи побачити живих Віктора і Юрія. Інна не приховувала свого страху. Вона бачила в смерті другого брата дещо містичне. Кіра сиділа зла, засмучена тим, що її тепер не пускали у власний номер. Свєта кидала на присутніх дикі погляди. Юлія весь час відверталася, вочевидь, боячись розридатися. Навіть Олег Молчанов, найспокійніший з усіх, і той притих і спохмурнів.

Комісар зайшов у кімнату. Слідом ступив Дронго.

– Пані і панове! – почав комісар. – Не буду приховувати від вас, що становище більш ніж серйозне. І дуже небезпечне, в тому числі для усіх сидячих у цій кімнаті. Скоєно друге вбивство поспіль. І не просто вбивство. А знову вбивство члена вашої неспокійної групи. Цього разу я не маю сумнівів, що убивцею не могла бути випадкова людина. Це не були ні пограбування, ні випадкові вбивства. Це продумані вбивства двох братів, котрі вдіяв хтось із вас.

Дронго переклав усе слово в слово.

– Я знаю, – провадив комісар, – що у декотрих із вас було алібі під час першого вбивства. Знаю, що напевне у інших є алібі і під час цього, другого злочину. Втім, мене зараз не цікавлять ці алібі, як і ваші пояснення. Я зобов'язаний знати, хто скоїв ці вбивства, і запевняю вас, що все одно знайду вбивцю. Знайду при будь-яких обставинах.

Усі шестеро мовчки дивилися на комісара, поки Дронго перекладав його слова. Вони сиділи, а комісар і Дронго стояли, мовби нависаючи над ними всією тяжкістю Закона.

– Я лишуся у вашому готелі, – об'явив комісар. – Сьогодні мій помічник вилучить ваші паспорти. Жоден з вас не зможе покинути наш курорт, і тим паче Турцію, доки убивця не буде знайдений.

Усі ошелешено мовчали. Перспектива лишитися в Турції ще на кілька днів не влаштовувала нікого з присутніх. Проте, всі воліли мовчати, розуміючи, як небезпечно зараз сперечатися з комісаром, який був на межі нервового зриву.

– І останнє, панове, – завершив комісар. – Тепер ви усі разом будете мешкати на одній віллі. Я попрошу адміністрацію готеля виділити вам двоповерхову віллу з чотирьма спальнями, щоб ви могли там розміститися. Попереджаю, що будиночок буде оточений нарядами поліції, щоб жоден з вас не міг вийти чи піти без дозволу. Навіть, якщо

будуть протести вашого консульства, посольства чи президента, я все одно переведу вас на віллу. Ви надто небезпечні люди, щоб довго лишати вас на свободі. Якщо вам так подобається вбивати один одного, то робіть це у себе на батьківщині, а не на наших курортах.

Дронго переклав і ці слова.

– До побачення, пані і панове, – завершив комісар, виходячи з номера.

Дронго вийшов слідом за ним.

– Думаю, я вам більше не потрібен, – припустив він. – Зі своїми ви можете спілкуватися і без мене. Я краще поговорю з ними.

До них підійшов захеканий помічник комісара.

– Ми все оглянули, ефенді, – доповів він, – там сьогодні хтось був. Невідомий відкривав двері балкона. Ми перевіряли, вона була закрита нещільно. Нічого більше виявити не вдалося.

Комісар поглянув на Дронго.

– Ви виявилися праві, колего, – гірко сказав він, – вітаю! Видається, це наш єдиний успіх.

– Ви будете говорити з метрдотелем, котрого викликали з Сіліврі? – запитав помічник.

– Буду, я з усіма буду говорити! – злісно відповів комісар. – Що мені ще лишається робити на цьому курорті? Тільки теревенити з усіма поспіль, сподіваючись хоч таким способом знайти вбивцю.

І він пішов по коридору в апартаменти, сильно сутулячись, мовби згинаючись під тяжкістю проблем, що звалилися на нього. Дронго провів його поглядом. Комісару дійсно було нелегко.

Коли Фікрет Явуз з'явився в кімнаті, один із поліцейських дуже обережно вказав на телефон.

– Дзвонять із Анкари, сам заступник міністра.

"Вже знають," – приречено подумав комісар, підходячи до телефону.

– Ти що, комісар, – закричав заступник міністра, – бійню вирішив влаштувати?! Вирішив, що можна туристів убивати щодня?! Вже вся Анкара знає, що другу людину вбили за два дні? Ти чим там займаєшся? Зовсім розлінився? Якщо не можеш впоратися, ми пришлемо помічників. Або замінимо такого комісара, як ти. Для чого ти потрібен, якщо навіть на курорті не можеш убивцю знайти? Там же нікого чужого не могло бути. Так чого ж ти зволікаєш?

– Вибачте... – зробив спробу пояснити комісар, але заступник міністра гнівно перебив його:

– І нічого не намагайтеся мені говорити. Ганьба на всю Європу. Знайди вбивцю. Як хочеш, знайди! Доба у тебе є, не більше. Якщо за двадцять чотири години ти не знайдеш убивцю, то сам, особисто, подзвони мені в Анкару і об'яви про свою відставку. Ти мене зрозумів, комісаре? Про відставку!

"Пропала пенсія," – приречено подумав комісар і неслухняними вустами вичавив:

– Я все зрозумів, Паша-ефенді, все зроблю.

– Доба! – нагадав ще раз заступник міністра і кинув слухавку.

– Будьте ви усі прокляті! – з ненавистю сказав комісар.

Дронго повернувся до сусідньої кімнати і сів на ліжко.

– На мою думку, вам треба щось вирішувати, – запропонував він.

– Що вирішувати? – насмішкувато запитав Олег Молчанов. – Жеребок кидати, хто з нас убивця? Щоб один лишився, а решта поїхали?

– Ну навіщо ти так? – обурилася Інна. – Хлопці загинули, а ти глумишся!

– Хлопців однаково не повернеш, – відмахнувся Молчанов, – а ти з себе невинну кізочку не став. Я ж знаю, як Юрко останнім часом до тебе приставав. Ти його весь час відшивала.

– Припини, – суворо сказала Юлія, – це некрасиво.

– А з тобою вони, виходить, вчинили дуже красиво, – вкинув Молчанов, – спочатку один, а потім другий. Теж мені, "естафета сім'ї Кошелевих."

Юля раптом розридалася, і Кіра кинулася до неї, докірливо поглянувши на Олега. Той відвернувся. Нерви у всіх були на межі.

– Нам треба якось пояснити цьому комісару, що ми невинні, – запропонував Рауф, – що ми не вбивали братів. Може, сюди який-небудь кіллер приїхав з Росії, котрого мафія прислала, і котрий мав убити обох Кошелевих. Ми ж нічого не знаємо.

Всі поглянули на Дронго.

– Сподіваюсь, мене не приймають за представника цієї мафії? – усміхнувся той. – У мене теж є алібі. Я з самого ранку невідлучно був разом з комісаром. Що стосується кіллера, то мушу вас засмутити: на курорті, крім вас, майже нема російських туристів. Це поки що новий курорт, котрий росіяни не встигли освоїти. Ми спеціально перевіряли. Окрім вас, тут відпочивають ще дві неповні сім'ї, які складаються з двох мам і їхніх дітей. Хлопцю років п'ятнадцять, а дівчині років сімнадцять.

– Вони могли найняти кіллера з іншої країни, – наполягав Рауф, – чи дати йому другий паспорт.

– Може бути. Але наймані вбивці не мають звички убивати своїх клієнтів їх же власною зброєю. Такого не зробить жоден найманий кіллер. На зброю клієнта не можна розраховувати: а раптом вона відмовить в останню мить, або її взагалі у клієнта не знайдеться? Звідки найманому вбивці було знати про ніж, куплений тільки два дні тому в Стамбулі, чи про пістолет, котрий Юрій привіз із собою?

Аргументи дійсно були переконливими.

– Все одно, – не здавався Рауф, – треба шукати по всьому курорту. А цей комісар вирішив, що убивця обов'язково серед нас. Це ж така дурня. Ми усі любили Віктора. Кожен по-своєму, але любили.

– Як на мене, якраз навпаки, ви всі його ненавиділи, – заперечив Дронго.

– Справді ! – закричала зненацька Кіра. – Справді ! Я особисто його терпіти не могла. Але я його не вбивала. Яке має значення, як ми до нього ставилися?!

– Він був складною людиною, – встряв у розмову Олег, – але жоден з нас не міг подумати, що тут станеться таке. А надто з двома братами відразу.

– Ви всі лицеміри, – з відразою промовила Інна. – Ще вчора вранці ви всі говорили гидоту про обох братів, розповідали, які вони покидьки і мерзотники. А тепер говорите зовсім інше. Якщо Кошелеви загинули, отже, їх покарав Господь. І не треба нам більше говорити на цю тему.

– Як це не треба? – обурилася Свєта. – А що нам робити? Комісар обіцяв зачинити нас в якійся кімнаті, а ти говориш, не треба.

– Він про кімнату не говорив, – втрутився Дронго, – просто в цілях вашої безпеки він вирішив помістити вас усіх на віллу з охороною. Щоб нічого страшного більше не трапилося.

– Нам хоч дозволять взяти свої речі, чи ми будемо, як в'язні? – запитала Кіра.

– Звісно, дозволять. Комісар просто хоче...

– Ти ж чому його захищаєш? – з відразою сказала раптом Кіра. – Такі, як ти, у гестапівців під час війни в лакеях ходили. Перекладачем пішов до турка, щоб своїх засадити. Ах ти, сволота!

Дронго встав, відчуваючи, як смикається ліва щока.

– Я помогав йому, щоб він не звинуватив когось із невинних, – суворо сказав він. – Що стосується ваших образ, то мушу зазначити, що і ви, Кіра, не ангел. Ви, здається, вчора назвали Віктора лайном, коли вдень обговорювали його особистість з Інною. Чи ви про це забули?

Кіра злісно поглянула на Інну.

– Ти пробалакалася?

– Кінчай, Кіра, – обірвала її Інна, – він сам усе чув. Його вілла поряд стоїть, а він весь час сидів на балконі.

Кіра ображено відвернулася, але більше сперечатися не стала.

– Навіщо Юрій просив у вас ключі від номера? – знову запитав у Молчанова Дронго. – Ви сказали щось про камеру. Але камера лежала на видному місці, а він її навіть не торкнув. Він шукав щось у вас під ліжком.

– Не знаю, – щиро здивувався Молчанов, – ума не прикладу. Я хотів піти з ним, та він сказав, що тільки забере камеру і поверне мені ключі.

– А замість цього отримав кулю в серце, – договорив за Молчанова Дронго. Скажіть, інна, – раптом запитав він, – а у вас вчора не пропадала карточка-ключ від вашого номера?

Всі обернулися до Інни. Молода жінка трохи почервоніла.

– Дійсно, – мовила вона, – пропадала. Вчора вранці у мене пропала моя карточка.

Глава 14

Після заяви Інни запала тиша. В цей момент хтось обережно постукав у двері. Всі здригнулися, наче за дверима стояла сама Смерть.

– Зайдіть! – крикнув Дронго.

Двері відчинилися, і в номер зайшов помічник комісара.

– Фікрет-ефенді наказав перевести усіх цих людей на крайню віллу, ближче до моря, – доповів він Дронго. – Їм дозволили взяти усі їхні речі. Але він просив, щоб я зібрав їхні паспорти.

– Їхні паспорти в регістраційному відділі готеля, – нагадав Дронго. – Я їм зараз перекладу, щоб переходили на віллу ближче до моря.

– Ваше нове помешкання вже приготовано, – повідомив він, звертаючись до членів групи, – ви можете туди переселятися.

– Ми з Юльою влаштуємося разом на першому поверсі, – швидко запропонувала Кіра, – а ви утрьох – Свєта, Рауф і Інна – підніметесь на другий. Будемо ходити друг до друга в гості пити чай.

Всі заусміхалися, піднімаючись зі своїх місць. Останньою встала Свєта, котра сиділа задумавшись, і Рауфу довелося, навіть, штовхнути її ліктем, щоб вивести зі стану оціпеніння.

Коли всі вийшли, Дронго оглянув номер і покинув його останнім. В сусідніх апартаментах комісар допитував службу готеля. Коли зайшов Дронго, він якраз відпускав одного з вчорашніх офіціантів.

– Ну, що? – спитав Дронго, всідаючись поруч з комісаром.

– У них також алібі, – комісар безнадійно махнув рукою, – вони сиділи у французькому ресторані до тієї миті, доки не почули крик. Мені іноді здається, що це сталося навмисне, щоб я не міг нормально вийти на пенсію.

– Не переживайте, – порадив Дронго, – ми що-небудь придумаємо.

– У мене лишилося тільки двадцять три з половиною години, – поглянув на свого годинника комісар. – Дзвонив з Анкари наш заступник

міністра, він дав мені на розшуки вбивці всього добу, після чого я зобов'язаний піти у відставку.

Він зажурено замовк. Дронго покачав головою. Суворості турецької бюрократії були йому відомі.

– Нам треба придумати дещо таке, що виведе вбивцю з рівноваги, що змусить його діяти і помилятися, – вніс пропозицію Дронго.

– Ви думаєте, він знову захоче когось убити?

– Він або вона, – слушно завважив Дронго, – поки ми цього не знаємо. Тому я і вважаю, що ми зобов'язані придумати який-небудь план по активізації убивці. Щоб він почав діяти і помилятися. Це вже буде гра на нашому полі і по наших правилах.

– Яким способом?

– Нам треба придумати яку-небудь інформацію, яка б зводила нанівець усі зусилля вбивці, – уточнив Дронго. – Наприклад, пустити чутки, що другий брат всього лише тяжко поранений і лишився живий.

– Це неможливо, – заперечив комісар, – всі знають, що він мертвий.

– А ви скажіть, що він втратив свідомість від великої втрати крові. Адже Юрій напевне міг бачити, хто саме в нього стріляв. А якщо так, то вбивці доведеться піти на крайні заходи, щоб, або вирватися звідси, або придумати дещо таке, чим можна нейтралізувати повернення молодшого Кошелева.

– Це дуже інтересна ідея, – згодився комісар, – але нам доведеться розіграти все дуже чисто. Вже десятки людей на курорті знають, що було скоєно два убивства. А тепер проясняється, що вбивство було одне.

– Вбивця поспішав, – нагадав Дронго, – тому цілком може бути, що Юрій Кошелев виявився тільки тяжко поранений, а не вбитий.

– Домовилися, – кивнув комісар, – я знаю, через кого пустити ці чутки. – Він показав на менеджера, який стояв у кінці коридора.

Дронго вийшов від комісара, вирішивши, що зобов'язаний ще раз все особисто перевірити. Він піднявся на наступний поверх. Поліцейський, котрий стояв біля дверей апартаментів, упізнавши його, віддав честь і пропустив досередини.

Він оглянув дверці балкона, затим вийшов на балкон. Нахилився, ніби намагаючись відшукати найдрібніші часточки одягу вбивці. Але нічого не знайшов. За винятком того очевидного факта, що якраз над тим місцем, де був знайдений пістолет, пилу на поручнях не було. Це неспростовно доводило версію Дронго про те, що вбивця кинув свою зброю на нижній балкон.

Враз він почув за спиною покахикування і обернувся. У кімнаті стояла Інна.

– Я прийшла сюди за своїми речами, – винувато сказала вона, – мені дозволив сам комісар.

– Звісно, – кивнув Дронго, – ходімо, я вам допоможу.

Вони пройшли до спальні. Поки жінка збирала свою валізу, він дивився у вікно на море. Потім зненацька запитав:

– Скажіть, Інна, ви знали, що вчора вранці Олег Молчанов їздив до Стамбула за крупною сумою в англійській валюті?

– В якій валюті? – байдуже перепитала Інна. – Я не знала в деталях про гроші. Віктор тільки сказав, що Олег має з'їздити до міста і привезти йому гроші для поїздки в Англію. А чому ви питаєте?

– Молчанов передав гроші Віктору. Вони мали бути в вашому номері, – обережно сказав Дронго, – але їх немає.

– Поняття не маю, де вони знаходяться, – байдужим голосом сказала Інна. – Велика сума?

– Близько двадцяти тисяч фунтів. Це приблизно двадцять вісім тисяч доларів.

– Великі гроші, – здивувалася Інна. – Ні, я нічого про них не знаю.

– А про своїх подруг знаєте?

– Які вони мені подруги?! – відмахнулася Інна. – Подруги – це ті, з ким дружиш, з ким разом ростеш. Чи хоча б домами дружиш. Я в жодної з них ще вдома не була. Навіть, не знаю, де вони мешкають.

– А Кіра де працює?

– Раніше, здається, була секретаршою у якогось банкіра, котрого усунула мафія. А тепер не знаю.

– А Свєта?

– Вона лікар, але, на мою думку, також не дуже рветься на роботу.

– А Юля дійсно працює в сервісній фірмі?

– Так, – відразу пожвавішала Інна, – вона дійсно там працює. Я навіть знаю, в якій будівлі. Вона мені одного разу розповідала. Прикро, що тепер і вона лишиться одна.

– Не лишиться, – раптом сказав Дронго.

– Що ви хочете сказати?

– Убивця вирішив, що вбив Юрія Кошелева, вистріливши йому в серце. Але куля влучила в лівий шлуночок і там застрягла, – відчайдушно брехав Дронго, – тому він ще живий. Лікарі говорять, що він в дуже тяжкому стані, але є шанси, що виживе.

– Слава Богу! – вирвалося у Інни.

– Ви ж його не любили, – зразу відгукнувся Дронго, – чому така неприродна реакція?

– Він теж людина. Нехай дурний і безсоромний, але людина. Ні, хай вже не вмирає, а живе, – переконливо сказала Інна.

– Тільки зважайте, Інна, це великий секрет, – обережно сказав Дронго, – ніхто не повинен знати. Навіть, ваші подруги. Ми зумисне розповсюдили чутки, що його вбили. А він живий, і лікарі сподіваються, що через кілька днів заговорить.

– І тоді ми, нарешті, зможемо поїхати? – зрозуміла Інна.

– Певна річ, зможете. Адже він напевне бачив убивцю, котрий в нього стріляв.

– Дивна історія, – зітхнула Інна. – Кому знадобилося убивати одразу двох братів? Здається, усі свої речі я вже зібрала.

– Ходімо до вашої вілли, – запросив Дронго, а я подзвоню порт'є, щоб туди віднесли речі.

– Сподіваюсь, це довго не протягнеться, – пробурмотіла Інна. – Мені, чесно кажучи, вкрай не хочеться тут лишатися. Після того, що сталося, я досі не можу прийти до тями.

– Куди ви підете? У вас хоч є гроші?

– У мене нічого немає. Повернуся у своє модельне агентство. Вони мене давно запрошували назад. ВІктор все ніяк не відпускав. Тепер знову стану манекенницею, – усміхнулася вона.

Вони вийшли до коридора.

– Скажіть, ви не говорили Віктору, що у вас пропала карточка-ключ? – спитав Дронго.

– Сказала, звісно. І попросила зробити нову. А він відмахнувся і зі сміхом заявив, що знайде мені стару. Я так і не зрозуміла, що він мав на увазі.

– А може, він знав, хто саме взяв вашу карточку і розраховував її знову відібрати? Такий варіант ви не допускаєте?

– Не знаю, – вона задумалася, – щоправда, загалом, він міг зробити все, що завгодно. Він був непередбачуваною людиною.

– Це ще не підстава для вбивства, – холодно зауважив Дронго.

– Розуміється. Я просто зараз подумала, що Віктор точно знав, у кого була моя карточка. І тому не став її шукати. І, навіть, не подзвонив

порт'є, щоб нам дали нову. Він був певен, що поверне стару. Так-так, саме певен.

Дронго замислився. Потім взяв Інну за руку.

– Обіцяйте мені одну річ, – тихо попросив він.

Вони вже були на вулиці, спускалися по головній доріжці.

– Ясна річ, будь ласка, – відповіла жінка, явно почудована тим, що співрозмовник стиснув її руку досить сильно.

– Слідкуйте за всіма членами вашої групи. Особливо за жінками, – попросив Дронго. – Я також, як і комісар, певен, що вбивця ховається серед вас. Ми просто не можемо його поки що вичислити.

Інна поглянула йому в очі.

– Гаразд, – промовила вона. – А чому ви все-таки так переконані, що це не я його вбила? Адже ви розумієте, що у мене могли бути вагомі мотиви.

І, не дочекавшись відповіді на своє запитання, вирвала руку і пішла до вілли сама. Дронго лишився стояти на доріжці.

Дві години по тому всі на курорті вже знали, що другий брат Кошелевих лише тяжко поранений і зараз знаходиться у лікарні. Знайшлися, навіть, очевидці, які бачили його непритомним. Коли перед вечерею Дронго проходив повз останню віллу, він почув збуджені голоси жінок.

– Всі кажуть, що він живий, – гучно сказала Свєта і так само гучно додала: – Не дарма люди кажуть, що лайно не тоне.

Ледь усміхнувшись, Дронго пройшов далі. Назустріч йому спускався комісар.

– Сподіваюсь, більше ніяких несподіванок не буде, – припустив комісар.

– Не певен, – дуже серйозно відповів Дронго. – Мені здається, що океан ненависті ще не переповнений кров'ю.

– В ім'я Аллаха, – комісар змахнув руками, – не треба так говорити! Ми успішно пустили чутку про те, що молодший брат лишився живий. Тепер мої люди уважно слідкують за домом. Якщо хтось спробує втекти, відразу буде затриманий. Мені дали підкріплення зі Стамбула, і вбивця не матиме жодного шанса, якщо спробує звідси вислизнути.

– Я остерігаюся іншого, – зізнався Дронго. – Він може не втекти. Він може вдарити зовсім у іншому місці. І так, як ми не передбачили. І ось тоді нам буде дуже погано. Третього вбивства нам не пробачать.

Ні Дронго, ні комісар ще не знали, що до третьої смерті у групі російських туристів лишалося менше години. Втім, про це не знав ніхто, навіть, убивця братів Кошелевих.

Глава 15

Пізно ввечері, значно пізніше звичайного, в готелі почалася вечеря. Усі пошепки передавали останні новини. Говорили вже, що молодший брат лишився живий і з хвилини на хвилину має опритомніти у лікарні Сіліврі. А прийшовши до тями, об'явить ім'я убивці. Відпочиваючі, налякані подіями, що відбулися, оглядалися на великий столик, що стояв у кінці зали, за котрим сиділи шестеро членів російської групи.

Дронго і комісар сиділи поруч. Фікрет Явуз за цей час поговорив ще двічі з Анкарою, і обидві розмови різко піднімали рівень цукру в крові

хворого діабетом комісара. Йому не дозволяли палити, але він продовжував диміти, не звертаючи уваги на заборони. Єдину умову лікарів, котру він виконував, – це повна відмова від спиртного. Втім, він і раніше не дуже зловживав, надаючи перевагу місцевій водці, розбавленій водою. Але після заборони лікарів розсудливо відмовився і від цього. Мусульманину легше було виконати подібний наказ. Виходило, що він ще й робить богоугодне діло.

– Вони майже нічого не їдять, – завважив комісар, хмуро поглянувши на сидівших поблизу членів групи. – Ви думаєте, наша хитрість вже спрацювала?

– Поки що не знаю. Та в будь-якому разі ясно одне: всі шестеро вже чули про те, що Юрій живий. Що ви розповіли менеджеру?

– Що поранений переніс больовий шок і втратив свідомість. Тому ми вважали, що він помер, – тихо відповів комісар.

– А я придумав, що куля застрягла в лівому шлуночку, – так само тихо сказав Дронго. – Втім, наші хитрощі можуть спрацювати тільки в умовах надзвичайної напруги. Убивця, хто б він не був, пересічна людина. І на його психіку, безумовно, давлять два скоєних злочини. Тому він, чи вона – обов'язково повинен нервувати, сумніватися, аналізувати власні дії.

– Поки вони сидять спокійно, – зітхнув комісар. – Якби я знав, що коїться в їхніх душах! На мою думку, всі вони недолюблювали обох братів. Навіть, їх власні дівчата.

– Згоден, – кивнув Дронго, – одна з них сказала мені, що тут був цілий океан ненависті. Справжній океан. Ось він і захлинув обох братів, які вирішили, що маючи великі гроші, можна порушувати будь-які закони. А підозрювати в тій чи іншій мірі можна кожного з них. Особливо у другому злочині.

– Мені все це так набридло, – раптом поскаржився Фікрет Явуз. – До мого виходу на пенсію лишалося зовсім трохи. Я думав, закінчу свою кар'єру благополучно. І раптом ці вбивства. Якщо ми не знайдемо, хто їх скоїв, мене не просто відправлять у відставку. Я втрачу право на почесну пенсію і матиму відпрацювати ще кілька років вже у другій якості.

Він піднявся, знову дістав із кишені сигарету. Однак, подумавши трохи, поклав її в кишеню і важко попростував до виходу. Дронго випив свою скляночку чаю, піднявся, підійшов до офіціанта, котрий обслуговував їхній столик, і тихо запитав, вказуючи на Олега і Кіру:

– Мені треба знати: під час пострілу ось ця парочка сиділа тут? Вони весь час були разом?

– Ні, – відповів офіціант, – по-моєму, жінка виходила. Але не туди, – показав він на вихід. – Вона виходила до тераси і, здається, в туалет. Вибачте мені.

– Пусте, – усміхнувся Дронго, – все правильно. А інші жінки в момент пострілу тут були?

– Тільки одна блондинка. Але вона пішла до ресторану за хвилину до пострілу. Решти тут не було, – упевнено сказав молодий чоловік.

– У тебе чудова пам'ять, – оцінив Дронго, – ти мені дуже допоміг, дякую.

Далі він підійшов до шістьох молодих людей, розташованих за сусіднім столом.

– Сідайте, – запросила Інна, поряд з якою був вільний стілець.

– Ні, дякую, – відмовився Дронго. – Сподіваюсь, ви зручно влаштувалися на віллі?

– І довго нас там будуть тримати? – поцікавилася Світлана.

– Думаю, ні, – заспокоїв її Дронго, – від сили кілька днів, може, менше. Як тільки ваш колишній товариш прийде до пам'яті і зможе розповісти, хто в нього стріляв, усі заборони будуть зняті.

Шість пар уважних очей. Ворухнулася одна пара, друга. Упала виделка Рауфа. Він вилаявся і, нахилившись, підняв її.

– Виходить, він все-таки живий? – уточнив Олег.

– Поки що живий, – ухильно відповів Дронго, – але в дуже важкому стані. Лікарі вважають, що шанси рівні. Фіфті-фіфті. Він може й померти. Важливо, щоб він устиг перед смертю сказати, хто саме стріляв у нього.

– А якщо він помре, це неважливо? – ледь усміхнувся прагматичний Олег.

– Я такого не говорив. Просто вважаю, що найважливіше для вас – це, нарешті, з'ясувати, що тут сталося, і благополучно виїхати з Турції.

– Через братів Кошелевих ми мусимо тут сидіти, – нервово зауважила Кіра. – Прокляття!

– Помовч, Кіра! – обірвав її Олег.

– Чому я повинна мовчати? – обурилася молода жінка. – Обидва вони були форменним лайном, а ми робимо вигляд, що їх жаліємо. І через них тепер мусимо лишатися під вартою у турків.

– Вас ніхто під варту не брав, – заперечив Дронго. – Вибачте, Кіра, але мені важко з вами сперечатися.

Він відійшов від стола, а Інна, спалахнувши, гучно сказала Кірі:

– Чому ти така зла? На всіх кидаєшся, мов собака.

– Не твоє діло, – огризнулася Кіра, – теж мені, примирительниця знайшлася. Тобі ще пощастило, що твій Віктор здох, а то б він швидко з тебе всю дурь вибив.

Інна піднялася, не наважуючись більше сперечатись.

– Навіщо ти так? – сумно мовила Юля. – У всіх нерви на межі.

– У неї теж? Думаєш, я не знаю, де вона була вніч після вбивства Віктора? – запитала Кіра. – Я бачила, куди вона пішла. Ось, до того типа, котрий видає себе за Шерлока Холмса і ходить поміж нас із розумним видом.

– Скоріше за Ніро Вульфа, – заперечив начитаний Олег, – Шерлок Холмс був худий, а цей здоровий і широкоплечий.

– Відчепись, – розізлилась Кіра. – Ви всі вирішили зі мною сперечатися, так?

Вона вискочила з-за столу і побігла до виходу.

– Я її догоню, – підвелася вслід за нею Юлія.

За столом лишилися троє. Рауф невесело поглянув на Олега.

– Вони, мабуть, підозрюють кого-небудь із нас двох, – обережно зазначив він.

– З чого ти взяв? – смикнувся Олег. – Чому саме нас?

– Жінки не в рахунок. Виходить, тільки один із нас міг скоїти це вбивство. Ти думаєш, хто-небудь із дівчат міг нанести такий удар ножем? Свєта, – раптом додав Рауф, звертаючись до своєї подруги, – іди до дівчат, ми хочемо поговорити.

– Ви що, хлопці, – сполохалась Свєта, – зовсім збожеволіли? Про що ви говорите?

– Іди, Іди, – кивнув їй Рауф, – у нас серйозна чоловіча розмова.

Вона знизала плечами, але, не наважуючись більше сперечатись, встала з-за стола. Покинуті самі, чоловіки дивилися в вічі один одному. Олег зняв окуляри і протер скельця.

– Про що ти хотів поговорити?

– Хто літав у Тюмень? – запитав його Рауф.

– Ми удвох з Віктором.

– І ви домовилися там про нові поставки? – уточнив Рауф.

– Звідки ти знаєш?

– Віктор мені сам розповідав. Він говорив, що ви там посперечалися. Ти просив давати тобі відчислення з прибутку, а не тримати тебе на голій зарплаті.

– Ну і що?

– Нічого. Просто я подумав, що у випадку смерті Віктора його місце президента автоматично посідаєш ти. І єдиний чоловік, котрий міг цьому завадити, був брат Віктора. Ти не вважаєш, що їх смерть могла б піти тобі на користь?

– Маячня якась! – презирливо скривив губи Олег. – Я і без цього вбивства непогано заробляв. Віктор взагалі хотів скоро відійти від справ, уступивши кому-небудь свою посаду. Він говорив, що хоче стати головою правління на зразок американських компаній, і не втручатися в оперативні питання управління.

– Щоправда, не передавав тобі усіх справ. Хоча ти останнім часом і проявляв небувалу активність.

– Дурниці, – нервово зазначив Молчанов. – Все це твої домисли. Я ж не згадую, як ви посварилися перед самою смертю Віктора. Точно так само я міг би припустити, що саме ти вбив Віктора. У мене є алібі. Я весь час знаходився у басейні, де мене бачили різні люди. В тому числі і наш перекладач, про якого ми говорили. А в тебе такого алібі немає.

– Я сидів у французькому ресторані з Свєтою, – парирував Рауф, – ми домовилися піти з нею туди ввечері.

– Це ти опісля був у ресторані. А де ти був до цього? – спитав Олег. – Адже ти відразу після вечері пішов до себе в номер. Може, ти зайшов до Віктора, вдарив його ножем і потім спустився донизу, в ресторан?

– Хочеш на мене все звалити? – блиснув очима Рауф. – Нічого у тебе не вийде. Офіціанти підтвердять, що я сидів у ресторані саме в ту мить, коли було здійснене вбивство.

– Це ще нічого не доводить, – заперечив Олег. – Твоя компанія була на межі банкрутства, і смерть Віктора могла дуже тобі допомогти. Ти і приїхав сюди, щоб вирішити всі свої проблеми з ним на курорті. Хіба я не правий?

– Думаю, ти хочеш все звалити на мене.

– Ні, просто я згадую все, як є. Це ж ти почав нашу розмову. Тому давай остаточно розставимо точки. Якщо ти почнеш згадувати про мою поїздку з Віктором у Тюмень, я відразу розповім, чому ти приїхав з нами до Турції. Так, я гадаю, буде справедливіше.

– Не боїшся? – злісно запитав Рауф. – А раптом це я убив Віктора? Ти ж тоді будеш наступним кандидатом.

– Не боюся, – знову зняв окуляри Олег. – Якщо ти, навіть, Юрія пришити не зумів, то вже зі мною і поготів не впораєшся. Я ж зброї з собою не ношу, і тобі ще треба буде знайти пістолет або ніж, котрим захочеш мене прикінчити.

Рауф встав і, перекинувши стілець, вийшов з-за стола. Зоставшись сам, Олег акуратно склав виделку і ніж на тарілці, поправив окуляри і тільки після цього попрямував до виходу.

Глава 16

Ввечері шістка зібралася за загальним столом на балконі першого поверху своєї вілли. Рауф сидів поруч зі Свєтою. Олег розташувався трохи осторонь від усіх, він читав книгу. Кіра і Юля сиділи за столом. А Інні стало зимно, і через деякий час вона повернулася до вітальні, вирішивши подивитися телевізор.

Суперечка почалася несподівано, ніби її бацили вже сиділи у кожного з присутніх, очікуючи поштовху для бурхливого розвитку.

– Ти не брала мій фен? – запитала Свєта у Кіри, котра про щось тихо шепотіла з Юлею.

– Ні. Ви ж там, нагорі, лишаєтесь. Може, Інна взяла?

– Я її запитувала, вона говорить, що ні.

– Для чого мені потрібен твій фен? – насупилась Кіра. – Думаєш, я навмисне за ним піднімалась до вас на поверх?

– Я нічого такого не говорила.

– Але ти запитала про фен, – підняла голос Кіра.

– Ну і що? – зірвалася на крик Свєта. – Відчепися від мене! Я нічого не говорила!

– Ти мене злодійкою вважаєш? Думаєш, мені потрібен твій поганий фен? – продовжувала бушувати Кіра. – Може, його Інна взяла! Або Юля.

– Перестань кричати, – ліниво проказав Олег Молчанов, відриваючись від книги.

Юлія майже силою вивела Кіру до вітальні, та ніяк не вгамовувалася. Всі були накручені до краю.

– Давайте чого-небудь вип'ємо, – запросив Рауф, – а то ми всі збожеволіємо. Або дійсно переб'ємо один одного, як щури у пастці.

– Допоки не виявиться найголовніший щуролов, – завершив Молчанов у напруженій тиші.

Всі повернулися до вітальні. Рауф і Свєта пройшли до крісел, що стояли поряд з диваном. Олег підійшов до столу.

– Кіра, Юля! – гучно покликав він. – Ходіть сюди! Дійсно, слід випити.

Зі спальні показалися обидві молоді жінки. Кіра якось осунулась, з'явилися темні кола під очима. Вона підійшла до Свєти.

– Ти мені вибач, Свєта, – сказала винувато вона, – нерви у мене зараз на межі.

– Та гаразд, – відмахнулась Свєта, – з ким не буває.

Юля підійшла до міні-бару, дістаючи маленькі пляшечки. Олег покачав головою:

– Ні, так діло не піде. Рауф, у вас нагорі має бути велика пляшка віскі.

– Я принесу, – піднялася Свєта.

– І склянки захопи! – крикнув їй услід Олег.

За хвилину вона зайшла до вітальні, тримаючи в руках велику пляшку віскі і кілька склянок.

– Я замовлю лід, – сказав Рауф, підходячи до телефону.

Свєта передала пляшку Юлі, і та стала розливати віскі по великих склянках.

– Облиш, зараз принесуть лід. Я замовив і горішки.

– Ну й скнари ж ви, – беззлісно зауважила Інна, – грошей стільки, а пляшки в магазинах купуєте, не хочете замовити тут, у ресторані.

– А ти знаєш, яка різниця? – запитав Олег. – Іноді буває в десять разів і більше. Навіщо ж нам переплачувати, коли все можна купити у місті?

– Ти завжди такий раціональний, – усміхнулася Інна, – недарма став фінансовим директором, все у тебе враховано.

– Аякже, – гордо подала голос Кіра, – він у нас такий.

У двері постукали.

– Заходьте, – дозволив Рауф.

Двері відчинилися, і в проході показалася фігура Дронго.

– Знову цей тип тут з'явився, – прошепотіла Кіра, підходячи до столика.

– Доброго вечора, – привітався нежданий гість. – Мені сказали, що чули гучні крики, і комісар попросив мене зайти до вас.

– Вже все гаразд, – засміявся Олег. – Ми самі в усьому розібралися. Просто наші дівчата трохи посперечались.

– Слава Богу, що нічого страшного.

Дронго повернувся, щоб вийти, але Олег гукнув його:

– Не йдіть. Ми саме вирішили трохи випити. Зараз принесуть лід. Може, посидите з нами?

– Добре, – згодився Дронго.

Знову постукали. Зайшли дві дівчини з ресторана. Вони принесли відерце з льодом, кілька вазочок з горішками, вафельне печиво і два великих чайника з міцно завареним чаєм.

– Краще б ти попросив принести нам кип'ячену воду, – зауважила Свєта Рауфу, – мені не подобається їхній чай.

– В одному чайнику вода, а в другому чай, – розсудливо сказав Рауф, – не подобається – не пий. Або візьми наш кип'ятильник і завари собі сама.

– Ви взяли з собою кип'ятильник? – вразився Олег. – Ну ти, Рауф, молодець!

– Я теж завжди беру з собою кип'ятильник, – зізнався Дронго, – навіть, коли зупиняюся у п'ятизіркових готелях, де все можна замовити в будь-який час доби. Просто стара звичка пити чай у будь-яких умовах. Я, навіть, маю набір адаптерів до всіх країн світу.

Всі розреготалися.

– Я покладу лід, – встала Свєта.

– Давай, я тобі підсоблю, – запропонувала Кіра, підходячи до неї.

Жінки стали розносити склянки з віскі. Дронго взяв свій, трохи збовтав напій.

– За що будемо пити? – спитав Рауф.

– За все хороше, – лунко сказав Олег, – щоб Юрко лишився живий, щоб у нас усе було добре, щоб знайшли, нарешті, вбивцю і з'ясували, що ми ні в чому невинні.

Він підняв склянку і залпом випив.

Рауф також випив місткість склянки повністю. Жінки відпили по-різному. Дронго ледь пригубив.

Вдалині, над містом, вибухали і розсипалися грона салюта.

– Сьогодні у турків якесь національне свято, – згадав Олег. – Ходімо на балкон.

Усі вийшли на повітря. Свєта обійняла Рауфа. Олег знову протер окуляри. Інна опинилася поруч з Дронго. Вона дивилася на нього з дивною посмішкою. Останніми вийшли Кіра і Юля.

Видовище було дивовижне. Червоні, сині, жовті, зелені точки спалахували в ночі, розсипаючись тисячами вогників. Навіть, поліцейські, які стояли внизу на доріжці, і ті, підвівши голови, милувалися салютом.

Кіра першою повернулася до кімнати.

– Зимно, – сказала вона.

Інна нахилилася до Дронго.

– Спасибі, що ви прийшли, – тихо прошепотіла вона, – бо ми всі готові були пересваритися.

– Сподіваюся, що цього не станеться, – усміхнувся Дронго.

Інна ледь штовхнула його, повертаючись до вітальні. За нею пройшла Свєта.

Дронго зиркнув на Юлю, яка опинилася поруч з ним. Вона помітила його погляд. поглянула йому в очі.

– Юрій дійсно поправиться? – запитала вона.

– Не знаю, – відповів Дронго, – багато залежить від лікарів.

Салют припинився, і вони повернулися до вітальні. Юля допомогла Інні, котра, сидячи на дивані, намагалася підсунути до себе столик.

– Давайте вип'ємо за наших жінок, – запросив Рауф, – в таких складних умовах вони ще тримаються і можуть зберігати спокій. Давайте вип'ємо за них. П'ємо до дна.

Олег взяв пляшку, розлив віскі по склянках. Трохи доливши жінкам, він щедро налив усім трьом чоловікам.

– А ви мало п'єте, – сказав він докірливо Дронго.

– Я взагалі мало п'ю, – чесно зізнався той.

– За наших жінок! – підняв свою склянку Олег.

– За жінок, – згодився Рауф.

Дронго оглянувся. Жінки підняли свої склянки. Кіра нервово посміхнулася. Юлія сумно дивилася на нього. Інна споглядала з якимось прихованим викликом. Свєта була чимось незадоволена, немов їй не сподобався сам тост.

Олег і цього разу випив залпом. Рауф послідував його прикладу. Кіра усміхнулася і теж, як і Олег, випила все разом. Вона тримала свою склянку в лівій руці, на правій у неї був надітий годинник. Юлія випила трохи більше звичного. Інна також випила все. Свєта тільки пригубила.

Секунда – і ось вже всі дивляться на одну з жінок, котра схопилася за горло. Вона намагається щось сказати, вимовити хоч слово, але нічого не виходить. І вона, задихаючись, падає на підлогу, встигши схопитися за край столика і перекинути на підлогу відразу кілька склянок.

Дронго схилився над розпростертою на підлозі Кірою, намагаючись прощупати її пульс. Оглянув зіниці. Ніяких сумнівів не було – вона отруєна.

Він підвівся на ноги. Всі дивилися на нього.

– Вона померла, – тихо сказав Дронго.

– Ні! – закричала Свєта. – Не може бути!

Олег схилився над упавшою жінкою. Зняв окуляри. ВІн був явно засмучений.

– Як же це? Як же це? – бурмотів він, безпорадно озираючись.

У двері вже стукав один із поліцейських. Усі стояли, завмерши. Дронго ступив до дверей.

– У вас все гаразд? – запитав поліцейський.

– Ні, – відповів Дронго, – у нас ще один труп. Подзвоніть комісару. Тільки не говоріть йому поки нічого. Інакше він буде дуже засмучений.

Глава 17

Комісар зайшов до кімнати, важко ступаючи, ніби нещастя, що звалилося, придавило його до землі. На Дронго він, навіть, не дивився, вочевидь, вважаючи його головним винуватцем. Його помічник вже метушився над Кірою, намагаючись визначити, чим саме вона була отруєна.

Поряд стояла Юля з пополотнілим обличчям і мовчки дивилася на мертве тіло. Інна стояла поруч, обійнявши її за плечі. Свєта билася в істериці у спальні, куди пройшов і Рауф, щоб її заспокоїти. Олег Молчанов стояв спиною до мертвого тіла. Плечі його здригалися. Можливо, він плакав.

– Як це могло статися? – запитав комісар.

Всі мовчали. Дронго навіть не став перекладати.

– Як це могло статися?! – закричав комісар. – Ви ж усі були тут! Усі були поряд! Куди ви дивилися? Хто міг її вбити?

– Ми усі були тут, комісар, – обережно промовив Дронго, – ніхто не виходив і не заходив. Навколо дому були ваші люди. Убивця все ще тут, комісаре.

– Мовчіть, – відмахнувся комісар, – я й так винен, що надто довго дозволяв себе дурити. Мені не потрібен перекладач. Зараз я зателефоную в Анкару і попрошу прийняти мою відставку. А заодно і прислати сюди кращу бригаду слідчих зі Стамбула. Нехай вони займаються вашою справою. Мені обридло збирати після вас трупи.

– Звідси ніхто не виходив, – підтвердив поліцейський, ми стояли біля дверей і нікого не бачили.

– Тоді хто вбив ту нещасну? – комісар нахилився до лежавшого тіла. – Що з нею?

– Вона вмерла. Отруїлась. Очевидно, отруту поклали в її склянку. – Помічник показав на осколки від склянок. – Падаючи, вона зачепила склянки, і вони розбилися. Тепер важко визначити, з якої саме склянки пила вона.

– Дійсно, – підтвердив Дронго, – все було саме так.

– А ви чому тут опинилися? – запитав комісар. – Вічно ви являєтеся свідком події. Може, і цього разу ви випадково потрапили в цей дім?

– Ні, не випадково. Ви ж самі просили мене сюди заходити. Жінки посперечалися, гучно кричали, і я зайшов, щоб з'ясувати, що відбувається.

– На вашу думку, хто міг покласти отруту в її склянку? – запитав комісар.

– Кожен з нас, – відповів Дронго, – хоча її смерть дещо не вписується в мою теорію. Я намагався визначити, хто був убивцею, і найбільше підозрював саме її. Тільки вона мала час спокійно скоїти вбивство і повернутися в сауну, маючи майже гарантоване алібі. Однак, її смерть ніяк не входила в мої плани.

– Вам вона просто не подобалася, – відповів комісар.

– Справді, – підтвердив Дронго, – можливо, і так.

– Треба відновити всю картину того, що сталося, заново, – запропонував комісар. – І ось ще, – ви мені вибачте, я, здається, погарячкував. Самі розумієте, який у мене настрій.

– Пусте, комісаре, – співчутливо сказав Дронго, – я розумію ваш стан. Все може бути. Але третього вбивства не мало статися. Воно ніяк не вписується в логіку двох попередніх. Чим би не керувався вбивця, усуваючи обох братів – помстою, ненавистю, жагою збагачення, – все одно це не має ніякого стосунку до цієї нещасної. Кіра ніяк не була пов'язана з братами. Ні діловими, ні особистими стосунками. Тому її смерть виглядає випадковою і нелогічною. Або тут діє маньяк, котрому приносить задоволення сам процес убивства.

– Гадаєте, хто-небудь із них скидається на маньяка?

– Не думаю. Саме тому вважаю, що в даному випадку ми можемо розраховувати на великий успіх.

– Що ви хочете робити? – запитав комісар.

– Мені потрібна всього одна година. Саме той час, який знадобиться бригаді слідчих, щоб доїхати сюди зі Стамбула. Подаруйте мені цю годину, комісаре.

– Ви просите мене так, немовби я жінка, – пробурчав комісар. – Ну, гаразд, робіть, що хочете. Нічого гіршого, ніж зараз, вже не може статися. Але попереджаю, п'ятеро, які лишилися живими, будуть весь час перед моїми очима. Інакше я не зможу спокійно чекати.

– Звісно, – згодився Дронго, – ви сядьте і дивіться, а я постараюся відновити картину події. У мене є на цей рахунок деякі підозри.

– Як хочете, – збайдуже́ло-втомленим голосом згодився комісар, – мені вже нічого не допоможе. А може, ми дійсно знайдемо цього страхітливого вбивцю? Моя репутація остаточно знищена. Три вбивства поспіль. Це надто багато. Курорт можна закривати. Сюди більше ніхто і ніколи не приїде.

– Сідайте, комісаре, – бачачи його стан, показав Дронго на диван, – і потерпіть усього одну годину. Якщо хочете, я вам чого-небудь наллю.

– Тільки не отруєного віскі, – пробурчав комісар.

– Пляшка не отруєна, – заперечив Дронго, – я теж пив цей віскі і, як бачите, досі живий. Скажіть тільки вашим людям, щоб нам не заважали. А ще ліпше, якщо ми перейдемо на мою віллу. Вона така ж, як ця, і там нас ніщо не буде відволікати. Поки ваші помічники будуть оглядати тіло, поки приїдуть криміналісти, у нас буде час.

– Ходімо, – махнув рукою комісар, – я вже на все згоден.

Він дістав сигарету і вийшов, не дивлячись на мертве тіло.

Дронго повернувся до Інни і Юлії.

– Ходімо на мою віллу. Тут нам не слід залишатися.

Юлине обличчя вже було попілчато-сірого кольору. У неї ледве ворушилися губи. Інна стояла нерухомо, і тільки голос Дронго вивів її із заціпеніння. Олег Молчанов повернувся і поглянув на Дронго.

– Але чому? Чому? – запитав він. На очах у нього були сльози.

– Ходімо, Олег, – сказав Дронго. – Ми зобов'язані з'ясувати, чому це сталося.

Він пройшов до спальні, де Рауф заспокоював Свєту.

– Ходімо з нами, – запросив Дронго.

– Я нікуди не піду! – закричала Свєта. – Нікуди не піду!

– Заспокойся, – спробував стримати її Рауф.

– Я нікуди не піду, я не хочу нікуди йти! Нас все одно всіх уб'ють! Всіх нас уб'ють!

– Давайте, все-таки підемо звідси, – знову запросив Дронго, першим виходячи з кімнати.

Через двадцять хвилин усі зібралися на віллі Дронго. Комісар сидів на дивані, дивлячись на усіх п'ятьох з погано прихованою ненавистю. Його помічник опустився на стілець поряд з дверима, наче остерігався, що хтось може втекти.

– Я розумію, що вам важко, – промовив Дронго, – розумію, що третє вбивство поспіль подіяло на усіх таким образом. Але давайте зберемося, якось заспокоїмося, і спробуємо, нарешті, зрозуміти, що відбувається.

Усі мовчки дивилися на нього.

– Почнемо з тієї миті, коли я зайшов, – запропонував Дронго. – Хай кожний з вас стане там, де він стояв. Олег, ви, по-моєму, стояли он там. А ви, Інна, сиділи на дивані. Сядьте поруч з комісаром, не хвилюйтесь.

– Ви сказали... – запитав раптом Рауф, – три убивства? Це означає, що Юрко все-таки помер?

– Це нічого не означає, – швидко відповів Дронго, вирішивши не нагнітати ситуацію. – Я мав на увазі, що вбивця, який зробив замах на життя Юрія Кошелева, вважав, що вбив і його.

Рауф кивнув і більше не ставив запитань.

– Хто розливав віскі? – запитав Дронго.

– Кіра сама, – упевнено відповіла Інна. – Я сиділа поряд зі столиком і, навіть, трохи відсунулась, щоб вона могла розлити віскі по усіх склянках.

– Хто-небудь підходив до склянок? – запитав Дронго.

– Ні, – відповіла Інна, – кожен взяв свою склянку, і ми випили. Все було нормально.

– Потім ми побачили салют, – згадав Олег, і всі вийшли на балкон.

– Вірно, – кивнула Інна, – ми всі вийшли на балкон. Але першою повернулася Кіра. Я саме в цей момент розмовляла з вами, – показала вона на Дронго, – а потім відійшла від вас і пройшла до вітальні. Навіть, трохи штовхнула вас, коли спіткнулася на порозі.

– Цього я не помітив, – посміхнувся Дронго і повернувся до столу. – Виходить, що першою до столику знову підійшла Кіра. І вона ж останньою вийшла на балкон. Я це чітко пам'ятаю. Передостанньою була Юлія, а останньою – Кіра.

– Виходить, що вона сама собі поклала отруту, – недовірливо сказав Молчанов. – але це ж маячня.

– Стривайте, – перебив його Дронго. – Інна, що було потім? Ви мене штовхнули і підійшли до столу. Далі?

– Я сіла на диван і поправила застібку на взутті. Потім підсунула до себе столик.

– Правда, – підхопила Юлія, – я саме їй допомогла.

– Покажіть, як ви це зробили, – зненацька попросив Дронго.

Юля підійшла до столика і трохи припідняла його. Він був досить важкий, і вона не посунула, а саме переставила його ближче до Інни, ледь повернувши при цьому.

– Ось так, – сказала вона, поглянувши на Дронго.

– А ви досить сильна, – кивнув він.

– Я раніше займалася спортом. Спортивною гімнастикою. Але розтягла собі м'яз ноги, – пояснила Юля.

– У Кіри були особисті речі? – звернувся Дронго до Олега.

– Звичайно, – відповів той, – у неї були дві валізи.

– Попросіть вашого помічника принести обидві валізи загиблої сюди, – звернувся Дронго до комісара.

Той кивнув, дозволяючи помічнику вийти. Фікрет Явуз бачив, як розпоряджається Дронго, як розставляє людей, як намагається докопатися до істини. І приречено думав, що це останній шанс.

Помічник вийшов за двері, а Дронго пройшов до столу і всівся на стілець.

– Здається, все зрозуміло, – втомлено сказав він турецькою.

– Що вам зрозуміло? – запитав комісар.

– Зачекаємо чемодани, – попросив Дронго.

Через кілька хвилин помічник приніс валізи загиблої.

– Ви дозволите їх оглянути? – запитав Дронго у Олега Молчанова.

– Якщо це вам допоможе, – роздратовано відповів той.

– Огляньте її валізи, – попросив Дронго помічника комісара.

– Що мені слід шукати? – запитав помічник.

– Гроші. Дві пачки грошей, – уточнив Дронго.

Затяжну мовчанку, поки помічник відносив валізи до спальні і там їх обшукував, перервав Рауф.

– Які гроші ви шукаєте?

– Англійські, – пояснив Дронго, – дві пачки по десять тисяч фунтів стерлінгів.

Знову запала мовчанка. Помічник повернувся через десять хвилин.

– Там немає грошей, – об'явив він.

Комісар подумав, що він все-таки даремно довірився цьому балаболу. Може, якби він сам проводив розслідування, без допомоги цього типа, все скінчилося б на краще. Може, дійсно треба було викликати турецького перекладача? Чи цей чоловік просто водить його за ніс? А може... комісар здригнувся від страху, може... може, цей чоловік сам являється пособником невловимого вбивці, і тепер вони удвох просто дурять усіх сидівших у цій кімнаті? Фікрет Явуз вже хотів втрутитися і відкрив було рот, аби сказати що-небудь різке, як раптом побачив обличчя свого перекладача. Дронго, схоже, потішило повідомлення помічника комісара.

– Правильно, – мовив він, – а тепер принесіть речі ось цієї жінки, – і він показав на Юлію, яка здригнулася.

– Мої? – вразилася вона. – Але чому мої?

– Поверніть столик ще раз, – попросив Дронго. – Тепер ваша склянка опинилася на іншому боці. А її – саме там, де стояла ваша. Отож, бачите? Якби вона випадково не розбила склянки, все було б ясно. Ваші склянки по фатальній випадковості виявилися підмінені. Ви взяли склянку Інни, вона взяла склянку Кіри, а Кіра взяла вашу склянку. Ось таким чином, ви бачите? – Він показав на столик. – Адже склянки чоловіків стояли дещо осторонь. А Свєта поставила свою склянку на підставку поряд з телевізором, це я точно пам'ятаю.

– Нічого не розумію, – розгублено проговорила Юлія.

– Зараз зрозумієте. Хай принесуть ваші речі.

Помічник прибув цього разу швидше. Валізи за ним віз на візку службовець готелю.

– Серед ваших речей мають бути гроші. Пошукайте їх самі, – велів Дронго.

Юля оглянулася на своїх подруг і підійшла до сумки. Довго возилася там і затим перейшла до валізи.

– Що ви влаштовуєте тут цирк? – не витримав Олег: – змушуєте нас шукати ці бісові гроші?!

– Ось вони. – Юлія дістала гроші із своєї валізи.

Руки її тремтіли. Вона кинула пачки на стіл і сильно закусила губу.

Комісар схопився. Він збагнув: сталося щось неймовірне.

– Ви поясните мені, нарешті, що тут відбувається? – запитав він у Дронго.

– Ваше розслідування завершено, комісаре, – оголосив Дронго.

Глава 18

Вони сиділи у вітальні і здивовано дивилися на Дронго. Зрозумівши, що треба зробити пояснення, він попросив комісара турецькою:

– Дозвольте, спочатку я викладу їм свою версію і подивлюся на їх реакцію. А потім повторю її вам.

– Так, звісно, – дозволив комісар, знову всідаючись на диван і дістаючи сигарети, – тільки не дуже довго, інакше я помру від нетерпіння, – попередив він.

– Ви не хочете пояснити нам свої вчинки? – запитав Молчанов.

– Хочу. Якраз і збираюся це зробити, – підтвердив Дронго. – Вся справа в тому, що я з самого початку підозрював одного з трьох, які не мали твердого алібі. Це були Рауф, Інна і Кіра. Але Рауф мав відносне алібі, позаяк з'ясувалося, що він все-таки пройшов до французького ресторану, де і залишався разом із Свєтою. Інна опинилася на задній стежці поруч з Юрієм, і я мимоволі виявився свідком їх розмови. Проте, алібі не було у Кіри. Зі свого місця я бачив Юрія, Свєту, Олега, які купалися, і Юлію, яка сиділа біля басейна. Але не бачив Кіру.

Коли він промовив ці слова, Юлія здригнулася.

– І найважливіше, що Кіру взагалі ніхто не бачив, тому що вона в цей час знаходилася в сауні. Однак із сауни можна було непомітно вийти і піднятися догори, переодягнувшись прямо в жіночому відділеннні. Наступного дня бабця-прибиральниця поскаржилася мені, що там намокла вся білизна і рушники. Я відразу звернув увагу на її слова. Вочевидь, у корзину з свіжою білизною Кіра засунула свій мокрий купальник, щоб, повернувшись, знову перевдягтися.

Виходило, що у неї немає алібі. Вона піднялася нагору, ударила ножем Віктора і тим же шляхом повернулася назад – або через кафетерій, або через дитячу кімнату. А потім, нап'явши на себе мокрий купальник, вийшла з сауни і покликала Юлію до себе. Цей момент я бачив.

Всі дивилися на Юлію, і було помітно, як вона хвилюється. У неї тремтіла нижня губа.

– Друге вбивство було продумано ще ретельніше, ніж перше. Юрій підійшов до Кіри і зажадав ключі від номера. До того часу у вбивстві свого брата він підозрював саме її. Олег, сидівший поряд за столом, навіть не зрозумів, чому Юрій просив ключі саме від їхнього номера. Проте, це зразу зрозуміла Кіра. І коли Юрій, взявши ключі, пішов до їхнього номера, де в цей момент знаходилися гроші, взяті у Віктора, вона кинулася слідом. Олег, звісно, нас обманув, коли сказав, що вони сиділи в ресторані. Я потім розпитав офіціантів, і виявилося, що ваша супутниця, Олег, проходила вглибину зали, звідки, очевидно, через холл і пробралася до свого номера. Можливо, Юрій шукав не гроші, а свою зброю, котру Кіра до того часу викрала.

Вона зайшла в кімнату, вистрілила в Юрія і затим відтягла його на балкон. Після чого вирішила піднятися нагору і викинути пістолет звідти. Раніше я думав, що пістолет вистрілив випадково, але тепер розумію що нічого вападкового не було. Вона навмисне вистрілила в повітря і кинула пістолет донизу, щоб усі думали, що постріл розлігся саме звідти.

Поки ми бігли до її номера на нижньому поверсі, вона через верхній поверх повернулася в ресторан. І приєдналася до вас, Олег.

– Яка безглузда маячня! – знову не витримав Молчанов.

Решта мовчали.

– Чому маячня? – запитав Дронго. – Адже у випадку смерті братів саме ви, її майбутній чоловік, стаєте очільником компанії. А вона розуміла, які це великі гроші. А ці гроші вона взяла не для того, щоб ними скористатися. Охоче вірю, що ви могли її нормально забезпечувати. Але втрата цих грошей означала пограбування, видимість котрого вона хотіла створити. Однак, вона припустилася маленької помилки. Крім вас, ніхто не знав про їх отримання, тим паче про точну суму. Могли знати тільки вона і загиблий Віктор, кому ви їх привезли. Тому вона, забравши їх, мимохіть себе виказала.

– Але чому вона себе вбила? – запитав Молчанов.

– Вона не хотіла себе вбивати. Але дізнавшись, що Юрій тяжко поранений, зрозуміла, що може бути впізнана. І тоді вона приймає ще одне рішення. Підкладає гроші у валізу Юлії, і вирішує її усунути, аби в потрібний момент все звалити на цю жінку, котра, нібито, забрала гроші. Вона міркує правильно. Якщо Юрій помре, то всі вирішать, що його вбивцею була Юлія. Якщо не помре і прийде до тями, то загибла подруга буде ідеальним громовідводом для того, щоб хоч якось уникнути покарання. А може, вона просто хотіла усунути Юлію, котра могла бачити, як вона виходила з сауни. Втім, у вирішальний момент усе зіпсували Інна і Юлія, котрі пересунули столик, а разом з ним і склянку з отрутою в інший бік, і склянка, призначена Юлії, дісталася самій Кірі. Може, в цьому для неї і було дещо фатальне.

Всі подивилися на Юлію. Вона намагалася щось сказати, навіть, відкрила рот. Та враз рухнула на підлогу, втративши свідомість.

– У неї шок, – схопилася зі свого місця Свєта. – Хутко холодної води! Мерщій, хлопці!

Юлію перенесли до спальні, і обидві жінки, Інна і Свєта стали метушитися навколо неї.

– Ні, – торочив Молчанов, – цього не може бути. Ні, – затято говорив він, – вона не могла вбити Віктора.

Дронго підійшов до комісара. Сів поряд. Закрив очі.

– Тепер я готовий відповісти на ваші запитання, комісаре, – сказав, звертаючись до Фікрета Явуза.

– Що ви їм сказали? – запитав комісар. – Вона, схоже, знепритомніла.

– Я розповів їм, як були продумані і здійснені обидва злочини, – відповів Дронго.

– Ви хочете сказати, три злочини, – уточнив комісар.

– Я сказав правильно, – вперто заперечив Дронго, – саме два вбивства було вчинено на вашому курорті. Третє було самогубство. Або нещасний випадок, це дивлячись по тому, як ви захочете його зобразити.

– Я нічого не хочу зображати, – нервово смикнувся комісар, – мені потрібна тільки істина.

Дронго став неквапливо розповідати вдруге, відповідаючи на запитання комісара. Коли він завершив, комісар знову дістав сигарету, постукав нею по руці і, подумавши трохи, все таки підніс до рота.

– Ви хороший спеціаліст, – сказав він захоплено. – І добре, що нагодилися в такий момент на нашому курорті.

– Дякую, – неголосно і невесело відповів Дронго. – Я, щиро кажучи думав, що тут трохи відпочину. Але нічого не вийшло.

– Ви дуже мені допомогли, – з почуттям сказав комісар. – Якщо хочете, я попрошу відправити в вашу країну нашу офіційну подяку.

– Не хочу, – відмовився Дронго. – І загалом, чим менше про мене будуть говорити, тим краще. Розслідування вели ви, комісаре, і вся заслуга належить цілком вам одному.

Комісар підозріло поглянув на нього.

– Здається, я починаю розуміти, чому ви не хочете нашого листа, – замислено сказав він. – Ви дуже забавний чоловік. Я не знаю, як вас звати і чи відповідає ваше ім'я тому, котре значиться у вашому паспорті. Але, в кожному разі, я дякую Аллаху, що він послав мені вас.

У вітальню зайшли кілька чоловік. Це були представники слідчої бригади зі Стамбула.

– Що тут відбулося? – запитав один із них. – Нам веліли терміново приїхати в Сіліврі. Кажуть, у вас купа вбитих, з'явилися непізнані терористи.

– Вже все гаразд, панове, – сказав, важко піднімаючись зі свого місця, Фікрет Явуз. – Ми самі розібралися з цими злочинами. Це було дуже складно, але нам вдалося вичислити вбивцю і знайти розгадку цих тяжких злочинів.

– Ви вже завершили розслідування? – здивовано запитав один з приїхавших.

– І, навіть, знайшли вбивцю, – сказав комісар. – Дякуємо, панове, за вашу готовність подати допомогу нашому маленькому містечку. Але, як бачите, нам вдалося впоратися без вашої допомоги. Можете повертатися до Стамбула, розслідування завершено.

– Але нам подзвонили з Анкари, – спробував відстояти свої позиції все той же настійний поліцейський чиновник.

– Вони помилились, – переможно сказав комісар, – вони просто помилились.

У кімнату почали проникати журналісти. Поліцейські намагалися їх затримати. Комісар покачав головою. Добре, що вони встигли все розслідувати до того, як про це дізналися допитливі кореспонденти.

– Скажіть, чим закінчилося розслідування убивств на курорті Сіліврі? – вигукнув один із журналістів.

– Ми змогли знайти вбивцю, – відповів комісар. – На мою думку, це найголовніше.

Він оглянувся на Дронго, та його вже поряд не було. Дронго вже спустився донизу, щоб непомітно вийти. На головній доріжці стояв Молчанов. Він підійшов до Дронго.

– Думаєте, що все скінчено? – запитав він Дронго. – Вважаєте себе переможцем?

– Ні, – щиро відповів Дронго, – зовсім не вважаю.

Два дні по тому всі члени російської групи стояли в стамбулському аеропорту імені Кемаля Ататюрка. В залі царювала звична метушня. Усі кудись поспішали, штовхалися, спізнювалися. Тут також знаходилися і Дронго з комісаром.

– Дякую вам за все ще раз, – сказав комісар, з почуттям потискаючи йому руку.

Першою прикордонний контроль проходила Інна. Вона взяла свій паспорт і, обернувшись, помахала Дронго, запрошуючи його слідувати за ними.

– Не варто мені так дякувати, комісаре, – сумно відповів Дронго, – я просто хотів вам допомогти.

Другою проходила Юлія. Вона обернулась і, поглянувши на Дронго, пройшла далі.

– Але ви провели таке розслідування, – не вгамовувався комісар.

Третім проходив Олег Молчанов. Молодий чоловік був замислений і сумний. Отримавши паспорт, він, ні на кого не дивлячись, взяв документи, поклав їх до кишені і ступив за стойку прикордонників.

– Це був щасливий випадок, – відповів Дронго, – просто мені повезло.

Свєта, яка проходила четвертою, все ще почувалася слабкою, і її підтримував Рауф. Він протягнув зразу два паспорти і почекав, доки прикордонник поверне документи. Відтак, вони пройшли далі.

– До побачення, комісаре, – сказав Дронго на прощання. – Я думаю, тепер ви заслужили право на найвищу пенсію у вашій країні.

– А чому ви летите в Москву? – запитав раптом комісар. – У вас був білет зовсім в інше місто.

– Просто мені захотілося провести цих хлопців і дівчат до Москви. Хіба мало, що може статися в польоті? – пожартував Дронго, направляючись до стойки прикордонника.

Комісар вкотре подумав, що це дивний чоловік.

Фікрет Явуз не знав, що зараз відбудеться у літаку, інакше б назавжди втратив спокій. Він просто пройшов до своєї машини і поїхав у сторону Сіліврі.

А Дронго, піднявшись у літак, у салоні бізнес-класу стикнувся з Олегом.

– Ви не мали рації, – переконано сказав Молчанов. – Ви все одно помилились.

Дронго з цікавістю поглянув на нього.

– Як ви здогадались?

– Я відразу не второпав, був ошелешений вашими словами. І потім, – квапливо сказав Молчанов, – Кіра не могла вбити Віктора. Вона взагалі нікого не могла вбити. Вона не переносила виду крові.

– Це не аргумент.

– Але вона не могла вдарити Віктора так, як ви говорили. Вона була лівшою. Ви ж бачили, вона завжди носила годинника на правій руці.

– Я знаю, – спокійно зазначив Дронго, – я прекрасно знаю, що не вона вдарила Віктора ножем, і не вона стріляла в Юрія. Вона дійсно була лівшою. Я бачив, що вона носила годинника на правій руці і впевнено користувалася лівою.

Олег відкрив рот, щоб закричати, і вражено поглянув на Дронго.

Літак розганявся по злітній смузі.

Глава 19

Вони нажахано дивилися на Дронго, який видавався їм посланцем Диявола, уміючим читати думки людей.

– Ви сказали, що це не вона? – перепитав Молчанов. – Тоді чому ви… Що ви сказали комісару? Що ви взагалі хотіли сказати? Хто вбивця?

Дронго встав. У салоні бізнес-класу окрім них був ще один молодий чоловік, котрий влаштувавшись у першому ряду, спав.

– Я дійсно навмисно виклав комісару дещо іншу версію, щоб вас усіх випустили з Турції, – сказав Дронго. – Просто я вважав, що затримувати вас у Стамбулі зовсім неправильно і помилково. Тому не став говорити комісару, що Кіра була лівшою.

– Виходить, не Кіра вбила хлопців? – не повірила почутому Інна. – Про що ви говорите? Хто тоді був убивцею?

– Ці злочини дійсно були загадкові і сумні, – вів далі Дронго. – З самого початку я був затягнутий у цю пригоду в якості невільного свідка. Який помилявся сам і збивав з пантелику комісара. Згадайте, як розвивалися події того дня. Спочатку Кіра почала розмову з дівчатами про те, що собою являють обоє брати, і зокрема Віктор. Вона і Свєта гучно доводили, яке Віктор лайно. Але, як мені здалося, говорили не стільки для Інни, скільки для плаваючої в стороні Юлі, котра раптом сказала, що все це її не стосується.

А потім одна з вас у розмові з комісаром назвала Віктора мерзотником. Але найбільше мене здивувала фраза Інни, котра у

відповідь на приставання Юрія раптом зауважила, що йому має бути досить і Юлі. В таку мить зазвичай говорять речі, котрі мають дуже точний підтекст. Ці, як ніби мимохіть вирвані слова дуже точно передали становище Юлії.

Пізніше я дізнався, що спершу вона зустрічалася зі старшим братом, а потім вирішила зустрічатися з молодшим. Але всі в один голос говорили, що молодший брат абсолютний нікчема по зрівнянню зі старшим. Причому схожої думки була, вочевидь, і сама Юлія, котра, навіть, довідавшись, що Юрій тяжко поранений, але не вбитий, не зробила жодної спроби з ним зустрітися, що було дивно для люблячої жінки.

Юля, котра сиділа поряд з Інною, закрила очі, але нічого не говорила.

– Вочевидь, між братами і Юлією відбулася якась темна, страшна історія. На дещо схоже мені натякала Інна, коли говорила, що Віктор полюбляє всілякі збочення і групові забави. Але у Кіри були свої плани і в якусь мить їй вдалося умовити Юлію зробити вибір.

Свєта нажахано дивилася на всіх, чекаючи продовження розповіді.

– В той день мене дуже збентежила яскрава червоно-синя шапочка Юлії. Однак, мене здивувало й інше. Не дивлячись на дуже хорошу погоду, вони з Кірою відправилися в закритий басейн, і Юлія весь час, доки не повернулася Кіра, просиділа в кріслі. Але тепер я знаю, що Юлії там не було. Замість неї в кріслі сиділа Кіра, у котрої була схожа фігура, хоча й не настільки, щоб вона вставала і демонструвала її. А Юлія, вдівши купальний костюм Кіри, проникла в номер Віктора.

Інна зиркнула на Юлію, втім та була спокійна.

– Звісно, Олег, ви маєте рацію. Лівша не могла нанести такий удар. Це могла зробити тільки колишня спортсменка Юлія. Вона і вдарила свого кривдника, не забувши витерти ніж і забрати гроші, як її вчила Кіра, щоб усі подумали про пограбування.

Проте, Юрій почав підозрювати обох жінок, правильно поміркувавши, що ніхто інший не міг знати про гроші, котрі могли бути тільки у Кіри. Він і забрав ключі, щоб знайти гроші і довести причетність Кіри до вбивства його брата. Але в цю мить в номер зайшла Юлія, котра могла спокійно забрати його пістолет. Вона його і застрелила, після чого вийшла з кімнати. Одначе, Кіра не могла так все лишити. Вона перенесла тіло на балкон, піднялася нагору і, вистріливши донизу, що трохи змінило звук, кинула пістолет на нижній балкон, створивши, таким способом, алібі для обох жінок.

Втім, коли Кіра дізналася, що Юрій може лишитися живий, вона зрозуміла, що все втрачає. Звісно, Юлія просто ненавиділа братів по невідомій поки мені причині. Але у Кіри був строгий розрахунок. І тоді вона наважується отруїти свою подругу, котру може упізнати поранений Юрій. Вона кладе отруту в склянку, підкладає гроші справжній убивці, котрою являється Юлія. Та в останню мить по волі Бога, чи долі, Інна рухає до себе столик, а Юля, яка їй підсобляла, сама того не підозрюючи, міняє кути, рятуючи себе від вірної смерті.

– Звісно, я відразу зрозумів, що Кіра не могла нанести такий сильний удар. Мене дуже збентежила сцена біля сауни, коли Юлія, яка повернулася, покликала Кіру, і та, вдягнута в її купальний костюм і шапочку, знову пройшла в сауну, де вони і обмінялися одягом. Тому їм і довелося скористатися для мокрого купальника корзиною з чистою білизною. Ось вам і вся загадка цього злочину.

Всі подивилися на Юлію. Вона сиділа спокійно, дивлячись перед собою. На відміну від сцени у вітальні, коли вона знепритомніла, тепер жінка була спокійна, дуже спокійна.

– Вони були покидьками, – переконано сказала Юлія, – справжньою мерзотою. Віктору я набридла, і він вирішив забавитися, влаштувавши мені... словом, їх було двоє. Він і його брат. Я для того і приїхала разом з Юрієм сюди, щоб їм помститися. Убити, розірвати цих котів своїми руками. І я дуже задоволена, що мені це вдалося. Ви чуєте мене, я дуже задоволена, що своїми руками удавила двох мерзотників.

Всі ошелешено мовчали.

– Він правий, Юля? – тихо запитав Олег. – Все так було, як він розповів?

Інна відхитнулася від Юлії.

– Так, – відповіла жінка, – все так і було. Тільки я не хотіла убивати Віктора зразу. Хотіла з ним поговорити. А він уже був напідпитку. Як побачив мене у своєму номері, так і став у постіль тягти, згадав минуле. Йому однієї Інни було мало. Ось тоді я і вирішила, що він жити не повинен.

– А з Юрою?

Юлія розстебнула блузку, зірвала з себе ліфчик, показуючи свої груди. На них були темні багряні плями.

– Він відразу здогадався, що вдарити ножем могла тільки я. І побив мене в ту ніч, вимагаючи все розповісти. Але я нічого не сказала. Тоді він вирішив знайти гроші і взяв ключі, щоб пошукати у Кіри. Я бачила, як він туди йшов. І взяла його пістолет. Двері в номер були відкриті. Я зайшла туди і зразу вистрілила. А потім кинула пістолет. Ні про що більше думати не хотілося. Але Кіра наполягла на тому, щоб туди повернутися. Я не змогла, і тоді вона пішла сама.

– Юля, – тихо сказала Інна, – ти мені вибач. Я ж нічого не знала. Я нічого не знала.

Вона гучно заплакала. За нею заплакала і Свєта. Останньою розридалася Юлія. Прибула стюардеса нічого не розуміла. Чоловіки сиділи похмурі і понурі.

– А чому ви не розповіли всю правду комісару? – запитав Рауф. – Він міг би вас зрозуміти.

– Можливо, – кивнув Дронго, – а можливо, й ні. Там своє традиційне, патріархальне суспільство. Навряд Юля набралась би хоробрості розповісти про все чужому чоловікові. Синяки до моменту, коли відбудеться суд, напевне б зникли. А говорити про те, що її бив колишній друг чи його брат... Для суда це був би не дуже переконливий аргумент. За це не можна убивати двох чоловіків. Тут вам не феміністський Захід, де її могли б виправдати. Тут її чекало б довічне ув'язнення.

– А ви альтруїст, – понуро сказав Олег.

– Справа не в цьому, – заперечив Дронго. – Просто я згадав ще про дитину Юлії. У неї загинув чоловік, і вона одна виховує дитину. Може, це дійсно альтруїзм, але я зобов'язаний був пам'ятати і про це.

В салоні настало мовчання.

– Ви правильно вчинили, – гаряче сказав Рауф, – ви виявилися розумніші за нас усіх. Розумніші і благородніші.

Інна поглянула крізь сльози на Дронго. Юлія теж поглянула на нього. Але в очах була порожнеча, наче океан був висушений і його більше не існувало. Дронго відвернувся, щоб не дивитися в її очі.

Через дві години, коли літак пішов на посадку, Юлія раптом встала і, підійшовши до Дронго, тихо сказала:

– Дякую.

І більше вони не сказали жодного слова, поки не вийшли з літака. А в аеропорту Юлію зустрічала її донька, яка приїхала туди з тіткою. Обіймаючи доньку, молода жінка поглянула на Дронго і розридалася. Він пройшов мимо, підморгнувши дівчинці, яка дивилася на нього і не розуміла, чому мама так гірко плаче.